(fortsat fra side 27)
...zombien stikke fingrene i øjnene på den usle starut men ansigtsskrællningen er væk. Hele den efterfølgende fingreafbidningsscene er osse væk.

1 time 30 min. inde: I den danske udgave er der en lang scene med zombier, der lystigt gnasker i indvolde. Denne scene er stærkt trimmet i den amk. udgave.

DK-videolængde: ca. 1 time 36 min. 41 sek.
US-ditto: ca. 1 time 36 min. 16 sek.
(give or take a couple sec.)

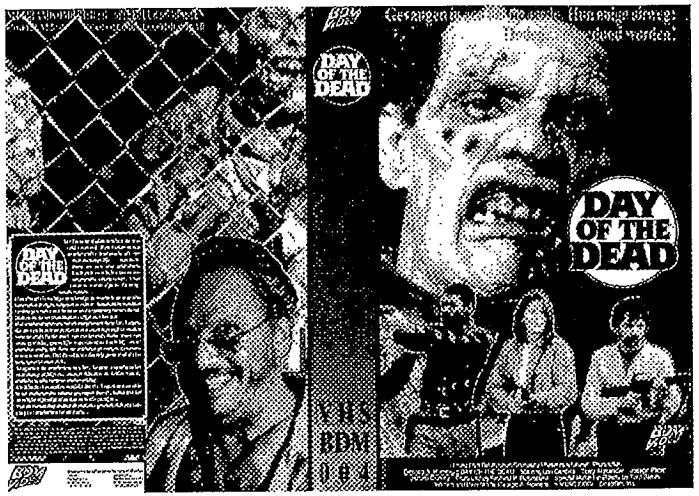

Altså mildest talt gevaldigt overraskende at finde ud af, at den amk. udgave sku være klippet. Jeg har haft mit amk. bånd i en 8-9 år og altid troet, det var uncut, ikke mindst fordi gutten jeg fik båndet af *(som stadig er derude i fanzineland!!!)* fortalte mig, at det drejede sig om den amerikanske uklippede udgave! Ud over censurklip er der osse andre forskelle på de to versioner: Det første man bemærker, er, at masteren, der er brugt til det nye danske bånd er ret slidt i første scene. Heldigvis er det kun i første scene og resten af filmen er ikke alt for slidt. Begge versioner er i full-screen, men den amk. har betydeligt mere billede, og ved sammenligning virker det, som om de medvirkende i DK-udgaven får smasket kameraet helt op i sylten. Endvidere er DK-video'en meget mørk, og flere scener lider betydeligt under dette; visse steder er det faktisk næsten umuligt at se, hva det er der går for sig. Den danske oversættelse er ok, de fleste steder er der oversat korrekt nok, men også ret kedeligt! En enkelt grel oversætterbrøler blir det dog til: En fyr, der tydeligvis er af latinamerikansk oprindelse, blir kaldt for en "spic". Den nærmeste term vi har på dansk er "spaghettieæder", men i undertekstene blir det til "den skævøjede"!! At oversætteren kan klare at forveksle et nedsættende udtryk for latinamerikanere med et nedsættende udtryk for asiater er sørme godt klaret! Hvis der er noget, jeg hader, så er det oversættere, der føler, at de er en slags *moralens vogtere* og derfor skal sørge for, at folk taler ordentligt, hvilket udmønter sig i, at hver gang der blir sagt *fuck, shit, hell* eller *asshole* ti gange, så bliver det kun oversat 1-2 gange, og det er eddermame ærlig talt noget skide lort. Og oversætteren de har sat til at fordanske **Day...** har lisså megen flair for fantasifuld tekst som **Trauma**!! Efter filmen tør vedkommende da heller ikke skrive sit navn i sidste undertekstlinje, som det ellers er kutyme!! Kassetten til det danske bånd er i øvrigt osse ret mærkværdig: Normalt ville et videoselskab tage og sætte omslaget til den film, de skal til at udsende på kassetten, men tilsyneladende har man ikke hørt om den slags banebrydende og revolutionerende form for markedsføring hos Salut Video, så man har i stedet smækket coveret til Lucio Fulcis **City of the Living Dead** på omslaget til **Day of the Dead**??? *Haallloooooo*, man sku jo nærmest tro, at man hos Salut Video forsøger at efterleve hjerneaktiviteten hos zombierne i **Day of the Dead** - så det er måske alligevel et velovervejet forsøg på cutting-edge reklame??? At kikke på et ur er de tilsyneladende heller ikke så gode til hos Salut Video:

De vil ha os til at tro på, at filmen varer 1 time 50 min.!! Den er kun ca. 1 time 36 min!! Og så præstere Salut Video at stave instruktørens navn forkert på kassetten: nemlig "Georg" uden "e"! Slendrianisme og ligegyldighed råder tilsyneladende hos Salut Video!!

But enough of that; Efter at ha sundet mig lidt over det chok som erkendelsen af, at jeg i små 10 år har siddet og set en klippet **Day of the Dead** gang på gang, så sneg tvivlen sig ind på mig: Kunne der måske her være tale om, at nævnte gut var blevet fuppet; var blevet taget røven på; had been fucked over (ya get the point), helt uden at bemærke det?? Jeg spolede strax tilbage og checkede videolabelen, der havde udsendt "herligheden", og hva står der med store bogstaver: Ltd!!! Ja, netop; motherfucken Ltd dvs. Limited!!! Den britiske betegnelse for et aktieselskab! I Amerika hedder det inc. (incorporated). Med andre ord: et trader-fuck-up af de helt store!! Fedt nok at finde ud af, men osse røvirriterende, for nu var jeg nødt til at sammenligne den danske udgave med en anden uncut version! Så langt ud på det der ikke længere er eftermiddagen, men er blevet silde aftenstide, så ryger den danske version igen i den ene video, og **Day of the Dead** i belgisk version ry'r i den anden VCR. Og heldigvis viser det sig, at den danske og den belgiske version er identiske, hvad angår censurklip, dvs. der er ingen! Med andre ord; den danske udgave er uncut! Den belgiske er lisså mørk som den danske, men udmærker sig dog ved at have lisså meget billede som den amerikanske. Mit kendskab til hollandsk/flamsk er ret så ikke-eksisterende, så hvorvidt oversættelsen er god eller ej, må du kikke i vejviseren efter. Ik ben ein mann en *ehh* ik ben aut Danemarken en Lars von Hegnet is ein voortrekker! Så konklusionen må blive, at selvom billedet er en smule mørkt, så bør du alligevel købe den. (Jack J)

NB: Hvis du vil se noget om tilblivelsen af de blodige sekvenser i Romeros zombieflicks, så er Tom Savini-doku'en **Scream Greats**, der er ude på DK-video som **Skrappe Skrig**, rigtig god.

Djævleøens eneste psykotroniske filmblad **Nr. 1**

STAY SICK! MAGAZINE

dkr. 30,- / Australia $5

HORROR/WEIRDO/HONG KONG/KOMIX/SPLATTER/*ATTITUDE!!!*

"When there is no more room in Hell the dead will walk the Earth", og efter at have været død i fem lange år, så stavrer **Banned in Britain** endelig tilbage, som en anden zombie fra Lucio Fulcis værste mareridt!!!

Nyt fantastisk blad - vær med fra starten

Er BLOODY DARLINGS for blødt?
Er ABSURD for italiensk?
Er MONDO FRANKO for frank?
og har UNCUT misforstået det hele?
Hvis "ja", så er **STAY SICK!** lige sagen for dig!
- Du vil ikke i 100 år fortryde det!!!

Gamle INFERNO læsere kan fortsætte her!

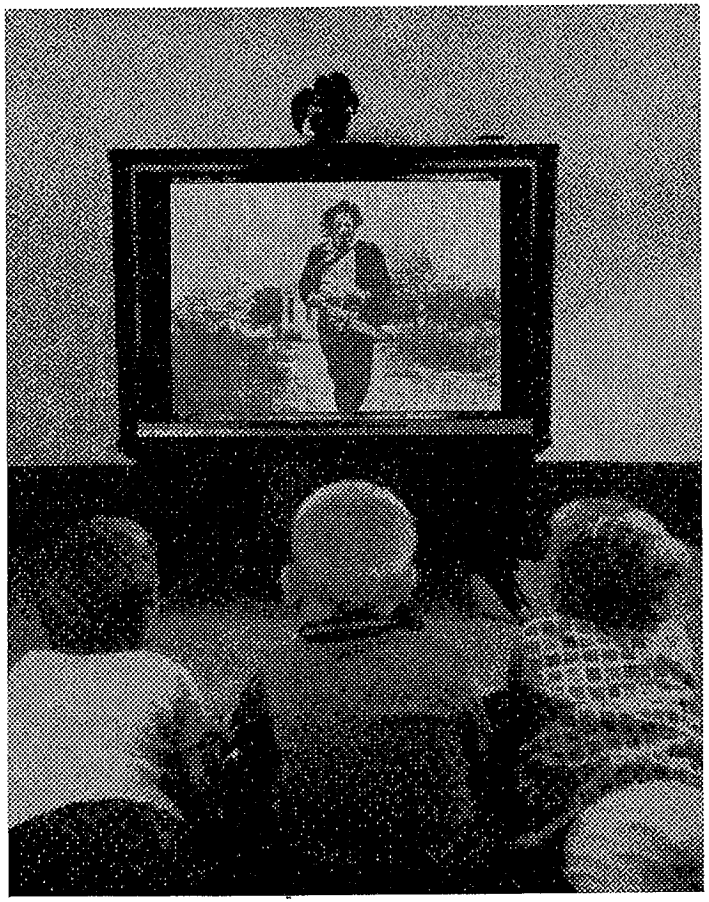

Dette blad er politisk korrekt

Dejlige Film For Hele Familien

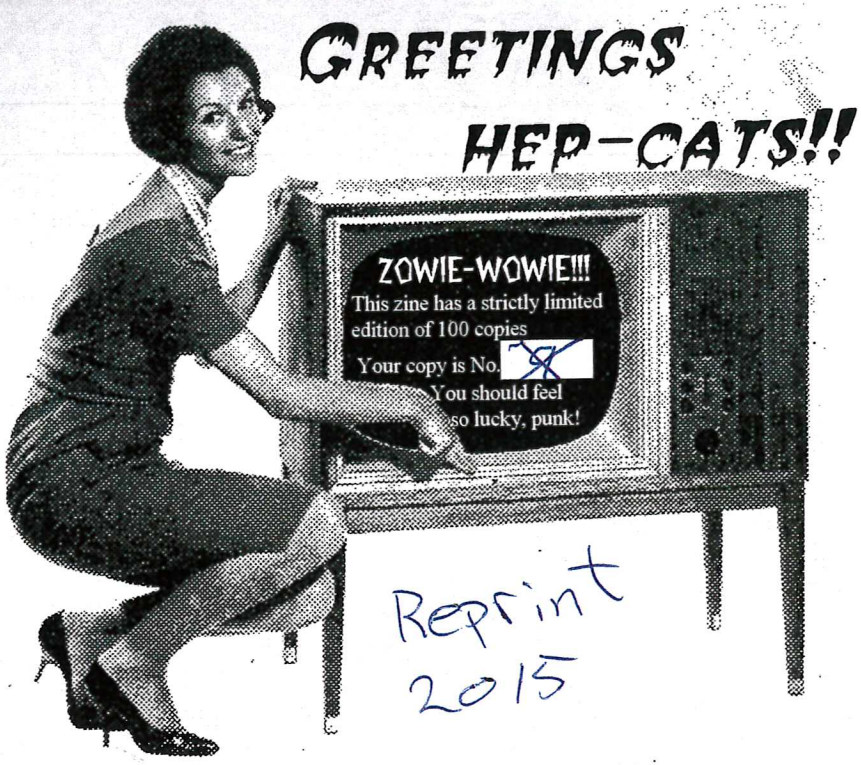

Velkommen til fanatismens mørke...

...og velkommen til **STAY SICK!** nr. 1! Det var tilbage engang i mid-80erne. Jeg var på højskole et eller andet sted over i Jylland. Skolen havde et musikrum med stereoanlæg, så jeg havde naturligvis været nødt til at ta de absolut nødvendigste LP'er i min pladesamling med. Så var der denher sild, der en dag spurgte, om hun måtte se mine skiver, hvilket jeg naturligvis sagde ja til - hva gør man ikke for at...få nye venner! Jeg husker episoden, der fulgte den eftermiddag meget klart: hun begyndte at bladre gennem de vel ca. 20 plader, der var i posen, så kikkede hun op og sagde: "Jack, jeg kender ikke *en eneste* af dine plader"!! Hva der for den ene ku være de vigtigste skiver i verden, ku for den anden være totalt ukendte. Og det er netop, hva det her zine drejer sig om: film (mest), der er anderledes, end det mainstream dreck, vi blir tvangsfodret med hver evig eneste dag, og som ti billiarder mennesker (i Danmark) vil fortælle dig er fed action. Hvis du hører til dem, der ikke ka snakke med, når de andre ævler løs om hvilke *fantastiske* store, nye mainstream film, lige ankommet med damperen fra Hollywood, de har set; hvis du ærgrer dig, hver gang du har spildt en halv time på **Bogart** og hvis føler, du er en freak, fordi du blir tiltrukket af filmruller, der ikke er nogen i din omgangskreds, der har set, endsige hørt om, så ta det roligt, du er ikke længere alene, *oh du fortabte søn*; med **Stay Sick! magazine** er du endelig kommet hjem!!! **Stay Sick!** blir et zine med alle mulige forskellige typer spændende film, ikke bare een slags. Da **Inferno** (R.I.P.) var gået ind, og jeg begyndte at tænke på at lave et zine, havde jeg en idè om at lave et rendyrket horror-filmzine, men nu er der bare det ved det, at selv om horror-film ("skrækfilm", "gyserfilm", "splatterfilm", "gore movies", "grøssere" [på norsk!] - kald dem hva du vil) i mange år har været min favoritfilmgenre, så ser jeg så mange andre filmgenrer, der, selvom de ikke er horror-film, heller ikke er mainstream. Genrefilm så som: Hong Kong Heroic Bloodshed, exploitation, blaxploitation, italienske spaghetti westerns, japanske monstre, sci-fi, sci-fi fra 50erne, kult/trash-tv-serier, underground og meget mere, som jeg ikke ka komme på lige nu. Så derfor blir bladet her altså om alt muligt, så længe det er film med lidt mere nerve, mod og anderledeshed end det almindelige lort, som Hollywood sprøjter ud til de millioner af tilsyneladende fantasiforladte biografgængere og videotosser, der befolker (overbefolker!) vort land. Det lader til, at det eneste, der tæller i nye amk. film, er, at de indeholder en el. to skuespillere, ud af den gruppe på 40 - 50 stamskuespillere, der er med i så godt som alle amk. film i dag, plus udvalgte klichèer fra bogen "Håndbog i Nødvendige Klichèer i Amerikanske film i det 21. århundrede", så har man en succes! De dage, hvor instruktører lavede film, fordi de havde en eller anden historie, de simpelthen *måtte* ud med, noget de pinedødme måtte vise uden at skænke det den mindste tanke om, hvorvidt det ville blive en økonomisk succes eller ej, de dage er for længst forbi...*snøft*...og så ka man så sidde og græde snot og sørge over en tid, som for længst er forsvundet, og hvis det er det, du vil, så for min skyld ingen alarm, men ta lige og gør det et andet sted, for sån blir det altså ik' her i bladet, her blir det *rawk'n'roll* hele vejen, *baby!!* I stedet vil vi nemlig hellere prøve at finde frem til de perler, som ligger skjult under al det meterhøje probaganda-lort, som Hollywood og danske filmimportører snart i mange år har smidt i hovedet på os. Efter at **Inferno** gik ind for snart længe siden, gik der jo et langt stk. tid, hvor vi ikke rigtigt havde nogen danske fanzines om film udi den fantastiske genre udover Lars von Hegnets **Bloody Darlings**. Ja, dvs. der var godt nok et enkelt engelsksproget blad, men

den *traumatiske* oplevelse har jeg heldigvis glemt alt om! I det sidste halvandet års tid er der jo som bekendt så kommet et par nye koole zines; nemlig **Absurd**, der på nuværende tidspunkt er oppe på tre numre, og **Mondo Franko**, der egentligt bare var ment som et one-shot, men heldigvis har Søftens søftige redaktør, Frank Brahe, set vigtigheden af at udgi' endnu et nr. Endvidere ku man i det senest udkomne nr. af **Bloody Darlings** osse læse om, at der muligvis er et zine på vej med titlen **Svinehunden**. Og sluttelig er der vist osse endnu et nyt zine på vej, men det' vist sån lidt hemmeligt, *så we'll jus' have ta wait 'n' see!* Samtidig med, at dette debutnummer af **Stay Sick!** udkommer, så går **Horror-Film På Dansk Tv - Indeks** ind som selvstændig udgivelse, men nyhedsbrevets mange læsere behøver ikke ærgre sig, da der ikke er tale om, at indekset ophører, men blot skifter format fra selvstændig udgivelse og til at blive en del af **SS!**, men først tidligst fra næste nummer. Da **Absurd** #1 udkom, skrev LvH jo i et rev. i **BD**, at *"Danmark ikke behøver Absurd"*, og hvorvidt Danmark ligefrem *behøver* **Abs**. har jeg virkelig ingen anelse om (men det' da et fedt blad), men der' eddermame ikke nogen tvivl om, at Danmark behøver et nyt rigtigt psykotronisk filmzine! Husk på hva Dronningen sagde i sin nytårstale: *"...og for helvede da osse, hvor vi behøver et nyt psykotronisk filmblad!!"*. Indholdsmæssigt; *well, lemme say it dis way:* Hvis du forventer dig en masse omtaler af dugfriske filmruller og nye DVD-udgivelser, så blir du sikkert mægtig skuffet! Den gamle redaktør hæger ved fortiden, og hvis der kommer anmeldelser af andre formater end VHS, så er der sgu nok mere chance for, at det blir BETA, end at det blir DVD, *if ya catch mah drift!!* Et problem med nogle fanzines er ofte, at de prøver at være nyhedsblade, men for det meste ryger de lige på røven i forsøget. Det er ret svært at lave aktuel nyhedsdækning, hvis man kun udkommer hver 6. måned, så det vil jeg afstå fra, og skulle der alligevel være noget, der bliver omtalt som "nyt" eller som en "nyhed", så ska du ikke blive forbavset, hvis det drejer sig om noget, der i virkeligheden er et par år gammelt! Med andre ord, så ska man altså ikke forvente omtaler af, hva der sker på settet af en eller anden stor amk. produktion (*uh, BiB-editorial deja-vu!*), men omtaler af gamle støvede Jackie Chan-film derimod, der blev vist for halvandet år siden på tv, er naturligvis indlysende, kommer med på eet eller andet tidspunkt. Men skulle der komme noget totalt mundvandsdryppefremkaldende på dansk video, som fx genudsendelser af Joe D'Amatos **Emanuelle i Amerika** eller **Motorsavsmassakren**, begge i letterbox og uklippet, (selvom **Emanuelle** mangler lidt!), så kommer det selvklart med *(well,* måske!). Som du måske allerede har set, hvis du, lissom alle andre, har bladret bladet igennem først, så er der osse et par sektioner med, som er lettere uvanlige for alternative filmzines (danske i alt fald), nemlig en tegneseriesektion og en med kool musik (ikke soundtracks). Der er faktisk ingen danske filmzines, der før har haft nogle af disse sektioner med som faste indlæg. Hvis du ikke bryder dig om hverken den ene eller den anden af disse to ikke-filmrelaterede sektioner, så ta det roligt; de er små og tar ikke ret meget plads op. Og hvis du stadig er utilfreds, så ta og køb **Kosmorama**, næste gang du vil ha et filmblad, for her i **SS!** blir der ikke lavet om på noget, bare fordi, læserne er utilfredse, *capisce!* Jeg havde osse sat en lille bogsektion (med titlen: *"What the fuck...a book???"*) ind, men der var desværre ikke plads, så den røg ud igen. Måske næste gang. Anyway, what else? Nå jo, hvis du købte bladet her i en (eller anden snusket) butik, fordi der stod det der med **Inferno** på forsiden, så undrer du dig sikkert over både layoutet og stilen, der er meget ulig **Infernos**. Faktum er naturligvis, at **Stay Sick! magazine** ikke ligner, og ej heller *prøver* på at ligne, **Inferno** (men hvis du købte det, fordi du *troede*, det gjorde, så' det jo herligt! NB: *No refund!)*. Men helt forkert er det nu ikke: Sagen er nemlig den, at efter, at det sidste nr. af **Inferno** var udkommet, tilbage i '94, så fik jeg et brev fra Pedro, *alias* Peder Pedersen, hvori han fortalte mig, at han ikke gad lave **Inferno** mere. Ud over stigende arbejdspres (ikke med bladet, men *ude i det virkelige liv*), så var sagen den, at lysten, der sku drive værket var forsvundet, bl.a. pga., at en del af bladets skribenter simpelthen ikke tog arbejdet med at levere lovent materiale alvorligt! Når Pedro var klar til at udsende et nyt nr. et halvt års tid efter det foregående, så måtte han gerne vente ekstra 6 måneder på, at nogle af skribenterne skulle indsende deres materiale. Totalt frustrerende, og til sidst gad han bare ikke mere. Jeg må ærligt indrømme, at jeg stadig savner Pedros infernalske blodsbarn, og man kan kun ønske omtalte skribenter ad Hekkenfeldt til! Som jeg osse skrev i **Stay Sick!** nr. 0, så ville det ha været fedt, hvis Peder havde fyret slige personager i stedet for at lukke bladet, men sån sku det altså ikke være. Og nu står den jo på popvideoer, så nogen re-animation af **Inferno** ska man jo nok ikke regne med. Men sagen er altså den, at Pedro rent faktisk *havde planlagt et tolvte nummer!!!!! Huh?* Hva var det, der sagde "KLONK"??? Din kæbe, der ramte gulvet i vantro, monstro?? Og nej, la' mig sige det med det samme: *Ah ain't kidden ya!!* Den er sgu go' nok. Det planlagte nr. skulle ha været et stort serial-killer special-nr. med lister og artikler af alverdens serial-killer film i stil med det vampyr special-nr., der kom (og som undertegnede stadig hiver frem fra tid til anden og nærchecker for details mht. vamp flicks). Det *ville* ha været fedt, Pedro ku det der med special-numre, men som bekendt gik det ikke sån. However, **en del af materialet var faktisk færdigt!!!** *And guess what, motherfucker;* det materiale - altså materialet fra

Indvolde:

Editorial & info ..... side 2
Nyheder - grønne af mug 5
Jahuuhh, den er tilbage: *Leatherface & Co.* 7
Gotiske Horror Film: *Lugosi & Karloff i* **The Body Snatcher** 8
Reviews 9
Day of the Dead: cut vs. uncut 27
Varulve-film: *Frank Brahe hyler mod månen* 28
Teen Werewolf Horror Comedies 30
Documentary Flicks: *perlevennerne Herzog og Kinski* 31
HK flicks på DK-video 33
HK flick revs 36
Inferno - the unauthorized history 38
~~Inferno #12 sektion:~~
~~José Mojica Marins - *den brasilianske bussemand*~~ ..... ~~39~~
~~Den Sidste Orient Express - *asian psychos & revs.*~~ ..... ~~49~~
~~Manson Movies~~ ..... ~~55~~
Zine-revs 60
Komix: *bladdøden hærger, X9 jubilæum & MAD's galeste mand er død* 62
BD, MF og Abs. findes ikke! - *en bootleg-artikel!!!* 65
Bagsiderod - *rod!* 67
Bagsiden: *Day of the Dead - cut vs. uncut fortsat* 68

Forsiden: Filmen, de tre koole kids ser på tv'et, er naturligvis **The Texas Chainsaw Massacre** (aka Motorsawsmassakren).
Bagsiden: Skulle egentligt ha været et cover fra dansk videoguldalder; nemlig Lucio Fulcis **House by the Cemetery**, men i sidste øjeblik måtte jeg bruge siden på **Day**...-artiklen, da der sgu ik' var mer' plads tilbage. Maybe next time.

død over Korsør!

det 12de nummer af **Inferno**, der aldrig udkom - er trykt her i dette dubut-nr. af **Stay Sick!!!!!** Så det' altså alligevel ikke helt reklamegas, når coveret referere til salige **Inferno!!** Der er materiale fra de faste **Inferno**-skribenter Torben Simonsen og Henrik Rytter. Og da nr. 12 som sagt skulle ha været et serial-killer special, så havde man osse allieret sig med en af dem, der måske gik mest op i emnet, nemlig Sverre H. Kristensen. Desværre er der jo i de mellemliggende år så sket det, at Sverre ikke længere er iblandt os. Jeg kendte ikke selv Sverre personligt. Den eneste gang jeg havde noget med ham at gøre, var, da jeg i ca. 1987/88 bestilte et nr. af hans punk-rock/tegneserie-fanzine **Skummende Epileptikere**. Jeg husker, hvor misfornøjet jeg var med, at der ikke var noget brev med i konvolutten, da jeg modtog bladet, men indholdet var *greit*, og en artikel, om at efter civilisationens fald et sted i fremtiden, så ville folks eneste holdepunkt i tilværelsen være deres skateboard, fik mig til at købe mit første board (og lytte til **Dead Kennedys!**). Det kan godt være, at der er andre, der, grundet omstændighederne, ville vælge ikke at bringe sådan en artikel, men jeg vælger altså at bringe den. Sverre skrev den jo ikke for, at den *ikke* skulle trykkes! Og hvad folk end måtte mene om Sverres *slamfisse*-blad, så har det intet med denne artikel at gøre. Der var også en enkelt side, begyndelsen til en længere artikel om Ed Gein + et rev (af **Torso**), skrevet af Jesper Moerch, men artiklen var ærlig talt mere ufuldstændig end selv **Tintin og Alfabetkunsten,** så jeg har valgt ikke at bringe dette materiale. *Pyhha*, det var en om'lig omgang - time ta cut the yakety yak an' git goin', natten er forlængst gået i gang, så la os se og komme af sted. *Hva si'r du, troede du Stay Sick! bare var et simpelt blad?? Eat shit asshole, Stay Sick! er en motherfucker af en hot-rod, der med 250 km/t. tar dig med på et road trip ind i de fantastiske filmgenres verden!!* Så på med solbrillerne, drej stereoens volumeknap om på elleve og såh det ellers speederen i bund og af sted...uden sele. Velkommen til **Stay Sick!**

yours in gore

Jack J.

Stay Sick! magazine No. 1 (2000)
Published by It's Grim Up North Publishing
Editor: Jack J.
Medvirkende, der fik den store ære at væ'e med i dette første nummer af Djævleøens eneste psykotroniske filmblad:
Simon Nielsen
Frank Brahe
Og fra INFERNO's vilde bande:
Henrik Rytter
Torben Simonsen
Sverre H. Kristensen (R.I.P.)
Tekst uden navn er af Jack J.

No copyright, no rights reserved.
Registrerede logoer og billeder er udelukkende benyttet for at score kassen.
Hvis teksten tel tidr forkomr ulæst, sør det helt utenkli at det skyles våres fejl, men at du igge kan læsse.
Der kan ikke abonneres på **Stay Sick!**, og modsat alle andre blade vil Jack J. ikke opfordre dig til at sende dine gnidrede og fedtede skriblerier, tegninger, historier eller infame digte ind. Ej heller vil Jack J. ha kritik af nogen som helst slags overhovedet, da dette blad er perfekt. Send dog gerne gratis penge.

Hvis du absolut skal skrive til **SS!**, kan du gøre det på adressen:
Stay Sick! magazine
c/o Jack Jensen
Poste Restante
DK-4200 Slagelse
Djævleøen

Stay Sick! har ingen email-adresse, da redaktionen er overbevist om, at internettet er ondt. Du kan heller ikke ringe til os, vi ønsker ikke at tale med dig. Hvis du absolut skal ringe eller maile, så ring eller mail til Lars von Hegnet.

Anbefalet soundtrack til turen:

THE CRAMPS - *alt de nogensinde har indspillet!!!*

PAYING THE DUES TAKKELISTE

For det første rigtig mange tak til PEDER PEDERSEN for Inferno-materialet, og der skal osse lyde en tak til min gamle videobuddy HENRIK RYTTER og til TORBEN SIMONSEN, hver især for materialet (som de garantisse har glemt alt om), og der flyver naturligvis også en tak ud til SVERRE H. KRISTENSEN - wherever he is. Han ville sikkert ha været glad for at få trykt materiale i et blad, der har ordet "sick" i titlen. Endvidere ryger der thank-yous ud til LARS VON HEGNET, både for hjælp med nogle af filmene til dette blad (som pga. pladsmangel først kommer med næste gang) og for det enormt begejstrede brev, der fulgte efter SS! #0, og tak til MADS JENSEN, for at være behjælpelig med at skaffe hard-to-find numre af det legendariske tegneserieblad Gru + nogle andre blade (den mega-heldige dreng modtog sgu Gru nr. 1 fra SS!-redaktøren!! Totalt collectors item!), og FRANK BRAHE forsynede yours truly med bl.a. et nr. af den sjældne danske udgave af Vampirella + filmzfanzinet Video Ferox fra det gamle Østdanmark (Lund) og så naturligvis et dejligt indlæg, og tak for det. Tak skal der osse lyde til SIMON N. både for indlæg og for tålmodighed, og, erhm... til samme herr NIELSEN skal der også lyde et "undskyld", fordi det tog så længe. Og nu vi er ved det, så skal HENRIK IBSEN også lige ha en undskyldning, fordi jeg ikke har kunnet tage mig sammen til at ringe tilbage i årevis, sorry! Tak osse til min FÆTTER RONNY, der skannede nogle billeder ind og hjalp med at lavede en serial-killer forside (som altså ikke blev brugt alligevel). JAKOB fra Join Kao mag. skal ha tak for at ha sendt råd mht. trykning, selvom han end ikke vidste, hvem jeg var. Tak til THOMAS HANSEN, for hans rosende anmeldelse i Drink 'n' Drive #3 af BB #1 - fem år efter det udkom! Tomlen op og mange tak til KENNETH ERIKSEN for den pæne omtale af mit indeks i Absurd. Og sidst, men absolut ikke mindst, mange tak til den FLINKE DAME på Slagelse Bibliotek, der lod mig få den Klaus Kinski-plakat. Slutteligt vil jeg gerne takke mig selv, uden hvis hjælp dette blad aldrig var blevet til noget. Jack, du er en guttermand! *(hey, that's "Sir Jack" to you, asshole!)*

BURN IN HELL

Slagelse Tryk, fordi de er nogen røvhuller, der ikke har gidet sende det tilbud, de lovede, selvom jeg endda havde givet dem mit eget ex af et nr. af Broken Minds mag!!!

Nyheder *(grønne af mug)*

Salut Video fucker op Django-udgivelse mega-stort!!!

Videoselskabet Salut Audio & Video har for nyligt udsendt en række italienske westerns i en serie, de kalder **Spaghetti Western Collection**. En af udgivelserne er en kassette, der bærer titlen **Django "Hævneren"**. På coveret står med store bogstaver "Franco Nero", og man får sjovt nok uvægerligt det indtryk, at der her er tale om filmen **Django** med Franco Nero. Det lyder logisk nok, *ikke sandt!* Skulle man alligevel ikke være helt sikker på, at der virkelig er tale om den originale **Django**-film; man kunne jo forestille sig, at det i stedet drejede sig om en af de nogleogtredive andre Django film, der er lavet i tidens løb, så kan man jo checke bagsidecoveret, men også her nævnes det, at Franco Nero er med, og referatet af filmen er identisk med handlingsforløbet af den rigtige **Django**-film. Endvidere angives originaltitlen til at være **Django!!** Så al tvivl skulle således være ude, dette *er og bør* altså være Sergio Corbucci's mesterværk fra '66; "Dèn med øret! Dèn med kisten!", som der stod på kassetten, sidste gang filmen blev udsendt (dengang af Scanbox/Kavan). *MEN DET ER DET ALTSÅ BARE IKKE!!!* Næh, Salut Video har nosset godt og grundigt i det og har smækket **Viva Django** (aka **Mit Navn er Django/Django Sadler Sin Hest**) på kassetten i stedet for!!! **Stay Sick!**-redaktionen måbede godt, da vi opdagede dette kanon-fåk-op!! Hvis det så endda bare havde været en *anden* Django-film med Franco Nero, fx **The Return of Django** eller **Texas, Addio**, der i Danmark også blev udsendt som en Django-film under titlen **Django - Skyd Først** (der begge blev vist i fuld letterbox for nyligt på DR1), så kunne man måske *til nød* forstå miseren, men Nero *er slet ikke med* i **Viva Django**, det er såmænd Terence Hill!! Hvordan Salut Video har kunnet klare at udføre dette gigantiske mega-fuck-up har **Stay Sick!** absolut ingen anelse om. Og hvis en eller anden tumpet læser skulle tro, at der måske bare er tale om, at en eller anden båtnakke i butikken, hvor **Stay Sick!**-redaktøren indkøbte båndet, måske bare havde puttet et forkert bånd i kassetten, så holder dèn forklaring heller ikke: På selve båndet er nemlig også påklistret en sticker med titlen **Django!** Så der er virkelig tale om, at Salut Video har trampet i klaveret! Men selvom Salut Video således fortjener både hån og latterliggørelse, så skal de dog også have ros for den forkerte film: Det print af **Viva Django** de har udgivet er nemlig ultra-flot!! Sidste gang filmen udkom var, ligesom **Django** (den rigtige), fra Scanbox/Kavan's Western serie for 6-7 år siden, og den version var en *meget* fæl full-screen version, i *grimme* farver, dårlig lyd og et billede, der til tider bevægede sig i underlige stød!!! Den nye version er i flot letterbox og har et knivskarpt billede, der er på højde med billedkvaliteten af film vist på de gode tv-kanaler, som DR og TV2. Lyden er også meget bedre. Og da **Viva Django** i øvrigt ligger i den bedre ende af spaghettiwestern-genren, så bør man absolut investere i rullen, også selv om Salut Video lavede lort i den og smækkede det forkerte omslag på!! Og fattig bliver man ikke: "*Django*" kan fås til en 40-krone. NB: Og så skal der også lige gøres opmærksom på, at i **Banned in Britain** #1 er der en **The German Django Massacre**-artikel, med cut vs. uncut detaljer.

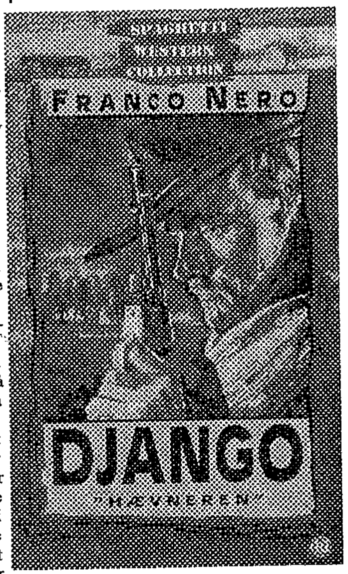

Baaad bad taste

Paven af den dårlige, men gode, smag, John Waters, har for anden gang desværre valgt at udvise *virkelig* bad taste: Til sin næste film har Waters nemlig valgt Moby til at lave musikken!! Yes, truly *baaad* bad taste! Hvad denne hippe-hoppe/dance/klingklang Moby Dick-karl skal i en bad taste film, er der vist ikke nogen ægte bad taste fans, der kan svare på, udover, at det vel endelig har slået klik for John Waters. Første gang han udviste sand dårlig bad taste, var dengang han bad verdens bedste rock'n'roll psychobilly band,
The Cramps, om at lave musik til **Cry Baby,** og så valgte at smide det ud i stedet for at bruge det.

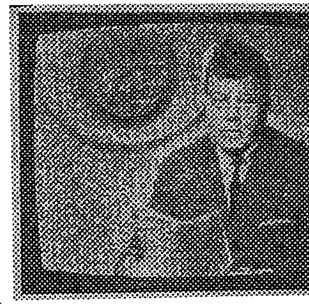

Silence of the X-Files

I årevis har der jo gået rygter om en sequel til **Silence of the Lambs,** og i lang tid så det ud til, at både Anthony Hopkins og Jodie Foster begge gerne ville være med i en evt. toer, men nu lader det til, at frk. Foster har fået fisefornemme fornemmelser, da hendes alter ego i filmen, Clarice Sterling, tilsyneladende får smag for kannibalismens delikate livsstil. I stedet for Foster ser det nu ud til, at Gillian Anderson, aka Dana Scully fra **The X-Files,** skal overtage rollen, en udvikling som **Stay Sick!**'s redaktion absolut byder velkommen; frk. Anderson rangerer nemlig højt på redaktionens Top 10 over totalt *kneppeværdige* skuespillerinder, og nu vi er ved det: det *er* da selvsamme Anderson, der er afbilledet på side 16 i **Mondo Franko #1,** ikke sandt? Det ligner godt nok!

Og Sequelhelvedet fortsætter...

Skaberne af **The Witch Blair Project** kan tilsyneladende ikke nøjes med at have lavet en succesfilm, der har indtjent mere end **Titannic,** næhh nu planlægger de både en 2'er og en 3'er. Hvorfor forsøge at lave noget nyt kreativt, når man kan malke videre på den døde hest, som man i forvejen er blevet millionær på!! (og hvor bliver 2'eren til **Titannic** af? Ha!), Titlerne på de to film skulle efter sigende allerede ligge klar: **The Return of the Blair Witch** og **Blair Witch Meets the Wolfman** (not!).

Mere Livløs End En Strandvasker i December

Her fra nytår har vi ikke bare èn Tv-Danmark kanal, vi har sørme fået en xtra, så vi nu har to. Og det er jo herligt, ikke sandt? En ny xtra tv-kanal er altid en god ting, har jeg ikke ret? Man åbner spændt det nye tv-blad, for at se hvilke spændende nye og anderledes tv-programmer den nye programflade byder på! *Well, think again motherfucker!!* Den nye Tv-Danmark kanal er nemlig det mest forudsigelige, rærlige og hjernedøde man kan forestille sig!! I stedet for at prøve med nye, anderledes og alternative programmer, så har Tv-Dk ledelsen tilsyneladende tænkt: ***"Woah, hvis vi nu sender dobbelt så mange pulekongepiger, dobbelt så mange hjernedøde dåselatter-tv-serier, dobbelt så mange usmagelige biker-Jens'er og dobbelt så mange østeuropæiske piger, der bliver voldsbollet i røven for åben skærm, så bliver succesen sgu nok dobbelt så stor - de unge idioter labber jo alligevel al***

Nyheder (grønne af mug)

vores lort i sig!!" Det tager ikke mange øjeblikke ved gennemgang af Tv-Dk to programflader at konstatere, at den nye Tv-Dk1 sender nøjagtigt det samme som Tv-Dk2 (og hvorfor åndsbollerne har valgt at kalde den *nye* kanal for etteren i stedet for toeren, tjaa...det skal man vist ikke lede efter et logisk svar på!), så nu kan vi altså vælge mellem at se amerikansk maveopkast, såsom **Harley-Strømeren** kl. 18.00 på etteren og **Mig Og Min Fætter** på toeren, eller hvis vi ikke fik set **Spin City** kl. 19.30 på toeren, så fortvivl ikke: den bliver genudsendt kl. 22.50 på etteren! Udover **Spin City**, så blev også **Blitz**, **Oprah Winfrey** og **Jenny Jones** sendt på begge kanaler den mandag (3 januar) hvor jeg checkede programmet. Hvis Tv-Danmark virkelig har tjent så mange penge på at sende slam, var det så ikke en idé måske at prøve, bare engang imellem - det skulle jo nødig blive en vane - at sende programmer der ikke nødvendigvis kun bejler til menneskets mest primitive lyster? En god dokumentar fra tid til anden, og her mener undertegnede altså ikke dokumentar af Tv-Dk's sædvanlige type: *"Ja, og nu hvor vi lige har set den retarderede Torben få en flaske i hovedet, så lad os se på, hvordan to autonome i SM-tøj og på speed smadrer en 7-Eleven"*!!! Og til Tv-Danmarks orientering skal det da også lige nævnes, at der rent faktisk forefindes en filmproduktion udenfor den i Hollywood! Ja, man kan jo næsten forestille sig, at diverse filmindkøbere på Tv-Dk nu må sidde og hive efter vejret over denne banebrydende oplysning, men, hvor utopisk det end kan lyde, så er det faktisk sandt!! Der laves faktisk film i hele Europa og i Hongkong har de også i de sidste par måneder opdaget filmmediet!! Det kan godt være, at der mellem dette blads sider forefindes film udi genren Bad Taste, *men* der er altså forskel på god Bad Taste og så den dårlige. Desværre har Tv-Dk set det som deres mål at formidle og score kassen på noget af det værste slam, der findes! Og hvornår finder stationen ud af, at folk *gerne* vil se film i disses rette format; nemlig i letterbox, så man får *hele* filmen, og *alle* eftertekstene??? For en god ordens skyld skal jeg dog lige nævne, at Tv-Dk også sender *nogle* gode ting, but they're few and faaaaar between!! Og så valgte **Stay Sick**'s lokale antenneselskab at fjerne kulturkanalen 3SAT, så der blev plads til den nye kanal, sheeiiitttt!!!

Decade of the Dacayed

Et Tiår med Svinske Sager

I Nr. 5 af tv, film og kultur bladet **Sentura** kunne man i august sidste år ('99) læse en helsides artikel, hvori skribenten kvædede sin sorg over, at vi i Danmark ikke har *eet eneste filmblad* !!! Hvorvidt **Bloody Darlings**-redaktør Lars von Hegnet har læst denne artikel er **SS**!-redaktionen ikke bekendt med (men ellers kan han og alle andre læse den bagerst her i bladet, hvor **SS**! har genoptrykt den - helt uden at spørge om lov!), men hvis han har, vil han muligvis - og med rette - tænke, at det Københavneri som medierne ellers gævt forsøger at overbevise os om ikke eksistere, at det skam lever i bedste velgående. Og så vil han sikkert glemme artiklen med det samme. Og hvorfor skulle han andet? Et opkomlingeblad, der har eksisteret et splitsekund i forhold til herr Von Hegnets legendariske filmblad, og som sikkert *aldrig* har så meget som forestillet sig, at der fandtes film, som dem, der har været omtalt, hyldet og æret i Von Hegnets blad i nu et helt årti, hvad de skulle mene og ytre sig derom er ganske ligegyldigt. Og i januar er det netop ti år siden, at det første nummer af horror-film-fanzinet **Bloody Darlings** udkom. Bladet var en tynd sag på 24 sider i A4-størrelse, omhandlende nogle af de mest eftersøgte horror flicks, såsom Peter Jacksons **Bad Taste** (TV2 har lige vist samme instruktørs film **Heavenly Creatures**, men det blir vist en kold dag i Helvede, før de viser **Bad Taste**!!!), **Evil Dead 2**, **Street Trash** og en Dario Argento-artikel. Senere blev bladet fyldt med alle mulige og, set med mainstream publikummets øjne; *umulige* filmgenre; bl.a. danske under-

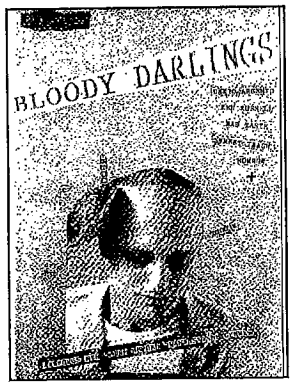

Bloody Darlings nr. 1
fra jan. '90

ground-splatterfilm, tyske nekrofili-film, Hongkong-film for de blev trendy, og ikke mindst sleaze! Det nye jubilæumsnummer er et kanontykt (96 sider!!) spaghetti western dobbelt-nummer med hilsener fra en stjernerække af bladets svinske anmeldere (deriblandt yours truly). De seriøse anmeldere og bladfolk har altid rynket på næsen af **BD** pga. dets rodede layout, ulækre film og ligefremme sprogbrug, men ser man bort fra alt dette (hvad man absolut ikke *bør*!), så er **BD** det blad, der gir flest og mest detaljerede oplysninger om diverse genrefilm på dansk video. Fornævnte **Sentura** holder sig til at kommentere videoudgivelser med fx "...filmene kan være svære at finde på videohylderne"! *well*, hvis De, kære læser, ønsker akkurat og dybtgående filmviden om alverdens spændende film udi de psykotroniske genre, så er det altså **BD**, der skal indkøbes. **STAY SICK!** siger naturligvis til lykke med de ti år til et blad, der ifølge mainstreampressen altså ikke eksistere!

Bloody Darlings nr. 16/17
der udkom i dec. '99

Er pornomodeller dumme?

Hm, that's a tough one, på det seneste har man i medierne kunnet opleve den i Danmark verdenskendte porno-/stripperso Kira Eggers udbasunere, at hun, i stedet for at stikke røven i fjæset på mænd, hellere vil være dyrlæge. Dette vidner om vid og sans, *ikke sandt?*, men ved den nyligt afholdte Grammyuddeling stillede en høflig tv-journalist nævnte pornodåse spørgsmålet: *"Hvor har De fået kjolen fra?"*, denne klassiske ordkonstellation med tiltaleformen "De" oversteg tilsyneladende den liden Kiras fatteevne; denne kikkede forvirret på reporteren og sagde: *"hvafforno-get, hvem"*, og rapanden måtte spørges flere gange og forstod først, da den tålmodige reporter skar det ud i pap. Måske er det ikke nogen *tilfældighed*, at fik. Eggers vil have med dyr at gøre, det sværeste de formentligt vil ytre vil være et: *"mææhhh"*.

Flere Søftigheder fra Søften

Da redaktør Frank Brahe sidste år udgav **Mondo Franko**, lovede han læserne, at der kun ville komme et enkelt nummer af dette lede og nederdrægtige angreb på kulturel anstændighed, men selvom herr Brahe havde rigeligt med unødige problemer med usle rip-off distro'er i det store udland, så er der nu alligevel endnu et nr. på vej. Bladet er planlagt til udgivelse ca. oktober og har den planlagte titel **Ultimo Mondo Franko**. Denne gang dog i et mindre oplag, der kun ryger ud til de danske læsere, men stadig søftigt og vederstyggeligt. Har den mand da ingen skam i livet??

Ondt TV

Hvor ofte har man ikke hørt fantasiløse individer postulere, at tv er af det onde. Sådan noget ævl, *ikke sandt?* Eller er det nu også det? På TV3 kan man i alt fald finde deres TV-guide på side 666!!!

Mor, mor, hàr du hørt:

DEN ER TILBAGE!!!

Tilbage i videoens barndom og opvækst i begyndelsen og midten af fattigfirserne, da var der en hed debat om dette nye medie. Som altid, når der kommer noget nyt, så råbte pædagogerne: *"ulven kommer!"*, naturligvis helt uden at vide, hva helvede det var, de råbte op om. Sådan er det altid: Da Heavymetalmusikken tog sit indtog i Danmark, godt hjulpet på vej af DR-tv i '84 med 6 udsendelser med titlen **"Heavy Metal"**, da var *det* også galt; Heavy Metal ville gøre de unge til voldsforbrydere og pladeomslagene var kvindenedgørende og umenneskelig, og hva ved jeg. I begyndelsen af firserne var der også en stor opstand i Slagelse, fordi biblioteket havde pornotegneserier, vel at mærke i voksenudlånet, men tænk nu, hvis de små poder skulle komme til at låne dem med hjem! Og som nævnt gik heller ikke videofilmene ram forbi; Udtrykket "videovoldsfilm" blev hurtigt et af pædagogernes, højskolelærernes og andre moralprædikanters foretrukne udtryk! Disse film var udelukkende lavet til at udnytte de uskyldige og naive unge, mente man. Så sent som i '91 kunne man i skodprovinsavisen **Korsør Posten** læse, at kannibalfilm udelukkende var lavet med henblik på at skabe en forrået kvindeholdning!! Tilbage i det, som vi horrorfilmsamlere i dag hengivent kalder for Dansk Videoguldalder, altså de tidlige firsere, da var der to filmtitler, der for alverdens danske højskolelærer blev indbegrebet af "videovoldsfilm", nemlig **Motorsavsmassakren** og **Ilse**-filmene. Specielt **Motorsavsmassakren** blev ofte nævnt i korstoget mod splatterfilmen, og det på trods af, at filmen er så godt som blodløs, og at det vist nok var de færreste af kritikkerne, der i det hele taget havde *set* filmen!! Desværre forsvandt både de fire

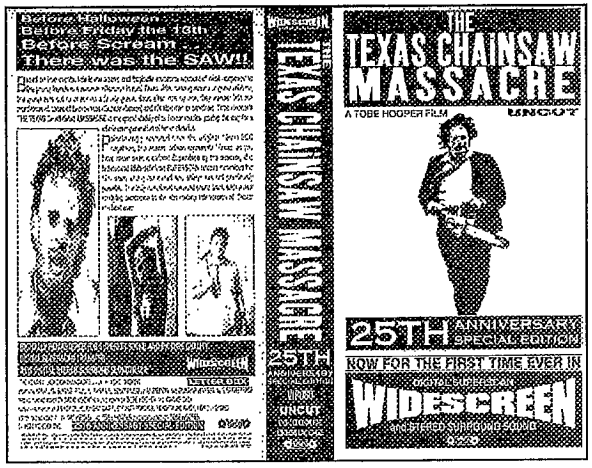

Ilse-film og **Motorsavsmassakren** i tidens løb, og horrorfans har ofte været henvist til dyre importudgaver eller at tage til takke med kopier fra venner, der var så heldige at finde gamle ex-rentals! Husk på, at i de tidlige 80ere fandtes der *kun* udlejningskassetter! Købevideoerne kom først til meget senere. Jeg husker selv at have stået i en Holms Radio og spurgt, om det var muligt, at måske komme til at købe konsertvideoer med ens favoritbands. Beskeden jeg fik, var, at det ville aldrig blive til noget med købevideoer, da de ville ligge på omkring 600 kr. pr. stk. (i '80er kroner, som ville være det dobbelte i dag!), og folk ikke ville ha råd til at købe dem!!! For os fans af *bloddryppefilmene* er der jo så sket det glædelige, at **Ilse**-filmene blev genudsendt for en 3-4 år siden (ok, godt nok kun de tre af dem og den ene var klippet, men alligevel!), og fornyeligt er så endelig **Motorsavsmassakren** aka **The Texas Chainsaw Massacre** så endelig også blevet genudsendt, og *fuck me drunk*, om ik' det er i en nyrestaureret letterbox-udgave fra engelske VIPCO!! Udgivelsen er rigtig flot, med en kassette, der tydeligvis er udsendt af folk, der føler for det, de laver, modsat de fleste danske videoselskaber, der udgiver videobånd i kassetter med en indpakning, der ser ud som udsalgskataloget fra Jysk Sengetøjslager!! Anyway, jeg gider virkelig ikke gøre rede for handlingen i **TCM** - I har jo alle set den alligevel, men hvis I har en eller anden gammel skodudgave stående på reolen, så se og få indkøbt den nye med det samme, den er *uundværlig* - og så har jeg forresten set den i T & P Musik til 40-50 kr., så op på cyklen og kom af sted! (Jack J.)

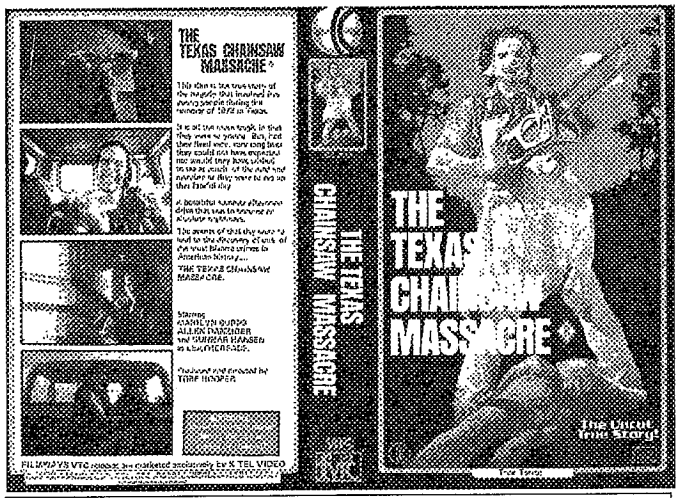

Den australske udgave; uncut & sjælden - og desværre osse i full-screen!!
Oz-udgaven findes ozze med et andet cover.

The Body Snatcher

Norsk titel: Likrøveren

dir: Robert Wise
USA, 1945
længde: 75 min. (kassetten si'r ca. 80 min.)
Norsk video info: s/h + halvslidt billede
cast: Bela Lugosi, Boris Karloff, Henry Danie

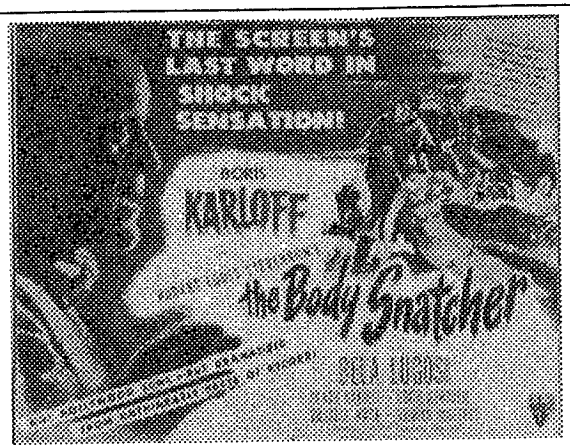

Jeg optog **The Body Snatcher** da den blev vist på dansk tv i begyndelsen af 90erne, fordi, *well*, det var en horrorfilm. Men som så mange andre film røg den hen i stakken af "film der skal ses senere - *på et eller andet tidspunkt, når ellers jeg ka ta mig sammen og gider*", og der lå den så i årevis uden at blive set. Engang imellem er tanken om at skulle tage sig sammen og bruge tid på at se en gammel sort/hvid film med masser af dialogscener, og hvor det hele bevæger sig i en snegls tempo, nok til, at en sådan film ka få lov til at samle en masse støv, faktisk en 10-12 lag støv eller deromkring!! Anyway, jeg *fik* taget mig sammen og fik set denne gamle skrækrulle fra RKO-filmselskabet her for et par år siden, og som så ofte før, sad jeg bare bagefter og tog mig til hovedet: og årsagen? *Well*, som Mikael Nilsson skrev i sin lange Bela Lugosi-artikel i **Broken Minds magazine** #7 i 1995: "**The Body Snatcher** är ett mästerverk och samtliga skådespelare är bra", og det' så sandt så sandt, der er virkelig tale om intet mindre end et mesterværk med skuespilpræstationer helt i top. Og da jeg i sidste uge fandt filmen på brugt norsk købevideo til den hysterisk latterligt lave pris af TI KRONER, grabsede jeg den naturligvis til mig med det samme. Båndet er udsendt i Norge under titlen **Likrøveren**. Så vidt jeg ved, er den slet ikke ude på DK-video, og jeg ka ikke huske titlen, fra da den blev vist på dansk tv (og *næhh*; jeg ka heller ikke checke efter, da den fra at ligge i "skal ses når jeg ellers gider"-stakken nu ligger i stakken med "*what the fuck's on this tape & why the bloody hell didn't I write nothing on the fucken label*"-tapes!!), men det betyder heller ik' så meget. Det norske bånd er i øvrigt sikkert osse svært at opdrive, da det udkom i '87. Historien, der er hentet fra en historie skrevet af Robert Louis Stevenson, udspiller sig i Edinburgh i 1831. En læge, Dr. MacFarlane (Henry Daniell), der underviser medicinstuderende i sit hjem, er nødt til at skaffe sig "forsøgsmateriale", dvs. lig, i ly af nattens mørke og droschekusken Gray, spillet af Boris Karloff, er hans *leverandør*. Når en eller anden har stillet træskoene og er endt på Boot Hill, så tar Gray ud og graver dem op igen, ruller dem gennem byen i sin drosche, afleverer og får £10 for ulejligheden af Dr. MacFarlane. Filmens hovedperson er doktorens unge assistent og studerende, der starter med at være en kæk gut med en god moral, og da en kvinde med en lille pige i rullestol anmoder MacFarlane om hjælp, da han er den eneste, der kan, så går han strax i forbøn hos lægen, der ellers ikke gider, men langsomt bliir han trukket længere og længere ned i Dr. MacFarlane og Grey's brodne moral. Det er faktisk befriende at se en gammel film, hvor skellene mellem sort og hvidt, rigtigt og forkert ikke er klart optrukne med tyk malerpensel. Faktisk minder det hen mod slutningen mere om en italiensk pasta-western, hvor der ikke er nogen, der er gode: der er bare nogen, der er mindre skidne end nogen andre!! Selv Gray, der ellers fremstår som aldeles usympatisk, ikke mindst efter en scene, hvor han dræber en lille sød hund (og sparker til det døde kadaver bagefter!), får tildelt en scene, hvor det på det nærmeste er ham, der fremstår som den, der har livets filosofiske svar oppe i ærmet. Scenen foregår mellem ham og Dr. MacFarlane inde på en pub, og øjeblikket, hvor vi ser Karloff og Daniell i refleksion fra væggens spejl er efter min uvurderlige mening et af filmens højdepunkter. Det andet højdepunkt er i øvrigt hen mod slutningen, hvor MacFarlane i nattemørket kører vildt af sted i hestevogn, og vi, oplyst af lynene fra et uvejr, ser Gray's døde, nøgne krop, der vælter frem og tilbage bag ham. Bela Lugosi er også med, men han har kun en lille rolle, filmen er nemlig lavet på det tidspunkt, hvor det var begyndt at skrante alvorligt for Lugosi pga. hans stofmisbrug (og alt det ved du jo, for du *har* nemlig set den fantastiske **Ed Wood**, ikke sandt!!) - Han kunne simpelthen ikke klare mere, end de få scener han har. Men altså; rigtig go' - se den!! (Jack J)

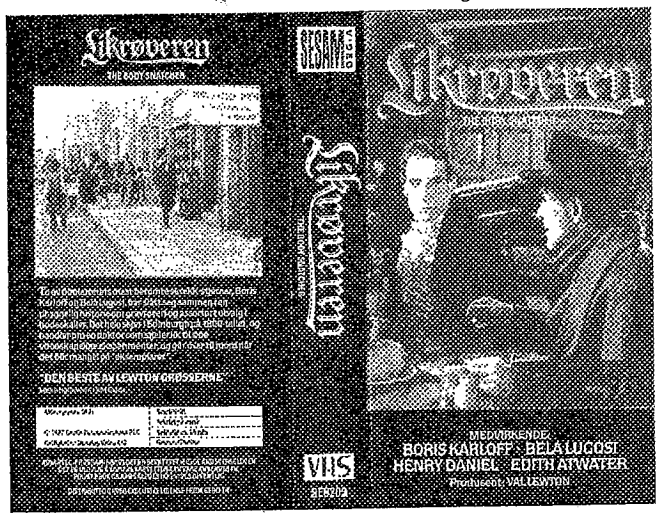

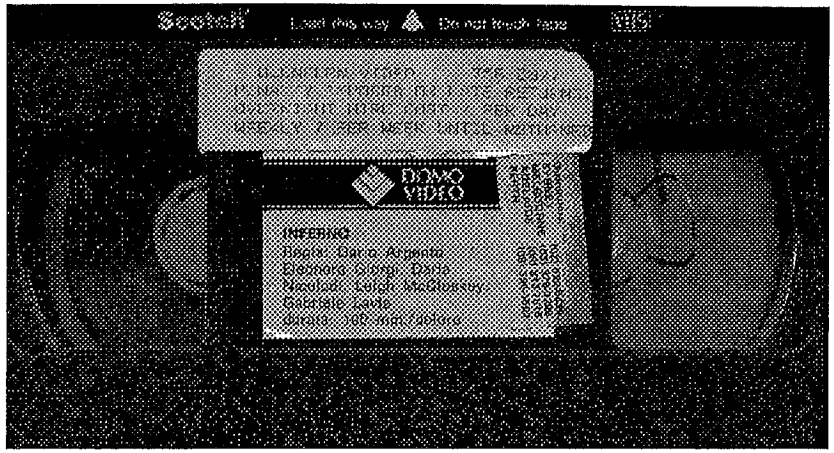

Her tar vi så fat på review-siderne. Modsat mainstreamblade, så vil der her blive gjort så meget som muligt ud af at nævne, hvilken versioner, der blir anmeldt, og hvilket format de er i; letterbox eller full screen (aka tv-format), censurklip o.s.v. . Her nøjes vi ikke med et: "Filmene kan være svære at finde i videoforretningerne"!!! I **Filmkanylen** blev den slags engang i en omtale af bladet **Inferno** kaldt for "det helt store videonørderi"! *"Well, fuck that"* si'r **Stay Sick! magazine**!! Hvis mainstream-publikummet ikke går op i info om hvilke versioner, der skal lokaliseres, så man kan undgå at skulle sidde og se på tv-formatsversioner, hvor en tredjedel af billedet mangler, og folk er 2 meter høje i hovederne + diverse censurklip, så for min skyld ingen alarm. Den slags bryder rigtige filmfreaks sig altså bare ikke om! Jeg ska ogse lige huske at nævne, at grunden til, at nogle af revs'ne er på udenlandsk, er, fordi de er genoptrykt fra **Banned in Britain** No. 1. De er skrevet af Simon N., og desværre blev de i **BiB** trykt med så små typer + et halvdårligt tryk, at de praktisk taget var ulæselige, og selv om Herr Nielsen aldrig har sagt noget om det, så har jeg altid haft det dårligt med, at de blev trykt så elendigt! Så her bliver de altså genoptrykt og kommer således endelig til deres fortjente ære og værdighed. Anmeldelserne, der kommer med her i sektionen kan spænde lige fra det ene til det andet, dvs. så længe de er nogenlunde inden for rammerne af psykotroniske film. Undtaget er dog hongkong-/orientalske film, der vil blive omtalt i Hongkong-ruller sektionen.

Blazing Magnum

aka Blazing Magnums/Special Magnum/Shadows in a Room/Tough Tony Saitta/Strange Shadows in an Empty Room/A Special Magnum for Tony Saitta.
Org.-titel: Una Magnum Special per Tony Saitta
DK-titel: Varmt Bly og Kolde Lig.

dir: Alberto DeMartino (som Martin Herbert)
længde: 94 min. 49 sek.
DK video info: lbx (visse scener dog i full screen) og u/c.
distro: Video Bio ApS. (den anmeldte); også udsendt af Irish og Panorama, begge også i lbx. + u/c.

I rev'et af denne film i **ABSURD** #1 skrev redaktøren, at man sku gøre *alt*, hva der stod i ens magt for at få fat på den, så det måtte jeg hellere gøre, tænkte jeg. Og hurra for det, jeg ka nemlig - nu, hvor jeg lige har set **Blazing Magnum** - uden besvær skrive under på **ABSURD**-redaktørens begejstring for rullen; Filmen er spændende, heftig, medrivende og lettere vanvittig! Det' i øvrigt første gang, undertegnede har set en crimo-giallo flick, men ok, jeg ska indrømme heller ikke at være, langt fra, så langt inde i italo-flicks genren som gutterne over på **ABSURD**. Filmen beg. med strømeren Tony Saitta (Stuart Whitman), der er i gang med den første af filmens totalt sindssyge biljagter, og jeg *mener* sgu totalt sindssyge! Jeg erindrer ikke at ha set lignende i nogen anden film - det nærmer sig en Tex Avery tegnefilm! Tony's søster prøver forgæves at komme i forbindelse med ham, men mellem hasarderet bilkørsel og skuddueller misser Tony opkaldet og når aldrig at snakke med hende, før hun dør i armene på en læge (Martin

Landau), som hun har et hemmeligt forhold til, på universitetet, hvor hun går. Tony og makkeren, spillet af John Saxon, lugter foul play og går i gang med efterforskningen, som byder på både forømtalte sindssyge biljagter, en sindssyg nedskydning af en helikopter over et beboet område, selv om Tony end ikke ka se, om det er den bad guy han er efter, der er inde i helikopteren eller ej, sindssyge gennemtæskninger af dragqueens, der egentligt bare sku udspørges plus diverse skuddueller. Der er osse lige dele blod og bare bryster. **Blazing Magnum** er en herlig film, og du bør finde den med det samme! Interessant nok, så var den version jeg fik fat på (thanx Mads), ikke hverken den fra Irish/Panorama eller Panorama, som **ABSURD** omtalte, men derimod en udgave udsendt af Video Bio ApS, og løber faktisk 94 min. og hele 49 sek. modsat de to andre, der klokker ind efter sølle henholdsvis 94 min. 34 sek. og 94 min. 37 sek.!! Forskellen skyldes dog sikkert bare, at musikken fortsætter lidt længere på Video Bio versionen. Ligesom de to omtalt i **ABSURD**, så er denne version i lbx, men det er dog interessant, at flere scener faktisk er i full screen, bl.a. en biljagt, hvor billedet er i tv-format, hver gang vi ser bilerne udefra, men i box, hver gang vi ser close-ups af de medvirkende inde i bilerne! De to andre versioner er sikkert identiske med Video Bio udgaven, og det er derfor en fatal fadæse, at dette ikke er blevet omtalt i **ABSURD**! Man sku jo tro, de var et lille fanzine fra Jylland!! øhh... (Jack J.)

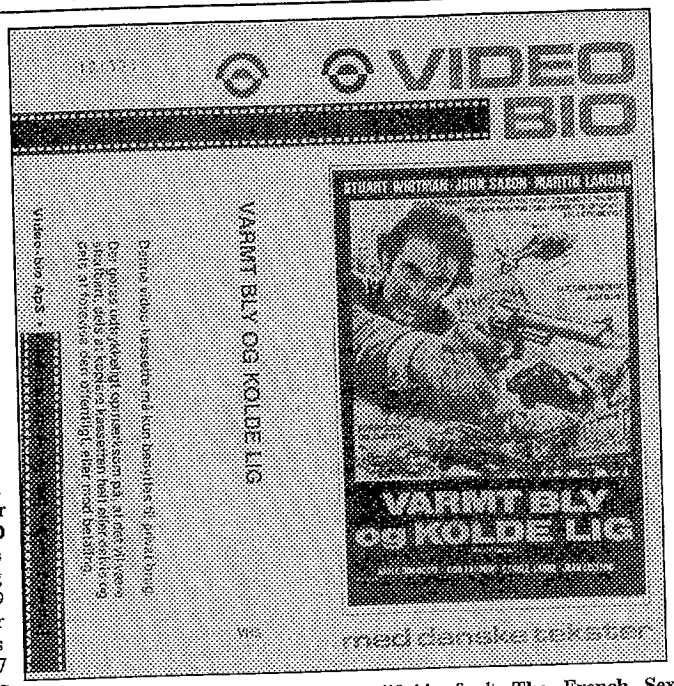

The French Sex Murders

aka La Casa d'Appuntamento/La Brigada del Inspector Bogart/The Boogeyman and the French Murders/Murder in Paris/Paris Sex Murders.
DK-titel: Nattens Hævn (på coveret)/Callgirl for Inspector Bogart (på filmen)

dir: Ferdinando Merighi (som F.L. Morris)
Italien '72
DK-distro: WM-Video
cast: Anita Ekberg, Evelyn Kraft, Howard Vernon, Peter Martell, Rosalba Neri.

Da jeg ved et tilfælde fandt **The French Sex Murders** i en lokal brugtbix, havde jeg aldrig hørt, endsige læst, om filmen, men da forsidecoveret på kassetten viser to billeder, hvoraf der på det ene ligger en fyr i et badekar m/halsen skåret over, og blodet plaskende ud over denne, så var det grund nok til at købe filmen! Endvidere var coveret af den type, der ble' sprøjtet ud på markedet tilbage i videofilmenes velmagtsdage i 80erne, dengang, hvor bunkevis af små videoselskaber skød op alle vegne og udga' alle mulige og umulige film fra så at sige alle klodens mærkelige steder, ikke mindst uhyrlige *motorsaws knivstikke nazibøddel og jeg skal komme efter dig skal jeg*-film + zombier, kannibaler, gialloer og hva hjertet ellers begærede! Ikke som i dag, hvor det hele er forudsigelige big-budget-no-story lortefilm fra Hollywood, eller det ene danske "mesterværk" efter det andet! Et af problemerne i dag er måske osse, at selv om folk har flere penge (på nær mig, jeg havde sgu flere $$$ dengang! Hm, måske jeg sku spørge mor, om jeg må flytte hjem igen?), og alle ejer en video, så er det muligt de slet ikke ville leje/købe film m/zombier, kannibaler, ninjaer og sortbehandskede knivmordere. Dengang var det eneste alternativ til videofilm nemlig Danmark Radios enlige tv-kanal (plus for nogles vedkommende osse et par svenske eller prøjsiske kanaler med sne på fra fællesantennen), som var så afsindig kedelig, at det er hinsides al beskrivelse!! Hvis ikk' man selv var med in those days, så ka man umuligt forestille sig graden af, hvor dårligt DR-tv var dengang. Jeg hadede DR som pesten - virkelig, det gjorde jeg! Det eneste de bragte var den ene jammerlighed efter den anden. I **BD**

#16/17 omtaler LvH en episode fra den gamle Hitchcock tv-serie, der rent faktisk blev bragt på DR, *men det var altså een af undtagelserne!* Der var meeegggeeeet langt mellem seværdige film. Man måtte i DR ikke være for lødig og skam over den, der bare *overvejede* at underholde seerne!! Da jeg var lille i beg. af 70erne, elskede jeg amk. westerns, altså kowboyderfilm; DR sendte ca. 1 (een!!) western om året! Dèn ene de så viste i ca. '72/73, valgte de så at vise i det, der dengang hed Skole-Tv, dvs. programmer, der lå om formiddagen, så skolerne ku lade eleverne se programmerne og lære noget - det gjorde lærerne bare aldrig! Jeg tror, vi nåede at se Skole-Tv 2-3 gange i al den tid, jeg gik i skole (det ene i øvrigt en udsendelse om Shu-bi-dua!!). Nå, men det var så den her western m/the Duke, John Wayne, som de valgte at sende som Skole-Tv!!!??? Jeg mener, hvem ved deres fulde fem troede seriøst på, at skolerne ville lade eleverne se John Wayne-film i skoletiden??? Jeg plagede naturligvis mine gamle om at måtte blive hjemme og se den, men den slags gjorde man ikke den gang, så svaret var et rungende nej. Der gik flere

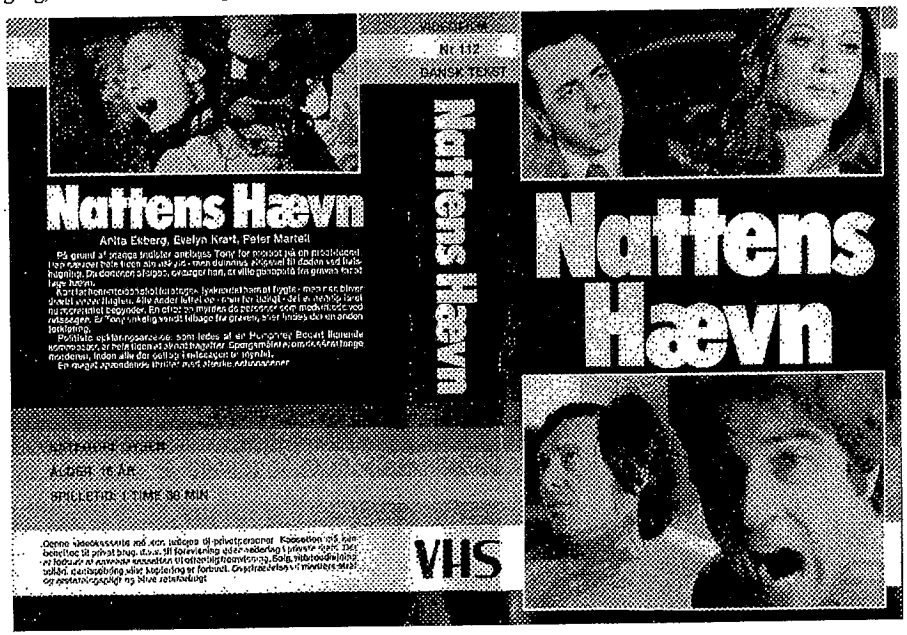

år før jeg tilgav dem. Hm, nu jeg tænker over det, så har jeg faktisk *ikke* tilgivet dem!! En anden grund til at folk måske ikke er så interesserede i ordentlige bloddryppefilm i dag er, at folk synes ligefrem at trives og blomstre på sån noget lort som **Glamour** og **Hvide Skide Løgne**!! *Øhh*, nå men **The French Sex Murders** er altså en italiensk giallo, der foregår i Paris: En fyr går på et bordel, hvor en pige, som han er forgabt i, arbejder. Tilsyneladende vil bordelmutter ikke ha ham rendende og spilde pigens tid, så han er nødt til at betale for et møde m/pigen. Da de har ordnet det korporlige, blir gutten eddersur, fordi pigen nu ska i gang med at betjene andre betalende gæster, så han beg. at banke hende. Lidt efter skrider han så farende ud af døren, og da han ser en strømer, flygter han den anden vej. Så opdages det, at pigen er død, og svinene (dvs. politiet) blir tilkaldt. De tror naturligvis alle sammen, at det er fyren, der stak a', der gjorde det. Panseren, som ska ta sig af sagen, spilles af en ganske og aldeles talentløs skuespiller, der ska gøre det ud for Humphrey Bogart! Nogen af de andre roller besættes i øvrigt af Anita Ekberg, som I alle kender, og Evelyn Kraft, som var junglepigen i Hongkongfilmen **Goliathon** og vampyr i den tyske film **Lady Dracula**, der findes på video i Holland og i øvrigt blev vist på Pro 7 for et par år siden. Filmens lyspunkt skuespillermæssigt er helt klart Howard Vernon, som var den gamle gut i **Delicatessen**, der sad og åd snegle nede i kælderen. Jeg læste forresten for længe siden et int. med H.Vernon i et nr. af **E.T.C.**, hvori han fortalte om sit første møde med Christopher Lee. Vernon sad ved en svømmepøl ved indspilningen af en film. Chr. Lee sku osse være med i filmen, men Vernon havde aldrig tidligere mødt den legendariske Dracula-skuespiller. Pludselig kommer Chr. Lee så hen til ham og siger til ham på sit stive britiske skoledrengsengelsk, at al det udenlandske hundeæde får ham til at skide hele tiden!!! Det' i øvrigt velkendt, at Lee hader altid kun at blive spurgt om sine Dracula-film, og i samme int. fortæller Vernon om en gang ved samme indspilning, hvor en fan, en dreng, kommer hen til Chr. Lee og spør' om han vil signere et blad, som drengen har med, der har Chr. Lee på forsiden. Det vil Lee først gerne, men da han ser, at det er fra en af Draculafilmene, så river han arrigt bladet itu og smider det på jorden! Nå, men den

formodede gerningsmand forsøger naturlig nok at undgå at blive arresteret af strømerne og for at finde et skjulested opsøger han så en gammel kæreste, og i een af de mest overspillede scener jeg har set, tæsker han løs på hendes dør, for at hun ska åbne. Senere finder Bogart-wanna-be'en ud af, at morderen må være en anden. Så beg. der at dø andre quinder og mænner på blodig facon. Eet af filmens absolutte højdepunkter er da een på motorcykel får kappet hovedet af i et færdselsuheld (Du ved naturligvis at *"Fransk"* betyder *"to give head"* og filmen lever således fuldt ud op til sin titel: **French Sex Murders**, hah hah!! Og da han jo mister hovedet, ka man jo således sige, at han dør på fransk: *he gives head*!! hah hah hah [ja, sorry, den *var* sgu plat!]) Hovedet blir så givet til en gal (hva ellers?) videnskabsmand (Vernon), som har en datter, som han er rigtig glad for! Som jeg sagde tidligere, så er dette en giallo, men forvent endelig ikke ny **Deep Red**. Filmen er ikke et mesterværk, men dog heller ikke det makværk, som BD-skribenten Hans-Jørn vil gøre den til i et rev. i BD Nr. 11. Og for splatter-fans er der faktisk en del blodige sekvenser at hente: To hovedafkapninger, blodige knivstiksmord, blodige lig og indtil flere bare patter (som naturligvis ikke har noget med splatter at gøre, men jeg syns bare lige, at jeg ville nævne det!), så alt i alt en ganske underholdende sleazert!! To gange på båndet lover WM-Video, at der kommer trailere, men det gør der altså bare ikke! Anmelderen i BD nævnte i øvrigt, at Bogart-lookalike'en er både drævende og træt, som den rigtige Bogart!! "Træt"?? Det er vist længe siden, den anmelder har set en film med den rigtigt Bogart. Ta lige og check **The Maltese Falcon**, en dag den blir vist på TNT. *Han er ikke træt!!!* (Jack J.)

Mayhem

DK-titel: Los Angeles Warzone

dir: Joseph Merhi
USA 1986.
længde: 80 min. (kassetten si'r 90 min.)
DK-video info: tv-format
distro: Kavan

Jeg fandt **Mayhem** en dag, jeg var inde i Video Netto i Kbh. Filmen sad i en af de der rodekasser, der står udenfor. Kassetten var møgbelortet, men gennem snavset ku man godt fornemme, at her måske var noget af værdi for fans af voldelige *mand tar hævn* film. Med en dansk (!) titel som **Los Angeles Warzone** og med en frontcoversætning såsom: "Deres eneste venner er et oversavet haglgevær og en 357 magnum", hva ku jeg så andet end at tænke: *"hmm, ku være fed???...og ku være noget argt lort!!"* Men det ved du jo, *ikke sandt*; engang imellem er man nødt til at prøve at checke noget ud, man ikke kender. Nogle gange ser det umiddelbart ud til at være noget shit, men så viser det sig alligevel, engang imellem, at være en perle. Desværre blir man ofte nødt til at vade gennem en masse komøj, før man kommer til perlerne, men det vil jo alligevel være dagligdagsbeskæftigelse for dette blads jævne jyske læsere. The story: Filmen handler om to venner, Ziggy og Dino. Ziggy er privatdetektiv, har en kæreste, tar coke og æder junk food. Dino havde engang en kone, og de elskede hinanden højt og havde planlagt at sku ha 5-6 børn, men da hun så blev tyk, ville hun alligevel hellere ha en abort end at føde ungen. Dino blev stiktosset og ville spærre hende inde til hun havde gydet, men det ville hun skide på og skred så. Dino's dage gik derefter med at arbejde og ellers gå rundt og tænke på, hvordan han sku aflive konen på den mest effektive måde. Arbejdet bestod i øvrigt i at arbejde som lejemorder sammen med Ziggy (jeg har før hørt om privatdetektiver på kant med loven, men det her tar sgu godt nok kegler!). Jeg skal ærligt indrømme intet at kende til **Mayhem** og dens historie; Hvem disse folk,

der lavede den, var, eller om den floppede eller hvad? Ingen anelse! Den er fra '86 og ser meeeget billig ud. Faktisk så billig, at man sku tro, det er en undergrundsfilm lavet for egne penge ligesom fx den første **Evil Dead**. Når der blir skudt, ser flammen fra pistolerne ud, som om det er kinesere, der er puttet i løbet - *billige* kinesere! Nå, men tilbage til historien: Ziggy vil gerne giftes med kæresten, der i øvrigt er luder, og så vil han til Alaska og leve livet (?). Dino bruger som sagt tiden til at fantasere om blodige mordmetoder til ex-konen, og det kommer der nogle dejlige scener ud af. På et tidspunkt stormer Ziggy og Dino så et fritidshjem for at udfører et drab på en kvinde, der arbejder der, men nu de er i gang, så syns Dino, de lisså godt ka dræbe resten, da de er nogle usle misfostre alle sammen. Scenen, hvor Dino så dræber kvinden er kopieret fra **Texas Chainsaw Massacre 2**, den med Leatherface, der lader sin motorsaw løbe op af DJ-kvindens ben, helt op til missekatten. Dino gør det samme med sin pistol, forskellen er bare at Leatherface slutter med at fjerne saven uden at gøre noget! Det gør Dino ikke!! Senere blir Ziggy's kæreste kidnappet, men Dino vil først ikke hjælpe ham med at finde hende, for hun er en smatso og man kan ikke stole på nogen som helst kvinde, mener altså Dino. Senere ændre han dog mening, hjælper vennen og meget andet. **Mayhem** er *så* billigt lavet, at jeg sikkert, med de 35 kr. jeg betalte for kassetten, har dækket alle de omkostninger, der var ved indspilningerne!!! Skuespillerne ser ud som båtnakker, der aldrig nogensinde ville få et job i en rigtig Hollywood film, og hurra for det, hvem gider se på flere Julia Roberts'er!! De går rundt i deres eget tøj, eller osse er det noget instruktøren har *stjålet* i en genbrug. De blodige scener, mest sprøjtende skudsår, er ret splattede og helt fine. FX'ne er lavet af en, der hedder Ted Turner, hvorvidt det er ham, der nu ejer CNN og TNT ska jeg ikk' ku sige!! Slutningen af filmen er ganske glimrende, ikke blæverromantisk, men heller ikke kynisk for kynismens egen skyld. Så alt i alt ganske fornøjelig, men man ska altså lige belave sig på, at der er en del scener, der, lissom skuespillerne, aldrig nogensinde ville indgå i "rigtige" film fra Hollyshit; bl.a. folk, der sidder og tænker (sån i længere tid ad gangen); folk, der *går rundt* og tænker; folk, der barberer sig og den slags!! Man sidder bare og tænker: "Hva i fåkking helvede sker der her???" Folk med god smag vil sikkert hade **Mayhem**, men her i SS!-land elsker vi jo den dårlige smag, når bare den er god! Check it out. (Jack J)

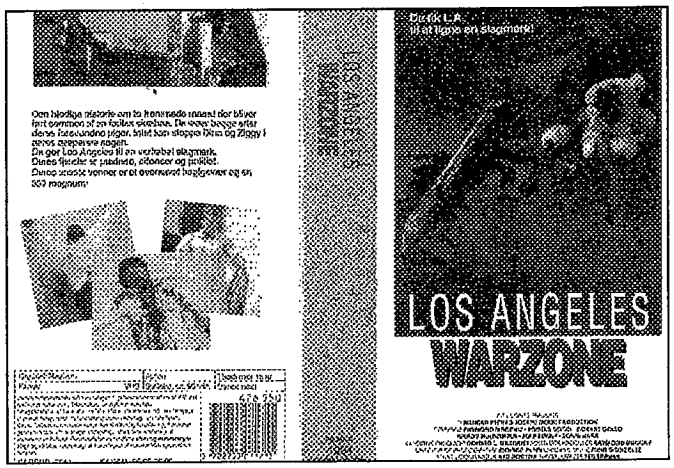

The Killing Kind

DK-titel: Den Fødte Dræber

dir: Curtis Harrington
USA 1973
længde: 95 min. (kassetten si'r 97)
DK-video info: tv-format, udgivet 1988
distro: Film-Lab Videoklub
cast: John Savage, Ann Sothern, Ruth Roman, Luana Anders

For at nå hen til de psykotroniske filmperler, der gør det hele værd, så er man ofte nødt til at vade i slam op til halsen, før man finder netop dèn ene stjerne, der oplyser ens mørke, evindelige søgen efter thrills, exceitment og ren og skær benovelse. En sådan film er **The Killing Kind**!! Jeg fandt den først i januar inde i Video Netto til sølle 35 kr.!! Jeg gjorde mig ikke de store forhåbninger om, at det ville være en helt igennem fantastisk film, men kikkede på kassetten, hvor der stod, at den handlede om en massemorder, der dræbte unge smukke piger. "Massemorder" var i gamle dage (beg. af 90erne) den term, som retarderede oversættere oversatte "serial killer" med, helt uden hensyntagen til den ekstreme definitionsforskel, der er mellem de to betegnelser. En massemorder er ikke nødvendigvis en serial killer, fx hvis en sådan kun dræber en enkelt gang, men ondulere en hel masse med det samme, så ka han jo dårligt betegnes som *serie*morder! Og omvendt, en der dræber fem mennesker, med to uger imellem hver, og derefter stopper, er vel ikke en *masse*morder!! Nå,

on to da movie: Første scene starter på en strand; en håndfuld unge mænd jagter en pige og fanger hende under en mole, hvor de voldtar hende. Den ene af dem, Terry, vil ikke, men de andre tvinger ham til det. To år senere; Terry kommer ud fra spjældet, hvor han har siddet for overfaldet. Han tar hjem til sin mor, der har et pensionat, hvor der mest bor gamle damer. Moderen er en stor, overvægtig Shelly Winters type (ja, naturligvis ikke, at der er noget galt i overvægtige kvinder, det har vi fans af John Waters' film jo lært for længst!!) og hun blir henrykt, da sønnen dukker op. Det må siges, de har et ret bizart forhold til hinanden, han kalder hende ved hendes navn i stedet for "mor", og forholdet synes en hel del mere "kærligt", end hvad du og jeg ville bryde os om (*hm, on second thought; I'm not so sure 'bout you tho!*), dog uden, at vi får noget konkret bevis på dette. Terry hævder hårdnakket, at han ikke gjorde pigen på stranden noget, og at det bare var de andre. Moderen er ikke sen til straks at mene, at pigen er en ludertøs, der alligevel gør det med alle og enhver. Senere ringer Terry så til pigen, der ikke ka gætte, hvem han er, men kommer op med det ene mandsnavn efter det andet. Om det er dette, der overbeviser Terry om, at hun virkelig *er* en luder, får vi ikke at vide, men han låner mors bil, finder pigen, der osse kører i bil, og drøner ind i hende, så hun ryger ud over en skrænt. Senere går det ud over moderens ene kat, en rotte, som tilsyneladende virkelig *bliver* dræbt, hvilket gør filmen til en *rat snuff movie*, og en af de logerende. Naboen til pensionatet, en gammel kvinde langt oppe i 30erne, bor sammen med sin sure rullestolskørende fader. Hun drikker i smug, og en aften, hvor Terry sidder med sin guitar ved swimmingpoolen, kommer hun ned og begynder fordrukkent at snakke med ham: "åhh, det må være dejligt sån og bli' voldtaget, jeg ville ikke sige noget til det". Terry opfordrer hende til å ta et koldt bad. Obskurt, ikke sandt? Og sån er hele filmen fyldt med bizarre hændelser og dialog, og jeg hverken kan eller gider nævne det hele her, men der sker altså noget hele tiden. **The Killing Kind** er virkelig en obskurditet, som burde være en kultfavorit, men som er gået totalt i glemmebogen. Den eneste af de fire filmencyklopædier, som jeg slog op i, hvori den stod nævnt, var såmænd Weldons **Psychotronic Encyclopaedia of Film**, og her *nævnes* det faktisk, at det er "*A seldom-seen sickie*". Instruktøren er Curtis Harrington, og i Weldons opslagsværk er der nævnt ikke mindre end 13 film af denne, alle gjort i 60erne og 70erne. Ifølge Weldon var Harrington en avantgarde-director, der bl.a. i '61 lavede en **Cat People** inspireret film med psyko-actor Dennis Hopper. Senere (da **Psychotronic Enc.** udkom i '83) var Harrington blevet en afdanket dir. af tv-horror-film, og det' jo *sørgerligt* sådan noget. Men se om ikk' du ka finde **The Killing Kind** - en perle blandt svin!! (Jack J)

Habla Espanjol? *No, soy de Dinamarca!*

Hvis man lukkede op for spansk tv søndag nat d. 20/2 kl. 24.30 ville man få sig lidt af et chok: da viste TVE nemlig en grå og trist dansk socialrealistisk film med titlen **El Unico Camino.** Filmen handlede, på sædvanlig kedelig dansk 80er facon, om Ove Sprogøe, der under krigen forsøger at bringe nogen triste folk til Sverige, men i sidste øjeblik glemmer han sin violin i et skur og misser selv båden hinsidan, mens alle de andre blir reddet. De danske stemmer var dubbed til spansk, og filmens eneste, *ufrivillige*, lyspunkt var, da Ove taler tysk med en prøjsisk soldat i en togkupè: Ove snakker tysk med spansk accent, og tyskeren, som tilsyneladende har beholdt sin stemme fra org. udgaven, snakker tysk med dansk accent!! *ahh hah ha ha.* Ifølge tekst-tv var filmen fra '83 og instrueret af et eller andet fjog ved navn Marvin Chomsky. Jeg så selvklart ikke hele "filmen", men zappede ind og ud fra tid til anden. Hvis du i øvrigt sku være bekendt med den danske titel, så...behold den venligst for dig selv!!!

The Lady Vanishes

DK-titel: En Kvinde Forsvinder
SV-titel: (fuck, ka ikke finde båndet og checke!!!)

dir: Alfred Hitchcock
England 1938
længde:
info: s/h
distro: vist på TV4

Tomlen op for TV4!! Fast skik på den kanal er nemlig, at de ofte viser gamle film af stor interesse for os psykotroniske filmfans. Man skal bare lige vænne sig til, at det altså er om morgenen skide tidligt, at de viser dem. Desværre er jeg ofte gået glip af noget totalt fedt, simpelthen, fordi det var *for* tidligt!! Tag nu fx den her Hitchcock film: Suspense-/horror-film blir jo oftest vist om aftenen eller natten, hvad ligner det så at vise **The Lady Vanishes** kl. 12.50 en søndag morgen, *nej vel!!* Nå, men hvis du er interesseret i gamle psykotroniske film, hvad enten det er horror, elendigt trash, bad taste eller whatever, så er det en go' idè at holde øje med, hva der sker på TV4 - *bloody early!* Fornyeligt har de bl.a. sendt en række af de **Tarzan** film, der er omtalt i Michael Weldons **Psychotronic Encyclopaedia of Film**, bl.a. **Tarzan and the Trappers**, der i virkeligheden var nogen tv-pilots, der blev sat sammen til en spillefilm, helt sikkert bare for at tjene nogen grunker, og hurra for det; den er ganske fortræffelig - sådan på en dårlig måde!! Nå jo, det var jo egentligt om Hitchcock det her! Anmelderen i Londons **Time Out Film Guide** siger om **The Lady Vanishes**: "Almen kritisk ortodoksi hævder, at Hitchcocks' flytning til Hollywood i 1940 var en slags gennembrud i hans karriere, at hans amerikanske film er hans modne værk, som får hans tidligere engelske film til at se ligegyldige og provinsielle ud. Det er sandt, at kvaliteten af hans arbejde ændrede sig i De Forenede Stater, men et kik på en tidlig film som denne maner resten af dette ortodokse synspunkt i jorden. Filmen er stadig lige så frisk og morsom, som den må havde været det i 1938." Og denne eng. anmelder har ganske ret. Hitchcocks absolut bedste film er dem fra slutningen af 50erne/begyndelsen af 60erne, film som **Rear Window**, **North By Northwest**, **Vertigo**, **Psycho** o.s.v., men de mest fornøjelige har jeg altid syntes var de gamle sort/hvide fra 30erne. Det var ikke *morsomme* film som sådan, men suspense-flicks ofte med en humoristisk indfaldsvinkel. **The Lady Vanishes** beg. i et eller andet østeuropæisk land. Nogle mennesker, der intet har med hinanden at gøre, skal alle med det samme tog mod England; nogle skal

hjem fra ferie, nogle skal arbejde, nogle skal hjem og se kricket og hovedpersonen, en sød ung jente, skal hjem og giftes. Med på toget er osse en gammel hejre, som hjælper ungmøen, da denne får en tung pakke i bøtten. Så pludselig er den gamle tante væk, og pigen beg. at lede efter hende, men lige meget hvem hun spør', så siger de alle, at der aldrig har været en gammel heks om bord på toget.
Fra da togfarten tar sin begyndelse og frem til slutningen udspiller resten af filmen sig i toget, og fra *da* af er det meste af det morsomme væk, og Hitchcock opbygger en klaustrofobisk stemning i toget, der holder det meste af filmen ud. Det' ikke nær så intenst som i Alfreds senere film, men selv de *små* film af mesteren er *store* film!! Det er dog ret irriterende, at halvdelen af de "udenlandske" personer, der taler "udenlandsk", aldrig nogensinde har været af ikke-engelsksproget oprindelse og derfor taler volapyk for at lyde udenlandske! Men den slags er til at leve med. En go' film, som du bør se, næste gang den kommer midt i morgenmaden. **The Lady Vanishes** blev i øvrigt genindspillet i 1979, osse i England, af en eller anden ukendt nobody - jeg har heldigvis aldrig set denne udgave, og det bør du heller ikke gøre. (Jack J)

Cries In The Night

aka Funeral Home/2 Cries in the Night
DK-titel: Skriget i Natten (på kassetten/Skrig i Natten (på filmen)
Norsk titel: Skrik i Natten
dir: William Fruet
Kanada 1980
længde: 89 min.
video info: tv-format.
distro: S.T.V.P. A/S Video
cast: Kay Hawtry, Lesleh Donaldson, Barry Morse.

På coveret til **Cries In The Night** står, at den er "en gyser i stil med **Maskernes Nat**". De ku såmænd lisså godt ha skrevet, at den var en film i stil med **Motorsawsmassakren** eller **Ilse** filmene!!! Ligheden med disse film er lisså stor som med **Maskernes Nat** ("**Halloween**" if you will!). Og i det hele taget er det en lettere mærkværdig sag, vi har med at gøre her: Samlere af gamle slidte genrefilm fra Dansk Video Guldalder, dvs. tilbage i de tidlige 80ere, er naturligvis bekendte med videocovers, der har et vist *svensk* præg over sig, dette har **Cries...** ingenlunde; coveret er helt igennem dansk, men så snart filmen kommer i gang, er det en helt anden sag: Det danske videobånd

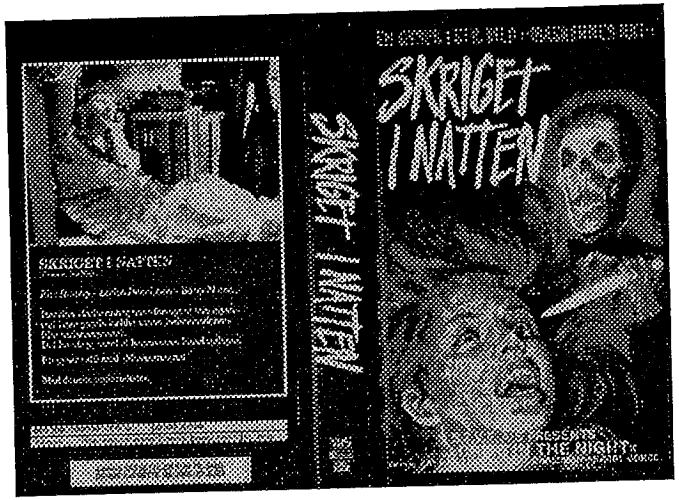

er nemlig trukket over en *norsk* master med både norsk titel og norske undertekster gennem hele filmen! *Jamen, er der så ikke bare tale om et norsk bånd i en dansk kassette?*, hører jeg den lettere grønne del af læserne fjollet spørge, men nej; for der er nemlig osse danske undertekster *oven på de norske!!!* Og jo; det ser totalt grotesk ud og er vanvittig irriterende, jeg mener, collectors af psykotroniske film har efterhånden vænnet sig til alskens forskellige undertekster lige fra finske, hollandske, græske, kinesiske og til hva ved jeg, men danske oven i norske er en variant undertegnede ikke tidligere er støt på! Og hvis det så bare var fordi, de danske tekster var computer-synkroniserede til at komme på skærmen samtidigt med de norske, så de dækkede for dem hele tiden, så ok, men desværre er denne videoudgivelse fra dengang, da de fleste menneskers kendskab til computere var fra, hva man havde set i **Rumrejsen år 2001**! Så de to sæt undertekster køre *ikke* synkront!! Anyway, on to da film! En teenagepige står af bussen et sted ude på landet, hun ska spendere sommeren hos sin mormor ("bedstemor" i de norske tekster) i hendes store hus. Da pigen så går over en bro på vejen, får hun øje på en kat, der uden årsag skræmmer hende fra vid og sans. Hun blir dog heldigvis reddet af en flink ung gut i et rugbrød. Da hun så når huset er mormoderen i gang med at omdanne det til et hotel. Det er hun nødt til, for hendes mand, der var den lokale bedemand, er nemlig forsvundet. Kort efter pigebarnets ankomst ankommer osse andre farverige personager til hotellet, og så' der osse nogen af dem, der forsvinder igen, og der

kommer sære lyde nede fra kælderen, og gartneren er spasser og al sån noget. Det' en ret underholdende lille sag, meeen nogen **Halloween** ka man næppe påstå, at det er! Jeg sad hele tiden og ventede på, at der sku komme nogen blodige scener, der ku live lidt op på det hele, men den eneste scene, der tilnærmelsesvis gir forhåbninger om lidt splat, (en, der blir stukket ned bagfra) ser desværre ud til at lide under, at filmen garantrisse har været igennem den strenge norske censur og dermed er klippet!! Der står godt nok ikke noget om, hvornår kassetten er fra, men den er sikkert fra engang i 80erne, da der på coveret hverken står, hvem der har udgivet den, ej heller de sædvanlige advarsler om, hvilken type kogende olie, man blir hældt ned i, hvis man ånder forkert på båndet, sådan som der ellers plejer i dagens Danmark. Ganske underholdende til en aften, hvor det blæser udenfor, men forvent ingen *Maskernes Nat* !! (Jack J)

NB: Har lige set, at **Cries** osse er anmeldt i **Absurd** #2, og i den anledning ka jeg jo så meget belejligt gøre opmærksom på, at de undertekster, som **Absurd**-redaktøren kalder for svenske, de *er* altså norske!

D-Dag

dir: Lars von Trier, Thomas Vinterberg, Søren Kragh-Jacobsen, Kristian Levring.
Danmark 1999
længde: 70 min.
info: Ibx.
distro: vist på DR1, DR2, TV2, TV3, 3+, Tv-Dk1, Tv-Dk2 den 1/1 og 9/1-20000.

Ganske overflødigt at beg. og fortælle ngt. om det her "eksperiment", det har I alle hørt om. Jeg må indrømme, at jeg umiddelbart syns, det var ret utroligt, at så forskellige tv-stationer, som statskanalerne DR og TV2 ville gå sammen med kvalitetsmæssige bundskraberstationer, som TV3 og Tv-Danmark. Men nu gjorde de det, og det var jo helt fint. Jeg må osse ærligt tilstå, at jeg efter et kvarters tid, nytårsdagsaften syntes, det var noget af det værste lort, jeg nogen sinde havde set, kun overgået af DR2's **Tv-Sluk**!! Det var simpelthen *for* forvirrende og kaotisk, og det' altså ikke, fordi jeg syns, alting nødvendigvis skal have struktur og ikke må være anderledes, *hey*, det her blad er sgu ene og alene en hyldest til al det, der er anderledes - hvis ellers det er noget, der samtidigt er godt eller interessant på den ene eller anden måde. *My friend*; jeg voksede op med **Morbius** tegneserier, mere anderledes *kan* det ikke blive!!! Og jeg syns altså, første gang, at jeg så filmen d. 1/1, at den ikke var god på nogen som helst måde what so ever. Rent faktisk syntes jeg, det var så elendigt og stank så meget af *"Det' dogme, og vi er bare så hippe her i Danmark, at vi ka lave den slags"*-bæ, at det simpelthen var for meget, og jeg valgte, efter en halv times tid, ikke at zappe hverken over på DR1 eller 3+, men at zappe helt ud af lortet og slukke for tossen og ligefrem kommunikere med familien! Men her, efter at ha set den for anden gang, denne gang inkl. slutningen, så er jeg blevet lidt mere positivt stemt, nåh ja, en smule i alt fald, man ska jo heller ik' overdrive og ligefrem gøre det til en vane. I stedet for at zappe mellem kanalerne hele tiden blev jeg i længere tid på de enkelte, specielt den med den kvindelige hovedperson, som jeg slet ikke havde set d. 1. jan., takket være idioterne på Tv-Dk, der havde valgt at bringe den på den nye Tv-Dk1, som startede d. 1. jan., og som der derfor ikke var nogen, der ku se, da det var helligdag og antenneforeningerne holdt fri og derfor ikke havde sat kanalen ind på netværket! Fuck, hvor (nytårs)torskedum har man lov til at være? Sgu ik' dummere end ude på Tv-Dk!!! Den version af filmen med den kvindelige hovedperson er forresten den, der er lavet af Lars von Trier (ku man se, hvis man holdt nøje øje med, hva der foregik i kontrolrummet), just in case yr wandering! Anyway, til syvende og sidst blev det alligevel et ganske underholdende experiment, mest underholdende var næsten at se dir'ne i kontrolrummet (m/Lars von T. på en monitor fra et eller andet andet sted, sikkert fordi han havde en fobi om, at Søren Kragh-Jacobsen ville beg. at synge den der sang fra **Vil Du Se Min Smukke Navle**). I øvrigt gjorde pressen jo et stort nummer ud af at rose tv-stationerne for, at det kunne lykkes at samsende det hele på en gang, men *det gjorde det altså bare ikke!!!* Først var der som nævnt kludderet med, at en masse mennesker ikke ku se en fjerdedel af filmen pga. Tv-Dk's tåbelighed, hvilket kunne ha været undgået. Sagen var jo den, at det samme kontrolrumsbillede blev vist både på Tv-Dk2 og DR2. Man kunne i stedet ha byttet om på

billederne på Tv-Dk1 og 2, hvorved seerne ikke ville ha gået glip af noget på Tv-Dk1, da de jo ville kunne se billedet på DR2! Hundehoveder!!! Endvidere gik der osse lort i den ved genudsendelsen den 9. jan., da TV3 havde tekniske problemer både med TV3 og 3+. Efter, at der ikke havde været noget billede på de to kanaler i ca. 10, meddelte en speaker så, at TV3 desværre ikke kunne gennemføre udsendelsen af filmen, og at der i stedet ville blive sendt en episode af en eller anden skod-tvserie på TV3, men efter nogle flere minutters venten så kom filmen dog *alligevel* i gang på TV3. 3+ derimod blev ved med at ha tekniskuheldsbillede, indtil kort før det hele var fordi. Bravo TV3!! Det jo heller ik' lissom om, at de ik' har haft tonsvis af tid til at øve sig på denne mega-event!! Nå, jeg ska ud og ha noget kaffe, så jeg vil slutte dette i forvejen alt for lange rev. af med at udnævne dette dogme-eksperiment til en ret interessant begivenhed, som jeg ikke ville ha ønsket at været foruden, og udnævne selve filmen til en gang usselt tyrelort, der i sig selv (altså uden eksperiment-aspektet) ville ha været en dødssejler af de helt store. Men tag endelig ikke mine ord for det, se den selv, når den kommer på video og DVD med ekstra scener, the making of - program, klistermærker og T-shirt! (Jack J)

PREDATOR 2

dir: Stephen Hopkins
USA, 1990
pro: Lawrence Gordon, Joel Silver & John Davis
script: Jim & John Thomas
cast: Danny Glover, Maria Conchita Alonso, Ruben Blades, Bill Paxton, Gary Busey, Kevin Peter Hall

Sequel to the pretty great Arnie actioneer **Predator**. This time without Schwarzenegger but with Danny Glover filling in. The setting is Los Angeles 1997. The Columbians and the Jamaicans are battling it out with the police and each other to dominate the drug market in central LA. The controversial cop Harrigan (Glover) is in charge of a small anti-drug squad. The squad consists of Leona (Alonso) a pretty tough little woman, Danny (Blades), Harrigan's long-time partner and best buddy, and Lambert (Paxton), an arrogant smart ass who never seems to stop talking but knows how to do his job. The film starts off with the police having a massive shoot-out with Columbian drug-dealers. The Columbians retreat into a building where it turns out they have an enormous weaponry. Unfortunately that's not quite enough to help them against the Predator, who rips them all to pieces before the cops arrive for a new shoot-out. Harrigan follows the only surviver, Scorpio, who is not only running from the cops but more so from the predator. They end up on the roof where Harrigan kills Scorpio, not recognicing that Scorpio was really trying to shoot at the predator. Harrigan sees something but he doesn't seem to take any notice of it. Bad move!
Soon drug-dealers start getting killed and skinned and even though this is Harrigan's territory, he's being kept out of the investigation by a group of federal agents lead by Keyes (Busey). Of course Harrigan won't settle for that, so he busts in everywhere he wants to solve the case and him and his gang end up in a battle with the federal agents on one side and the predator on the other.
The film sports a solid cast with Glover in fine form and Alonso doing her usual action-woman routine with style and the endless number well-staged, well-executed action scenes are just as great as in the original. The plot unfolds pretty nicely, even if it has holes the size of an omnibus and even [if] it serves as little more than an excuse for cranking out action galore! Hopkins handles the violence and special effects with solid capability and gusto and even though the running time is 100+ minutes things never slow down or lose power and it's been quite a while since I've seen an action vehicle this effective.
In 1989 Hopkins also made the fifth installment in the **A Nightmare on Elm street** series, **The Dream Child,** in which he also showed good skills when it comes to handling special effects.
The predator is once again played by Kevin Peter Hall and created by Chris Wallas. Jim and Johm Thomas also wrote the original movie and the Predator is created by them. Robert Davi, Morton Downey Jr. and Calvin Lockhart are also there, as is Miss April 1986 Playmate Teri Weigel. She's having wild sex with a poor Columbian drug-lord. She has also been in **Return of the Killer Tomatoes, Sunset, Savage Beach** and she's the scared stripper in **Innocent Blood** (aka **A French Vampire in America**. Ed.). She has also been in several television series e.g. **Married. ..With Children.** When she was a Playmate, she got her breasts enlarged and worked hard for **Playboy** and hoped to be chosen Playmate of the Year. She didn't get the title and turned to the main stream film market. After this film she got her breasts enlarged even further (and they are getting

Wow!!! Hvor er de al'så bare uhhuuhyggelige!!!

pretty huge) and went back to making adult film, including several porn features. She's one of the few who's moved from R to X, the other way seems to be more popular these days. I just hope she'd make the turn back again as she seems capable of more than the porn-bizz seems to be able to offer. (Simon N.)

The Haunting of Helen Walker

DK-titel: Hjemsøgt af Fortiden
SV-titel: Hemligheter ur det Förflutna

dir: Tom McLoughlin
England 1995
længde: 87 min.
info: tv-format
distro: vist på TV4
oplæg: bogen "The Turn of the Screw" af Henry James

Haunting er noget så sjældent i dag som en spøgelsesfilm, der foregår på et stort mansion. Den slags laves der ikke så mange af mere, nu skal det alt sammen bare være splatter og patter! Blod alle vegne, afrevne lemmer og det ene blowjob i close up efter det andet! Nåh næh, sådan er det jo, *at det burde være!!* Nå, quit spassing around, Jack, og la' os komme i gang med *la rev.* Historien foregår for længe siden, i 1800-tallet eller deromkring, og handler om en ung amerikanerinde, Helen Walker (hende fra titlen, smart, *ey*?), der får et job på et stort landsted i England, hvor hun skal tage sig af to unger, hvis forældre er døde. Først går det fint, men så begynder Helen Walker at se nogen sortklædte personer, som burde være døde, og som der ikke er nogen andre, der ka se! Lyder det som noget, vi har set til hudløshed før? Well, yes, det er det osse, men som du ved, så er *hudløshed* medført af gentagelse ikke altid så dårligt endda. Og **The Haunting of Helen Walker** er faktisk ganske udemærket. Der er ikke noget blod, ingen vold, ingen ormefyldte zombier og der er kun en håndfuld medvirkende med. Alligevel er rullen som sagt ganske glimrende, faktisk sån lidt hygsom. Jeg så den en nat, jeg vågnede op ved 2-tiden og ikke ku falde i søvn igen. Det er ellers ikk' noget, der sker ret ofte. Man hører om andre, der lider af søvnløshed, well, når undertegnede går i seng, foregår det nærmest ved at *besvime* i søvn, før hovedet når puden!! Advarsel: Hvis du er fan af den gamle engelske tv-serie **The Advengers** (aka Hævnerne), og hvis du gerne vil bevare minderne om den unge sjarmerende agent fra den serie, spillet af Diana Rigg, så vil jeg meget fraråde dig at se **Haunting**, frk. Rigg er nemlig med, og det er altså helt utroligt, *hvad 30 år kan gøre ved et menneske!!!* (Jack J.)

Queruak

Org.-titel: Hands of Steel

dir: Martin Dolman
DK-video info: full screen
distro: *good question!*

Jeg rodede for nyligt i min samling af gml. Betabånd, som jeg optog tilbage i midt80erne, og fandt **Queruak** og vidste bare med det samme, at den sku med her i **SS!** nr. 1! Et sted i fremtiden: jorden er forgiftet, og der er kun een mand, der kan redde os alle sammen; en videnskabsmand, der tilsyneladende bare bruger sin tid på at sidde og snakke ind i en mikrofon til en båndoptager og så ta rundt og holde foredrag. Hvodden det sku redde planeten, er jeg ikke helt sikker på, *but hey, what the fuck*, den slags dybe filosofiske betragtninger hører måske ikke ligefrem hjemme i billige italienske exploitationfilm fra 80erne! Videnskabsmanden og et par af hans assistenter bor på et hotel, der er så ringe, at det mindst må være et *minus-tre*-stjernet hotel! Det ligner faktisk det hotel, hvor undertegnede boede et års tid i '88/89! Nå, men så ankommer et stort skrummel af en skiderik, der har til hensigt at ondulere videnskabsmanden. Skrumlet er i virkeligheden en kyborg, og han er blevet instrueret af nogen andre til at dræbe videnskabsmanden, men lige før, han gør det, blir han i tvivl; ska han gøre det eller ej? Resultatet blir, at han smadrer milten på æggehovedet og deler scenen ("*he splits the scene*", ha ha). Efter at ha løbet gennem en gammel fabrik (som italienerne sikkert fandt ved siden af studiet, hvor de optog filmen) på kryds og tværs, når han hen til sin bil og kører derefter ud i the middle of nowhere. På et tidspunkt kører han gennem et sted med syreregn, og effekten med regn, der ætser sig ned gennem biltaget (samtidig med, at det ryger!) er glimrende. Efter nogen tid, og alt muligt

spændende, som du selv må se filmen for at finde ud af, kommer han til et roadhouse m/værelser og bar for truckdrivers og ludere. Stedet ejes naturligvis af et stk. kørvel (der er mums, men som i dag nok har 5 italienske bambinier og 17 børnebørn!), og vi møder osse George Eastman, der (som sædvanlig) spiller et dumt svin. John Saxon er osse med, og han og hans hirdmænd er kun ude på at nakke vores kyborghelt. Filmen er ret underholdende, selvom der vist ikke er brugt de helt store kroner på den. Den futuristisk-agtige musik passer godt, og der er osse nogle blodige scener til at tilfredsstille gorefans som os. Den eneste ulempe, udover det manglende lbx-format, er, at min gamle video i '86/87 desværre lavede en del sære pibelyde på båndene fra tid til anden, men det går alligevel. At italienerne havde set **Terminator** er der vist ik' nogen tvivl om, and so fucken what! Man ku

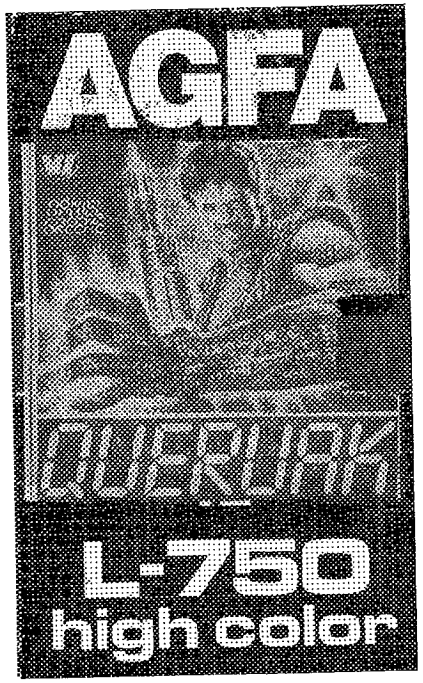

Home-made kassette til **Queruak** på Beta-bånd fra ca. 1986

sgu godt ha ønsket, at nogen af de danske "instruktører" (eller hva vi nu ska kalde dem!) havde set **Terminator** i stedet for at læse alle de skide Suzanne Brøgger bøger!! Anyway, find den, hvis du kan.
NB: Og så står filmen forresten under sin danske titel, simpelthen, fordi jeg syns, den engelske er ret fladpandet! Det lyder sgu som en Jean Claude Van *Dum* film!! (Jack J.)

DAUGHTER OF DARKNESS

DK-titel: Daughter of Darkness

dir: Stuart Gordon
Italy, 1990
producer: Andras Hamori
script: Andrew Laskos
DK-video info: full screen
distro: ELAP video
cast: Anthony Perkins, Mia Sara, Robert Reynolds, DezsöGaras, Jack Coleman

Gordon made this TV movie during his artistic nosedive in the late 80s and early 90s and I pretty much regret watching this movie in the first place. But, how can you ever anticipate that a Stuart Gordon movie starring Anthony Perkins and Mia Sara should be anything but at least watchable? Well it isn't. Not the least actually. I rented this hoping for some good action, a strong performance from Perkins and maybe even Mia Sara disrobing. But, no way buster!
Mia Sara is the American Cathrine Thatcher who arrives in Bucharest, Rumania to look for her father whom she has never seen for real. The only thing she's got is a photo with an address on it. It's during Caucescu's dictator regime in 1989 and Gordon nicely mixes the horror element with the political settings of Rumania. She finds the address on the photo and finds an old black-smith where she meets Perkins - who later Turns out to be her long lost father, to no big surprise for the viewer I can assure you. At first he denies to have anything to do with the picture and claims that her father, Paul Alecsandri, is dead. She does not believe him and when she meets the young, suave and sophisticated Gregory Petrscu (Garas) she really gets into trouble. He turns out to be some sort of vampire who seduces young attractive women and then bites them with his tongue! At the American embassy Thatcher meets Devlin, played by **Dynasty** gay Jack Coleman, who does not believe her at first but at the end he finds himself convinced when he' s trapped in a dungeon filled with blood-drained prisoners. Gordon soon looses touch with about everything in this cow-pat of a movie The pace is agonizingly slow, the story complete bollocks and the ending so lousy that it should make a few stomachs roll (I'm sure Mr. Nielsen means *'turn'*! Ed).
Sara is pretty good and Perkins is... well, Perkins. You know, the psychopath with a soft spot (as usual!). Even for a TV movie this is pathetic and even worse than Gordon's other shit-sandwich **RoboJox** - which, in a way, is a sort of accomplishment I guess. Not even the most jaded Perkins or Gordon fans should check this. Please. (Simon af Pommeren)

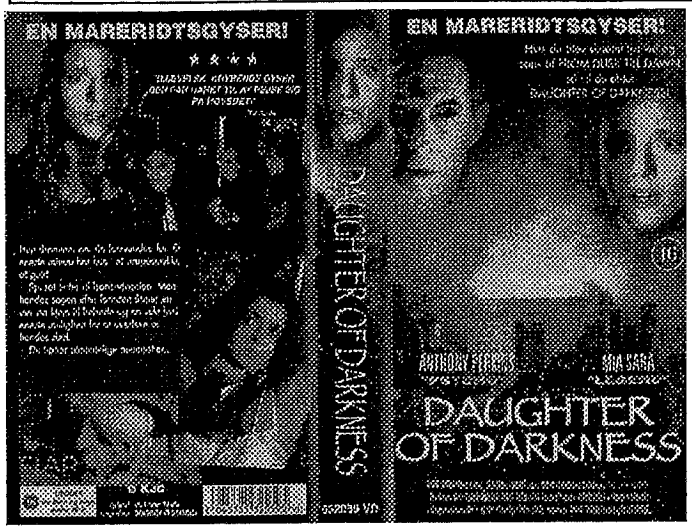

Filmen er osse ude på DK-video med et andet cover end det viste.

SPASMS

DK-titel: Spasms "Den Tavse Dræber"

dir: William Fruet
Kanada 1982
længde: 86 min. (Kassetten si'r 85 min!!!)
DK-distro: Film Lab
video info: full screen

Da Spasms begynder befinder vi os på en eller anden bongo-bongo-ø. En flok hottentotter har danset fæl stammedans i to dage og nætter. En hvid jægerkarl er til stede for at fange en el.a. djævel. Så pludselig materialiserer denne djævel sig ved en eksplosion i stammebålet og flyver så logisk nok rundt og dræber på må og få. Hjemme i US of A modtar Oliver Reed, der bor i et stort hus med ok-udseende niece, et tlf-opkald fra jægeren, der har fanget denne djævel, der viser sig at være en forvoxet slange! Sagen er nemlig den, at Reed ble' bidt af en eller anden (cykel)slange og nu føler et *vist familieskab* med denne - og han ka ærlig talt ikke li' fætter slange, så han hyrer Peter Fonda, en usuccesfuld forsker, til at afbryde forbindelsen med reptilfamiliemedlemmet! For at kunne cutte forbindelsen får Oliver så slangen sendt til Amerika. *Pyhh,* jeg ka allerede mærke rev'et trække ud, så kort og gåt: slangen ankommer; hemmelig kult vil osse ha den; de hyrer et stk. flæskebjerg til og få fat i den; det vil reptilet da skide på, så han skrider; mange døde; blod der sprøjter og kvinder i laboratorier, køkkener og brusekabiner, der blir ofre for fætter slange!! Man har heldigvis ikke forstørret en rigtig slange op, men brugt en hjemmelavet en. Den ligner så til gengæld noget fra et japansk Godzilla-overskudslager, but hey, wat da fuk, du havde vel da for helvede ikke regnet med andet, havde du? I bogen **The Gore Score** (1987 udgaven) siger Chas Balun godt nok, at: "The mechanical snake looks surprisingly good", well, enten må Balun være på crack cocaine eller osse ha leverpostej på brillerne, hvis han syns slangen ser *overraskende godt ud !!* Filmen spilles straight, hvormed ikke ska forstås, at den er heteroseksuel, men, at den er uden humor. Skuespilleriet er fint fint; Peter Fonda laver ik' så meget, men det' ok. Olivers niece, som Fonda naturligvis *gets to bone,* er den mest fladbrystede hovedrolleskuespillerinde, jeg endnu har set på film, men, ehh, det har vel i og for sig ikke så meget med skuespilleriet at gøre! Stemningen er go' og humøret højt! Mht. blood 'n' guts så er der mere af det røde klistrede stads end i typiske slange-on-the-loose-fllm, bl.a. nogen pæne scener m/folk,der plus'li' buler ud på arme og i ansigt, og hen mod slutningen er der en herlig scene med gut, hvis ansigt svulmer op og blævrer totalt wildt. Man får næsten lyst til at råbe "bravo" og klappe! Nogen steder ska man nok ik' lede alt for meget efter logikken, bl.a. ka slangen få el-pærer til at springe, men på den anden side; slangen er fra Helvede, såh det' måske naturligt nok!? Jeg så filmen en søndag morgen under indtagelse af morgenmaden, og det var ærlig talt bedre end **I Love Lucy**-reruns på DR1! For det meste foretrækker jeg lissom alle andre i alternative films kredse at beholde de eng. titler, i stedet for at sku belemres med en el.a. stupid

Sælg Stay Sick! - bliv rig, få mange venner og scor tonsvis af lækre kvinder!!!
Ja, du læste rigtigt; nu kan du både blive rig og populær hos såvel det modsatte køn som blandt alle koole katz, der bærer solbriller efter mørkets frembrud. Alt du behøver at gøre er at blive distributør af **Stay Sick! magazine**. Bladet her koster tredive spir, men som distributør får du bladet til den fordelagtige og latterligt lave pris af tyve kroner. Så sælger du bladet til en ven, din lærer eller mor og tjener en rund skinnende tier! Eneste betingelser er, at du køber mindst fem stk. (hvorved du tjener, *holy fuck,* en hel bunke penge!! *Hold da kæft, man tror jo det' løgn*), ikke tager mere end 30 kr. for bladet og betaler up front. Easy-piecy! Bestil fra adressen først i bladet. Porto ved levering af bladene er forresten osse gratis!! *How can you resist?*

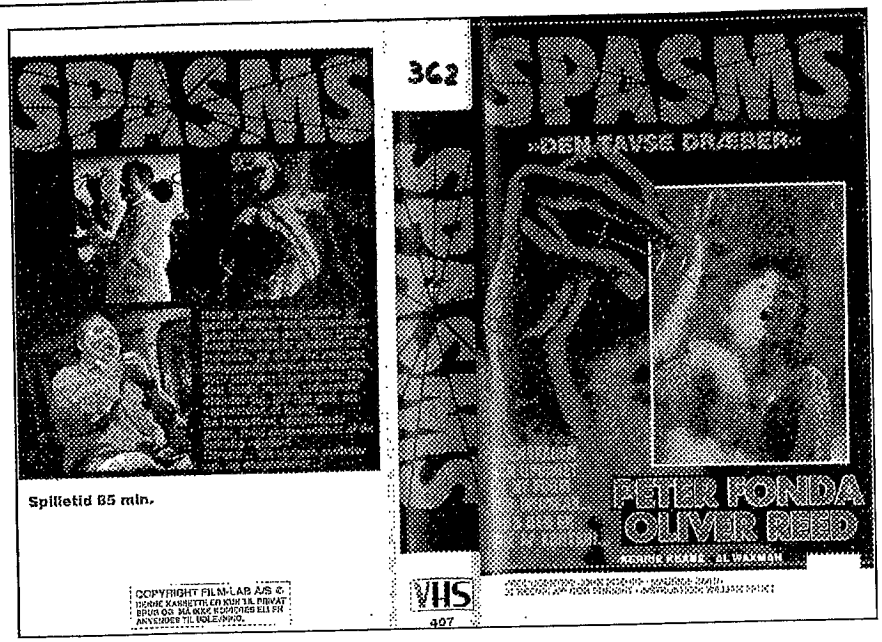

DK-titel, men jeg ku forestille mig. at der nok er nogle bondesjokker ovre på "fastlandet", der ik' fatter det der med "Spasms", så man sku nok ha fundet på en rigtig dansk titel i stedet for en enkelt undertitel under den engelske! Coveret og textningen er helt ok. That's it. (Jack J.)

MOTHERS DAY

DK-titel: Skovhuggerne

dir: Charles Kaufman
USA 1981
længde: 86 min. (kassetten siger 91 min.)
DK video info: tv-format, c/p.
distro: ABCollection

Mothers Day starter ved afslutningen af et el.a. kursus for folk, der gerne vil lære om den rigtige næstekærlighed, og hvordan man gir den videre til andre mennesker. Ved mødet finder vi en gammel sæk, der tilbyder to pæne unge mennesker et lift i sin vogn. Turen fører gennem en skov, og det blir hurtigt klart for tilskueren, at det ikke just er kjærlighed, at den unge pige og hendes boyfriend har lært ved møderne, de sidder bare og venter på at ondulere det gamle vrag. Så stopper bilen, oldsagen stiger ud, kikker under motorhjelmen og plus'li' er det de to unge hippier, der kommer under saven (hah hah); ind på scenen farer nemlig oldingens to sønner, der hugger hovedet af fyren og tæsker løs på hippiemadammen! Hovedafskæringscenen er herlig splattet, og raske gore movie fanses (dvs. os) forventninger stiger med det samme, om at her er begyndelsen til en orn'li' splatter flick fra de go'e gamle dage i 80erne.

Og skuffet blir man ikke. Filmen handler om tre piger, der engang boede på kollegium sammen og som nu mødes hvert år for at tage på en tur ud i den vilde natur og genopleve gamle minder. Efter den obligatoriske introduceringen til hvem de er osv., og efter, at de er taget ud i den vilde natur, så sker det uundgåelige; de "møder" føromtalte indavlsfamilie ude i skoven. "Møder" er måske så meget sagt: plus'lig mens kragerne er ved at lægge sig til at sove i soveposer ved lejrbålet, blir de kidnappet af de to brødre og taget med tilbage til huset, hvor den står på tortur a la carte! Resten af filmen er ret underholdende, sådan i den ret blodige og ubehagelige ende! Ole Mikkelsen ville med garanti brække sig! På et lidt mere seriøst niveau vil jeg i øvrigt lige nævne, at det er skide irriterende, at **Mothers Day** er fra en periode, hvor en masse lejekassetter blev kopisikret, hvilket betyder, at styrken, som filmene var optaget med, er så ringe at farverne forsvinder hele tiden. Jeg var således nødt til at se min nyligt indkøbte ex-rental udgave på en gammel monovideo, som af een el.a. årsag godt ku vise filmen i en nogenlunde ordentlig kvalitet. Men det' altså alligevel skide irriterende!! Anyway, **Mothers Day** er ret herlig og i den lettere ende af splatterfilmen, dog uden, heldigvis, at være en direkte komedi, øh *komedie* naturligvis (fuck, jeg må holde op med at se så meget svensk fjernsyn!!), eller "sjov" film. Da undertegnede så den for første gang i beg. af 90erne, ku jeg af samme årsag ikke lide den; der var simpelthen for meget parodieren med (uden det dog er en dissideret parodi) til at jeg dengang ku li den, men nu da jeg her, 30 år senere, ser den for første gang siden den gang, så syns jeg den er helt fin og absolut en herlig film. Den tilhøre jo osse en type *over*-ubehagelige splatterfilm, der ikke laves mere her i vores åh så forstående og politisk korrekte samfund her i senhalvfemsere. Og når du læser et blad med titlen **STAY SICK!** er du jo (forhåbentligt) ikke et øjeblik i tvivl om, hva vi mere om den slags!! Hvis film som **Mothers Day** er brændemærket af samfundet som værende *syge*, og ikke noget man kan byde børn, unge og voksne i et moderne samfund, så er hele dette blads politik: *Jamen, så bliv da for helvede ved med at være syg!!!* KUN DØDE FISK FLYDER *MED* STRØMMEN!!! *Stay Sick!*

Hvis du er en af de få udvalgte, der fik det prøvenummer af **Stay Sick!**, som jeg udsendte, så husker du osse, at jeg ævlede løs om, at jeg ikke ville nævne noget konkret om, hva der skulle med i nr. 1. Det eneste jeg faktisk nævnte, var, at den garvede skribent Mads J. skulle være med, og hvad sker der så? Mads sidder i examen op til begge ører! Æv! Nå, men maybe some other time, *ey boy-o!*

Er Piu' - Storia d'Amore e di Coltello

aka El Guapo

dir:Sergio Corbucci
1972
længde: 101 min.
info: letterbox, spanioler dubbing
distro: TVE

Fååååkkkkk, jeg sad oppe og ventede til kl. 4.45 for at se denne gamle Sergio Corbucci-ting i håbet om, at den ville være fed, jeg mener, selvom han senere hen lavede nogle ynkelige komedier, så er **El Guapo**, som var den spanske titel, lavet rimelig kort efter bl.a. **Django** og **The Big Silence**, og man ku ha håbet, at gejsten stadig ville ha været der, men desværre viste El - ***totally boooring*** - **Guapo** sig at være en dødssejler uden lige. Filmen foregår i Italien i beg. af århundredet, eh, *sidste* århundrede naturligvis, og handler om en lapset charlatan, der snakker med en hel masse mennesker, for derefter at snakke med en hel masse *andre* mennesker, og det blir han sgu ved med i det uendelige. Han har noget af gøre med en fiskebutik og på et tidspunkt gir han en fyr en ordentlig omgang tæsk *med en fladfisk!!!* Den eneste vold, der er ud over dette i den første times tid, er een, der får en kniv i bugen. Jeg må ærligt indrømme, at jeg ikke kunne holde til al denne "spænding" og slukkede for lortet efter ca. 70 min. Det er muligt, at man ville ha ku få mere ud af helheden, hvis der havde været undertekster på et forståeligt civiliseret sprog, men jeg tvivler! (Jack J)

Demolition High

DK-titel (!!!): Terror on High School

dir: ???
De Forenede Stater '96
info: tv-format
distro: vist på TV6

Da jeg tændte for **Demolition High** var det egentligt ikke for at se den, men bare for sån lige og checke filmen ud; pga. den "danske" titel troede jeg nemlig, at der var tale om den der film med ham fjolset fra **Titannic**, hvor han løber ind i et klasseværelse og mejer en hel masse studerende ned, og som fik en masse negativ omtale i pressen, da der var det der (skrækkelige) blodige angreb på en skole ovre i USA og medierne straks så en sammenhæng. Men **Demolition High** har altså ikke en dyt at gøre med nævnte film, der i øvrigt sikker osse er en lortefilm, men er derimod en fed exploitation flick: En gruppe terrorister forskanser sig på en skole og tar elever og lærer som gidsler. Skolens nye elev, som ingen ka li, tar kampen op o.s.v., o.s.v., *you know the drill*, alt sammen set 6 billiarder gange før, men netop fordi det er en exploitation-film, så er det hele totalt herligt; Der er mange scener med ligegyldig og meningsløs vold, politifolk med one-liners, så snotdumme, at man skriger af grin, *well*, jeg gjorde i alt fald, men der ska på den anden side heller så meget til! Og et par rimeligt blodige scener; bl.a. en terrorristsmatso, der får skudt en håndfuld blyanter i mavesækken fra en ildslukker!! Den ene af de blodtørstige terrorister er i øvrigt en totalt kneppeværdig babe, der er... *øh...* totalt kneppeværdig. Anyway, hold udkik med programmet for TV6, den kommer helt sikker igen, de plejer jo gerne at vise deres film 3-4 gange. Sidst i rulletekstene står der: "Coming soon: **Demolition High 2: The College Years**"!!! Jeg tvivler på, det er alvorligt ment. Og er der forresten nogen, der ka forklare mig, hva det er, de har gang i på TV3-stationerne med hensyn til "fordanskning" af filmtitler, jeg mener, den "danske" titel på filmen er **Terror on High School** og få minutter efter, at filmen var slut, begyndte man ovre på 3+ filmen **Road Flowers** under den "danske" titel **Shoot to Kill**??? Det nærmer sig eddermame snart tysk tv-tilstande, hvor man osse "oversætter" engelske titler til andre engelske titler, der er så letlæselige, at enhver ordblind prøjser ka tyde dem (og så vidt jeg husker, viste PRO7 da osse en gang en Cynthia Khan-film som **Shoot to Kill**!!). (Jack J)

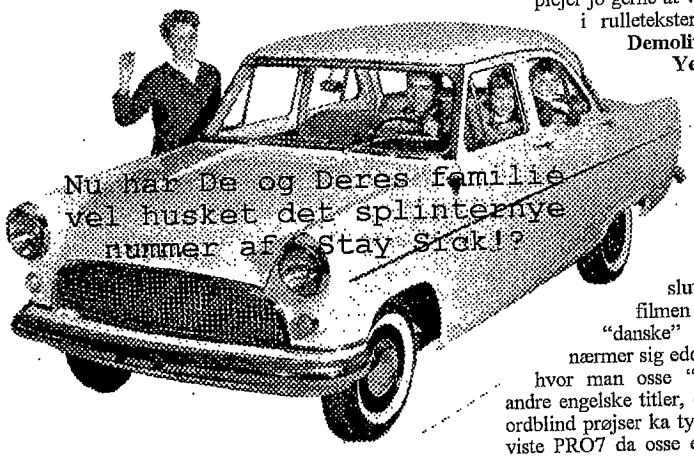

THE LAST HUNTER

org.-titel: L'Ultimo Cacciatore
DK-titel: Djævlebrigaden

Instruktør: Anthony M. Dawson (aka Antonio Margheriti)
Italien, 1980
længde: 90 min.
DK-video info: lbx.
distro: Hemvideo Film/Dansk Video Film
cast: David Warbeck, John Steiner, Tisa Farrow.

Godtnok er dette ikke et midt80er nostalgi nummer, men derfor kan jeg alligevel ikke lade være med at begejstre mig over gensynet med denne fremragende Vietnam krigsfilm. Jeg så den 4 eller 5 gange i biografen i starten og midten af 80erne og huskede den som en af de aller bedste af slagsen. For en gang skyld blev gensynet med en gammel favorit efter 10 år ikke en skuffelse (det sker ellers tit). Allerede 10 minutter inde i filmen ved man at instruktørens hjerte, og resten af indmaden for den sags skyld, er på det rette sted helt oppe foran linsen! Et par uheldige amerikanske soldater får allerede før kredit'sene hjernerne blæst under et traumatisk bordel besøg, og mens kredit'sene ruller, er en anden så uheldig at få et sporingprojektil i øjet så blod, øje og fosfor syder i en pærevælling Midt i det hele har vi vores helt, David Warbeck, der er sendt på en hemmelig mission for at ødelægge en Viet Cong radiosender, der sender amerikansk modpropaganda ud og dermed demoraliserer de amerikanske tropper. Han lander lige midt i fremmed terræn hvor han hurtigt bliver fundet af hans back-up gruppe på fire mand og en sexet journalist i (god) form af Tisa Farrow. De seks skal finde en amerikansk base hvorfra Warbeck skal udføre sin mission. De finder den efter en del problemer, men dårligt er de ankommet før VC'erne angriber. I mellemtiden er Farrow dog forsøgt gruppevoldtaget af en flok stenede svedige veludrustede soldater. [De bliver dog] stoppet af den øverst befalende... men nok om det. Warbeck, og Farrow overlever som de eneste angrebet og fortsætter sin mission mere eller mindre på egen hånd. Hvad det hele ender med skal jeg ikke røbe her men der er en forræder involveret! Dawsons instruktion er sikker og effektiv og især kampscenerne er fremragende og meget blodige Det hele er fedt filmet og ind imellem ser det ud som om der har været en god klat lire i røven på projektet. Warbeck og Farrow udgør en fin duo og det latterlige kærlighedsforhold, man kunne havde frygtet ville opstå imellem dem udebliver. Deres forhold virker mere påvirket af den håbløse situation de befinder sig i end af en fælles trang til at befamle og kysse hinanden ved første lejlighed. Dog ville en fuld frontal nøgenscene med Farrow ikke være sådan at kimse af. Men sådan skulle det ikke være. Klart en af de bedste Vietnam action krigsfilm jeg har set - og det er mange, skulle jeg hilse at sige. Uden at kaste sig ud i de store vurderinger om hvorvidt krigen var forrykt og forkert eller ej, knalder Dawson en solid omgang høj oktan action af, med en flok kulørte skuespillere. Se den på dansk video, der er crop boxed og uncut. (SN)

Achtung! Freitag den 13ende

På dansk tv blev weekenden omkring fredag d.13 aug. sidste år stort set fejret som en hyldest til Alfred Hitchcock, da det samme dato var dennes 100 års fødselsdag. På forskellige tyske kanaler ku man osse se nogen af mesterens film, men på satellitkanalen VOX fejrede man i stedet fre. d.13 med "**NACHT CLUB: Trash Night**"!! Filmene, der blev vist, var ikke just, hvad man normalt ville forvente på kommercielt tysk tv:
1 - "**German Fried Movie**" dir: Uwe Boll og Frank Lustig
2 - portræt af Jörg Buttgereit
3 - "**Schramm**" dir: Buttgereit
4 - "**Mein Papi**" dir: Buttgereit
5 - "**100 Jahre Adolf Hitler - Die Letzte Stunde im Führerbunker**" (s/h) dir: Christoph Schlingensief

Og som bekendt har prøjserne jo lidt sværere ved *ze englisch language*, så på text-tv var der følgende finurlige forklaring:
"Trash = Abfall, Schund. Besondere Kennzeichen: Low/no budget, ironisch, durchgeknallt."!!

BLOODMOON

dir: Alec Mills
Australia, 1989
producer: Stanley O'Toole
script: Robert Brennan
cast: Ian Williams, Helen Thomson, Leon Lissek, Christine Amor, Craige Cronin

Aussie slasher flick that tries to combine maniac-on-the-loose elements with beach-party action and fails on both accounts. The killings are ineptly made and the rest is plain boring. It takes place at two Winchester Schools: one for young men and one for young women. At night the lecherous young adults meet in the woods to have it off and from time to time some of them disappear. What we - the viewers - know is that they have been killed, had their eyes cut out and fingers cut off and then buried. Everybody else thinks they've just run off with each other. Mary (Thompson) is a nice American girl with a cute smile who falls in love with the local boy Kevin (Williams). They go to the dance hall together (where the most incredibly lame **Kiss** wannabees play), kiss in the bushes and generaly have a really nice time. It's real

Neighbours material. However life is bound to change as the killer has noticed them and he's out for their blood. He gets closer and closer - killing a lot of other teens on his way - before getting really close. It's clear from the start that the suspiciously (not to mention stupid) looking head master of the school, Myles Sheffield (Lissek) and his nympho wife Virginia (Anior) are involved in all the killings. But not until the final 15 minutes do we actually get to know how and why and this is when things get interesting. Not plot wise though, only the killings start getting pretty graphic and effective. Director Mills seems to get everything going the way they should've been the whole film and the climax is pretty wild, violent and exciting even. People shot with guns and pump-guns, they get stabbed, get their neck broken etc. All while it's raining with thunder and lightning. Pretty good actually. A shame it takes almost 80 minutes before it happens. How I managed to stay awake remains a mystery to me, cuz this is as boring as it gets. I'd rather sit through an entire **Barry Manilow** album than watch this turkey again.
(Simon Nielsen)

NIGHTMARE

aka NIGHTMARES IN A DAMAGED BRAIN/BLOOD SPLASH

dir/script: Romano Scavolini
USA, 1981
producer: John L. Watkins
cast: Baird Stafford, Sharon Smith, C.J. Cooke, Scott Praetorius, Mik Cribben, William S. Kirksey

This sleazy low-budget gore feature got a lot of attention when Tom Savini, who's credited as special effects director, claimed that he never worked on the film and threatened to sued the people behind it. When the film was released in America Savini got top billing on the ads and posters, probably because of the very unknown cast. To avoid the law [suit] Savini's name was covered with tape on all the posters.
The film's about a seriously disturbed guy called George Tatum (Stafford). He has recurring nightmares about a young boy chopping up a prostitute while she's sitting on top of his tied-down father. The young boy (Stafford) turns out to be Tatum who apparently axed his father and the prostitute, who according to the end credits is supposed to be his mother. He's in a hospital in New York where he gets drugs and treatment. Neither work but his psychiatrist (Cribben) thinks so: Tatum is pronounced cured and he leaves the hospital and heads for Florida where he starts killing a lot of young girls and feels bad about it... afterwards.
He's especially interested in Susan Temper (Smith) and her annoying, young son C.J. (Cooke). Tatum terrorizes the family and their baby-sitter Kathy (Ronan) throughout the movie and he slowly closes in on them. The killings are getting closer and closer to their house.
The film starts off in a breathtaking gory nightmare sequence but soon it loses pace and it gets pretty boring. The story is one enormous slasher cliché and even if Scavolini's direction in several places is good and innovative the story is too stupid. But gore-fans should stick with it. The last 15 minutes is a pretty good *C.J.* vs. *the Psycho* finale and it all ends in an extremely gory scene where the dying madman recalls the killing of his parents. One of the wildest and bloodiest axe-murder scenes I've ever seen!
Gore and sleaze fans will probably find this interesting now and then and the murders are very violent and bloody and well-made, though not really Savini standard. Jack Eric Williams' soundtracks is great and much better than this movie deserves.
The running time is almost 100 minutes, which is about 20 minutes too much and apart from the gore this is actually pretty tedious. Leonard Maltin claimed that it should be rated D for "Disgusting". If only. Maybe D for "Dumbstriking".
Scavolini used to direct porno features. Does anybody know what he has been doing since this one?
(Simon Nielsen)

SEVEN

DK-titel: De Syv Dødssynder

Instruktør: Andy Sidaris
USA, 1979

Sidaris er nok mest (u)kendt for de store pistoler og større bryster film, han lavede i starten af 90erne. Her er hans anden spillefilm, der, selvom den ikke er helt så eminent som **Stacey** der var hans første, er ret solid 70er exploitation underholdning. William "Falconetti" Smith er special agent, der får til opgave at myrde en flok indflydelsesrige gangsterbosser. Alle bor forskellige steder og skal myrdes inden for meget kort tid, da det er et eller andet alarmsystem, der ellers vil advare dem...eller sådan noget. Smith samler 7 af hans gamle kumpaner og de planlægger en genial plan. Den første tredjedel af filmen er en præsentation af de 7's evner inden for faget. Den midterste trediedel er selve planlægningen og til sidste en serie spektakulære drabsmetoder. Lige fra kung-fu til raketter og bomber og sager. Men det er ikke så vigtigt! Sidaris' film er altid fyldt med plat humor, corny dialog (en kvinde med dildo siger, at hun ikke bryder sig om at bruge den fordi det gør ondt i hendes tænder når hun sutter på den!) masser af vold og blod, og selvfølgelig en massiv mængde bare, velsiddende bryster - rigtige 70er bryster uden silicone og med mini bikiniaftegninger. Sidaris' senere film er propfyldt med overdimensionerede silicone bryster og det ser farligt ud Steve Puchalski foreslog engang i hans **Shock Cinema**, at det kunne være genialt med talentimplantationer i stedet for alt det silicone, og det kan man jo kun give ham ret i. Nok om bryster der er jo andre grunde til at se den her film...erm, nå jo volden! Blodige nedskydninger, et par biljagter og en del talentløst kampsport. Hvis du, som mig, har et blødt punkt (sikkert i hjernen) for 70er B-film, så er **Seven** lige sagen, med den rette blanding af sex, vold, humor, mandchauvenisme, plathed, hotpants og trompetbukser. Er i øvrigt filmhistorisk idet den indeholdet en scene, hvor en gut dribler rundt med et samuriasværd, mens han laver mærkelige lyde, men istedet for at gå i kamp med ham, hiver vores helt en pistol frem, siger "Haya,

my ass!" og skyder ham. Indiana Jones har sikkert osse set **Seven** og det kan jeg sgu godt forstå. (SN)

LANDET DER FLYDER MED MÆLK OG...SMÅ SKO

Har her, d. 1 juni, hørt i Tv-avisen, at et filmprojekt, som Thomas Vinterberg skulle i gang med, et projekt, som filminstituttet havde lovet at gi' ham 10 mio. til, det blir måske ikke til noget alligevel. Nu har filminstituttet nemlig skiftet mening; nu vil de kun gi' 3 mio. til projektet. Vinterberg har bragt Danmark på filmverdenskortet med sin film **Festen**, men endnu en gang får vi altså bevis for det, som jeg altid har vist; at danskerne går i små, *meget små*, sko!! Personligt tror jeg, at sagen er den, at det fisefornemme filminstitut aldrig har kunnet klare, at de film, der i dag er ultrapopulære, både i Danmark, men så sandelig også i resten af verden, at de ikke følger de uskrevne regler om, at alle danske film skal være socialrealistiske historier om svedige arbejdere med grimme koner og endnu grimmere børn, der så bliver arbejdsløse og ikke kan klare til dagen og vejen, men at disse nye instruktører laver film, der rent faktisk har en underholdningsværdi. Lige siden Lars von Trier lavede **Element of Crime** har instituttet rynket på næsen. Ak ja, janteloven lever, og man ska helst sætte sit lys under en skæppe, ellers blir man "straffet" for det. I Tv-avisen kundgjorde Vinterberg uden blusel, at hvis filmen ikke bliver til noget pga. filminstituttet, *"så' jeg den, der er skredet!"*. Det er utroligt, at en instruktør, der får det ene store tilbud fra Hollywood efter det andet, at han skal lide under, at skrankepaver i Danmark, der *intet* ved om film, at de kan få lov til at bestemme, om han skal lave film i DK eller ej, og hvilken type, det skal være!! *Well*, herfra siger **Stay Sick!**: God tur til USA, Thomas!!
Up-date 5 juni: Ifølge både Tv-avisen, Nyhederne på TV2 og begge tv-kanalers tekst-tv-nyheder, så er endnu en af de bedre af de forholdsvis nye instruktører, nemlig genre-dir. Ole Bornedal, osse blevet nægtet hjælp fra filminstituttet til to nye film, udelukkende pga., at de begge skal indspilles på engelsk, og endnu en gang: for undertegnede bladredaktør synes det værende galimatias, at et helt land og dets medier først raver rundt i en omtåget glædesrus på grund af en dansk, *engelsksproget* film, der vinder en guldpalme, for dernæst at udbasunere, at engelsksprogede film sandelig ikke går an! *Huh??* Where the bloody hell er logikken i det??? Det er fint nok, at nye, ukendte og uprøvede instruktører får hjælp af instituttet til deres debutfilm, men ærlig talt, er der sgu noget galt i at nogen hippier kan få 30.000 kr. i støtte *til at skrive deres drejebøger!, Fuck manner*, hvis de ikke engang er så engagerede, at de ka skrive deres manuskript, efter at de kommer hjem fra arbejde, så kunne årsagen måske være, at de ikke er dedikerede nok!! Charles Bukowski, Amerikas bedste forfatter, havde kun lede til overs for "forfattere", der kom til ham og klagede over, at de ikke fik solgt deres bøger, selvom de gik hjemme og levede af konens penge. Bukowski sagde, at en rigtig forfatter altid ville kunne finde tid til at skrive, osse selvom han arbejde 14 timer i en mine og kom hjem til et hus med kone og tre skrigende unger: hvis han var dedikeret, så sku han nok få skrevet det, han brændte for. Problemet er måske, at alle de små beløb, der gi's i støtte til "instruktører", der ska ha støtte *til at skrive deres skide drejebøger*, de beløb sku måske hellere gi's til folk, der *har* taget sig sammen og lavet noget, og dermed bevist, at de brænder for sagen!! For at citere Cartman: *Screw you hippies!!*

CUT VS. UNCUT - THE MISSING MINUTES:

DAY OF THE DEAD

Endelig er en af George A. Romeros zombieslaskere blevet udsendt på dansk video, på høje tid, må man sige; hva er det; 70-80 år siden de udkom i USA, og så lang tid sku der altså gå, før vi fik dem her til DK. For en go' ordens skyld skal det dog lige nævnes, at helt uden Romeros zombier har vi dog ikke været, eftersom TV2 var været så gode at vise **Night of the Living Dead** to gange, og filmselskabets egen sequel, **Return of the Living Dead**, har osse været vist et par gange på Tv-Dk, og hurra for det. Tilsyneladende findes der osse dem, der mener engang at ha set **Dawn of the Dead** på dansk video, men den tror jeg sgu ikke på; det er helt sikkert nogen fjolser, der engang har set en dansk filmplakat for filmen og så forvexler den med en videoudgivelse. Da **Dawn...** gik i de danske biografer for *mange* år siden hed den **Rædslernes Morgen**. Men selvom det er en skandale, at der ikke før er nogen danske videoselskaber, der har ku nosse sig sammen til at udgi' en af disse yderst vigtige milepæle i horror-filmens historie, så vil jeg dog undlade at lade glæden ved det nye bånd opsluge helt i tvær surhed; det *er* nemlig en glædelig begivenhed, at man nu kan slentre ind i en dansk videosnask og købe en nyudgiven film om døde mennesker, hvis eneste mening med livet...eller hva det nu er...er at guffe i sig af varme, dampende indvolde fra de levende!! Anyway, ud over vanvittige rygter om ikke-eksisterende videoudgivelser, så har det osse været rygtet, at den nye video skulle være klippet. Så en onsdag eftermiddag smækkede jeg røven i sædet med **Day of the Dead** på dansk video og **Day of the Dead** på, hvad jeg var blevet fortalt var, den uklippede amerikanske video, for både at checke for evt. censurklip og osse for ellers at se, om der skulle være andre forskelle, og, *well*, resultatet blev...lettere overraskende!!
Historien gider jeg sgu ikke bruge tid på å genfortælle, du kender den: Helvede er fyldt op, og de døde vandrer på Jorden og er til fare og gene for de sidste få levende. Og hvis du endelig ikke allerede *har* set **Day...** (og den absolut eneste undskyldning er, hvis du er 13 år gammel og lige i sidste uge har opdaget horror-film-genren!!!), så fås den til en halvtresser lige for tiden.

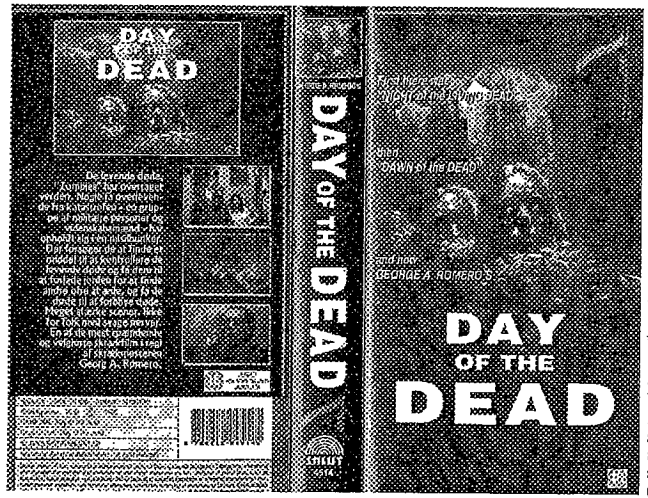

57 minutter inde: Sarahs usle boyfriend er blevet bidt i armen af en zombie og Sarah hugger armen af med en machete, men så...*hov! Hva i helvede var det??* Jeg syns sgu da...[spoler franticly tilbage], og jo, den er go' nok: Der mangler sgu en sekvens i den uklippede amerikanske version!! I DK-udgaven ser man Sarah hakke armen over, men armstumpen bliver siddende, i næste sekvens ser man Sarah, der med hænderne presser knivsbladet ned gennem armen, medens mandens fingre stadig bevæger sig, i næste klip ser vi piloten i close-up, der derefter vender sig om farer over og henter en klud til forbinding. I den amerikanske version er hele klippet med Sarah, der trykker macheten ned, pist væk.

1 time 24 min. inde: En af de usle niddinger bliver overmandet af levende døde, hvorved en af dem stikker sine fingre i øjnene på ham og nærmest skræller huden af hans ansigt, så bliver der klippet til en sekvens med en zombie, der bider fyrens fingre af. Alt dette ser man i den danske version, men i den amerikanske er ansigtsskrællningen trimmet, så vi kun ser, zombien ...
(fortsættes på bagsidecoveret)

Varulven -

En rigtig kedelig og usympatisk fætter

Bloody Darlings' søftige stjernereporter og Mondo Franko redaktør, Frank Brahe, tar et kik på en hunderace, der *ikke* er din bedste ven.

Var det en gris?
Var det en fis?
Var det Pulven?
Var(det)ulven?

Uha, varulvefilm, en genre for sig ladet med symbolik, folkesagn, blod og arketyper. Der er lavet mange film om varulve og en komplet gennemgang gider jeg ganske simpelt ikke, næ – jeg har bare valgt et par stykker, der, synes jeg, er gode og et par dårlige eksempler. Jeg føler, at før vi snakker film, så vil jeg lige vil runde nogle grundbegreber om forholdet mellem ulv/menneske.

Ulven: den gider jeg ikke bruge så meget spalteplads på. Det er et flokdyr, jager mest svage og syge dyr. De er 100 % monogame og er meget respekteret blandt naturfolk, det er da osse blandt dem (naturfolkene) at følelsen af broderskab mellem menneske og ulv er opstået – udtrykt ved tanken om varulven!

(Var)ulven 1: vild møghund, lusket og sulten, liderlig og stor lyst til at dræbe! En rigtig kedelig fyr vi kender fra eventyr, tegneserier (bl.a. Richard Corben.. ah ok, Corben har bestemt også brugt Varulven 2, som jeg har beskrevet lidt længere nede i artiklen), bøger og nogle få film.

Varulven 2: Mennesker, der mod deres vilje forvandler sig til varulve, som skider på alt, og det, den ikke når at skide på, voldtager den og flår i stykker. Et billede på ukontroleret behov, drifter, aggressivitet, perversitet og dæmonisk vanvid… alt i alt ONE BAD MOTHERFUCKER! Dem kender vi jo rigtigt godt

Ja.. Ja.. Der er flere afskygninger, men disse må være nok, med de film, som jeg har planer om at skrible [om] lige nu…

Well, op i røven! Nuff' shepshittalk - Varulven er under alle omstændigheder en symbolsk figur, der beskriver længslen efter eller frygten for vore dybe drifter.

Werewolves on Wheels på coveret af **Psychotronic** #10

En **Amerikansk Varulv i London**: af John Landis. Udsendt 2 gange på dansk; Nordisk Film 87-88 og Polygram (?) 82 I think! Jeg har jo lige netop genset denne film (til ære for das redakture), første gang jeg så den, var, da den havde videopremiere først i 80'erne, og vi knægte var helt vilde. Jeg husker tydeligt, hvordan vi flippede totalt ud over alt denne vold og perfekte timing…. Okay, næsten tyve år senere, flere hår i røven og mange kilo mere - osse i røven - var det så tid til genkigget. Filmen har stadigvæk meget at byde på. Vi følger jo de to unge amerikanere, der er på vandretur i det engelske højland, hvor de bliver angrebet af en kæmpe varulv; den ene dør, den anden overlever, men er blevet såret – og derfor også varulvekandidat. Og til sukkermusik af Creedence Clearwater Revival ("Bad moon raising") sker profetien fyldest! I et inferno af vold, mareridt, effekter og slapstick humor følger vi den skæbnesvangre mand/varulv med den uundgåelige afslutning... Jeg må lige vende tilbage til den der slapstick humor; FOR Satan, den irriterede mig. Det er fejlplaceret, ikke nødvendigt, men til gengæld trættende at kigge på, for filmen er fed, men æv! Det lort rammer lige ind i min respekt for genren – jeg hader efterhånden alt det der fjollevolde og splattepjatte..

En Amerikansk Varulv i Paris: af Anthony Waller. Det er i princippet fuldstændigt den samme film som ovenstående, bare 100 gange dårligere, masser af computer fixet varulve, igen fucked up humor og shitty skuespil… Man har forsøgt at distancerer sig historisk fra **En Amerikansk Varulv i London** med, at det er en gruppe af varulve, der arrangerer fester i luskede lokaler, hvor der pludselig bliver til splatrave partys a lá **From Dusk till Dawn**, **Blade** og ca. 11 tusind andre. Plottet og store dele af filmen er tyvstjålet fra én af mine hade-film… Nemlig, rigtigt gættet **Near Dark**! Pjø!.. Jo satneme om ikke disse varulve kan kureres, jo! Igen på samme måde, som de tåbelige scener i **Near Dark** (i daddys garage). Her i filmen er det nogenlunde det samme… Jeg er lige kommet i tanke om, at jeg egentligt ikke gider skrive mere om denne lorte turky pot-boiler fistfuck film – "Jamen er der da slet ingen opløftende momenter i filmen?" spørger den opmærksomme læser måske? Næ, vil jeg så sige…. Ah, ikke helt fair, vi ser da 6-7 sekunders frie med lidt blege patter (no solariewoman, that's for sure) Derfor kan filmen vel godt få en stjerne ud af 30 mulige – but who cares!

Nu kunne jeg da nemt skrive om film som **Howling** af Joe Dante, hvilket der desværre er gjort mange gange før. **Howling** er et mesterværk, som uheldigvis blev forfulgt at en række sequels, som mildest talt er svingende i kvaliteten.
Eller **Wolf** med go'e gamle Jack Nicoholoson var der muligheder i, men endte med at være en amputeret pissemyre film, selvom symbolikken i denne film er ganske anmassende, og der kunne sikkert skrives hele disputatser, men for horror freax (?) var filmen en klam prut.
Wolfen (aka **Varulvenætter**) er først og fremmest en kanon fed bog – kommer ikke meget bedre. Men filmen! Oh boy, et hjernelamt forsøg med en omgang politisk korrekthed, øko – og "husk nu naturen" koncept, med ulve, der vil stoppe et kæmpe byggeri i storbyen. I **Wolfen** bruges en anden model af ulven, som egentligt er meget naturtro, jeg synes bare, filmen er lidt træls.
NÆ…Fuck det meste af mainstream-helvedet… Let's go grasy!! Så hvorfor ikke sætte **Werewolves on Wheels** af Michel Levesque på? Hold nu godt fast: En motorcykelbande som er tuffe, slåsser, gramser på patter og råber højt, kommer en dag til et kloster, som bebos af satandyrkende munke. Disse munke knockouter hele bikerbanden med franskbrød og saftevand. Mens de bebrillede bikere ligger og sover brusen ud, bliver den lækreste bikerbabe hypnotiseret af munkene, som for at fuldføre denne hypnose må aflive en kat og brænde bæstet... Well, bikerbaben danser nøgen for munkene, mens hun ælter sine patter med en levende slange og et dødt kranie (?) (*ja, Frank, kranier er ofte døde!* Ed.) But all fun has to stop – og bikerne vågner op, tæver munkene, snupper deres babe (faktisk lederens kæreste) og kører væk i en fart.

Så er protagonisterne on the road again og alt tyder på at gå ganz fine… Men munkene lavede numre, bikerbaben og the leder of the pack bliver lige pludselig til motherfucking VARULVE! Som faktisk begynder at slagte deres venner i banden på en blodig facon. En skønne dag kommer banden til en losseplads, de begynder at opføre sig mere og mere dyriske, leger hundelege og siger vov! En fyr i gruppen, der ved alt om Tarok-kort, har på fornemmelsen, at der er noget galt og…. Ahhhh – kan ikke få mig selv til at røbe mere, andet, end at filmen giver det, vi alle har sukket efter i mange år; nemlig en full-face-werevolf på motercykel i highspeed!!! Og meget mere, ja selv lidt suspense i djævleklostret får vi også med! YÆP! Det er totalt biker-ulve-satan-volds-tozze-film og pissefed at beskue. Den varer ca. 80 minutter, og du når ikke at kede dig i 10 sekunder sammenlagt, så hvis man har evnen til at se æstetikken og underholdningen i sådan en trashbombe, ja så er filmen et must. Mht. det okkulte og mystiske i filmen vil jeg lige påpege, at der faktisk er tænkt; de har læst på lektien, [og] selvom der er huller så store som djævlehorn, [så] er **Werewolves on Wheels** langt over gennemsnittet af, hvad der ellers er kommet af ritual/satan/ulvefilm. Go for it boys!

Teen Werewolf Horor Comedies

For lige at følge op på Franks varulveartikel, så tænkte jeg, at jeg lisså godt ku checke bunken af usete videotapes, om ikk' lige der sku være et par werewolf-flicks, som jeg ku rave en smule om. Jeg ku huske, at jeg havde i alt fald een film, som jeg aldrig havde fået set, men da jeg så fik flyttet et par stakke bånd, kom der sømme hele tre usete varulvefilm frem, nemlig; **Full Moon High, My Mom's a Werewolf** og **Lone Wolf**, alle film jeg ikke havde set, fordi de alle tilhører genren af amk. teenage-horrorkomedier, der for det meste er totalt ulidige at se for rigtige gore movie fans, og jeg havde derfor lissom *på fornemmelsen*, at de nok var noget møg og havde derfor ikke haft *mod* på at smække dem på. Men nu, hvor herr Brahe har leveret en omgang raves, så er det en ok anledning til at ta en dyb indånding, trække gardinerne for og trykke på play og langt om længe finde ud af, om mine bange anelser vil blive opfyldt eller om i det mindste en enkelt af disse most dreaded teen werewolf flicks skulle være i det mindste ok eller måske endda rimelig (at forvente "god" eller "rigtig god" ville nok være utopi!). Så ta en slurk af den kolde kaffe, here goes:

Full Moon High

DK-titel: Varulv på Drengestreger

dir: Larry Cohen
USA 1982
længde: 90 min. (kassetten si'r ca. 96 min.)
distro: Direct Video Service Skandinavien
DK-video info: tv-format

Hvis nogen for halvanden time siden havde fortalt mig, at en film ville kunne komme ned på så lavt et niveau, som **Full Moon High**, så ville jeg ha troet det var løgn! End ikke i mine mest paranoide vrangforestillinger ville jeg ha forestillet mig det - men desværre...det *er* sandt! Alt i dette exceptionelt ekstremt dårlige makværk af en film er dumt, dårligt, plat og endnu mere dumt!! Der er ikke een eneste scene, der er noget værd! Det, der tilsyneladende skal gøre det ud for en handling er en high school-gut, der sammen med sin far tar til Rumænien, hvor han blir bidt af en varulv. Hjemme i lillebyen begynder han så at bruge fuldmånenætterne på at rende rundt og bide de lokale piger i røven. Der er ingen, der får bidt struben over, ingen FX og ingen blodige scener what so ever! Senere blir tanken om, at han vil opleve evig ungdom med fodbold og sexhungrende pigebørn for meget for varulvegutten, og han flakker rundt fra sted til sted i tyve år, for så endelig at vende hjem til provinsbyen, for at hjælpe fodboldholdet at vinde pokalen. Ok, jeg indrømmer, at det er lettere interessant, at anden halvdel af filmen foregår 20 år senere, og alle skuespillerne skal agere 20 år ældre, men hvis du syns, resuméet lyder tilforladeligt, så er det helt fint, men så lad endelig vær' med at se denne skodfilm af dèn grund, for resuméet er 100 gange bedre end filmen!! *Uhh*, jeg fik sagt, at der ikke er een eneste scene, der er noget værd; det' ikk' helt rigtigt, der er faktisk en scene, hvor kameraet rettes op mod himlen, og vi ser nogen skyer på nattehimlen, scenen varer vel en 2-3 sek. Dette er den absolut eneste scene i hele filmen, der er bare en smule interessant!! Er du ved at fatte graden af værdiløshedens omfang?? *Fuck*, når jeg tænker på, at i stedet for at spilde 1½ time af mit liv på dette bræk, så ku jeg i stedet ha siddet på lokum i halvanden time, stirret ud i luften i halvanden time eller ha sat min frankfurter i klemme i køleskabsdøren i halvanden time - alt sammen aktiviteter med betydelig større underholdningsværdi end at se **Full Moon High**!! (Jack J)

My Mom is a Warewolf

DK-titel: Hjælp! Mor er en Varulv

dir: Michael Fischa
USA 1988
længde: 84 min. (kassetten siger 94 min.)
distro: Irish
DK-video info: full-screen
cast: John Saxon, Marcia Wallace

Efter at ha kedet mig igennem **Full Moon High** gruede jeg ærlig talt ved at sku i gang med de to andre varulvefilm, men som en ganske og aldeles kærkommen overraskelse, så viste **My Mom's a Werewolf** sig at være ganske fortræffelig. Historien: En husmor, der har en mand (spillet af ham, der var monstermanden i **The Munsters Today** tv-serien), der hellere vil arbejde sent og se fodbolt med vennerne end at være sammen med hende, og en teenagedatter, kommer en dag ind hos en dyrehandler for at købe et loppehalsbånd til hunden. Dyrehandleren, en varulv, hypnotisere kvinden, går i seng med hende og bider hende i... foden. Senere begynder hun så langsomt at forvandler sig til en vovhund af den ubehagelige type. Datteren og hendes veninde, der er bidt af en gal horrorfilm (høl), ska så forsøge at gøre moderen normal igen. Simpelt plot, men det virker faktisk udemærket og filmen er både ganske underholdende og ganske morsom - og helt ueffen må den jo ikke være, når dèn udtalelse kommer fra undertegnede, der ellers *hader* horrorkomedier som pesten! Forskellen er måske, at hvor de fleste andre *ulidelige* forsøg på "sjove" horror-film, der sjældent er særlig sjove, endsige uhyggelige, er netop, fordi de er horrorfilm, der skal være sjove, men her er det omvendt; **My Mom's**... er en komedie, hvor kulisserne er horror! Dyrehandleren bliver spillet af John Saxon, der i sin første scene spiser en mus, *yum yum!* Oversætteren begår en megafejl, der er klassisk, men dog ingenlunde mindre irriterende af den grund: Han *vil* med djævlens vold og magt oversætte engelske titler, der ingen officielle danske oversættelser har, så han finder da bare selv på nogen! Datterens veninde er som nævnt horrorfan, og der er en del referencer til horrorrelateret popkultur, og i undertekstene kan man så opleve at **Fangoria** bliver til "Hugtand" og det klassiske monster **The Wolfman** bliver til "varulven". "Sjove" horror-film er for det meste noget shit, men denher er ganske udemærket og skuespillet er fint fint. Hele herligheden slutter med sangen "You bring out the werewolf in me"! (Jack J) NB: Og så ble det desværre kun plads til de 2 af filmene. Måske ka de blir' plads til Lone Wolf næste gang - *but then again, does anybody care?*

Documentary Flicks

Udover allerede med dette første nummer af **Stay Sick!** at være Danmarks bedste filmblad nogensinde, så er vi hermed osse det første til at have en regulær Doku-film sektion, og *nej, dickface*, med "Doku" menes ikke de latterlige "*dokumentar*" udsendelser, som de sender på Tv-Danmark!! Det' heller ikke sån noget hjernedræbende kedeligt noget, som det tortur-tv de viser på Discovery! Næh, *paesano*, det' dokumentarfilm med lidt mere nerve og lidt mere bid i, vi taler om. Doku's lavet af folk, som har et eller andet de brænder for eller absolut pinedød *må og skal* fortælle!! Underlige folk, underlige skæbner og en entusiasme, der for udenforstående ofte må synes så ekstrem, at det grænser til det sygelige, det' dèt, vi taler om! Men sådan er der måske osse nogen, der har det med os horror-film-fans: *hvodden ka man sidde og se på folk, der får savet arme og ben af med motorsave? Og så oven i købet spise popcorn til!!* Hm, on second thought; nej det tror jeg da forresten ikke, at der er nogen, der synes er underligt!! Første doku, lavet af een, der dødpineme *måtte* fortælle sin historie, er Werner Herzogs film om Klaus Kinski, *so finish yer drink an' lets git goin, yer in fer a mucho weirdo ride!*

MEIN LIEBSTER FEIND

SV-titel: Min Beste Ovän

dir: Werner Herzog
Tyskland 1999
længde: 95 min.
info: vist i fbx.
distro: vist på SVT 1

Klaus Kinski står på en scene. Med fråde i mundvigene råber han om Jesus. Da salens tilhører svarer igen, råber Kinski, at de skal holde deres kæft. Så får han øje på en af dem, der er stødte over Kinskis blasfemiske skrigen. Kinski beder manden komme op på scenen, hvis han da ellers tør. Manden kommer op. Han er en forsagt og lettere genert type, men han kan dog ikke lade Kinskis udtalelser, om at Jesus skulle havde været ukærlig, være uimodsagte, så han siger høfligt sin mening og går så ned fra scenen igen, hvorpå Kinski igen råber noget gudsbespottende, og skriger så af sine lungers fulde kraft til manden: "*Dit dumme svin*"!! Og udover, at vi således får bekræftet, at det *ikke* er ham Kadettklovnen, der har fundet på det udtryk, så er det osse sådan, at Kinski-dokumentarfilmen **Mein Liebster Feind** begynder. Jeg har flere gange set et klip fra denne film på tv, den ene gang da den vandt en pris ved en eller anden filmfestival. Klippet, der hver gang blev vist, er en scene, hvor Klaus Kinski, på et udendørs set til en film, flipper totalt ud. Kinski *råver* og skriger ad en kameramand, som han er overbevist om, er skyld i, at Kinskis mad er dårlig! Lad mig sige det med det samme: **Mein Liebster Feind** er en fabelagtig dokumentarfilm, den slags doku, som sjældent dukker op på kommercielt tv, da det ikke er en "chok-doku"!!

Werner Herzog, der har lavet docu'en, og som alle genrefilmfans naturligvis osse kender (det var ham, der lavede genindspildningen af **Nosferatu**) har ikke bare lavet en film om en tilfældig excentrisk skuespiller. Han kendte nemlig Kinski siden han selv var 15 år gammel, og da han senere blev filminstruktør, brugte han denne i en række af sine film, bl.a. i føromtalte **Nosferatu**. Jeg nævnte, at Klaus Kinski var "excentrisk", hm, årets underdrivelse velsagtens! Det er kendt af de fleste genrefilmfans, at Kinski var ret "svær" at have med at gøre. Men gennemsynet af filmen her giver et billede af en totalt vanvittig skuespiller. Hvis Klaus Kinski ikke havde været en kendt person, men bare your everyday Joe, så var han blevet smidt på den lukkede, ingen tvivl om det! Under optagelserne af en eller anden indianerfilm var samtlige indfødte bange for ham. Og på et tidspunkt ved en anden indspilning, begyndte han at skyde efter de andre skuespillere, der sad inde i et hus . Det var et under, at ingen blev dræbt, een fik faktisk skudt nogle fingre af! En gang blev det da osse for meget for Herzog, og han satte ild til Kinskis hus. Og en gang, da Klaus ville skride fra en filmoptagelse, måtte Herzog true ham med, at han ville dræbe ham og begå selvmord bagefter, hvis Kinski ikke blev - det gjorde han så! Og jeg ku bli' ved. **Mein Liebster Feind** er en rigtig god dokumentarfilm. På trods af alle genvordighederne mellem Herzog og Kinski, har Herzog lavet en kærlig hyldest til sin ven. Det er en nådesløs dokumentar. Den skærer ind til benet og Herzog forsøger ikke at dække noget til, men omvendt er

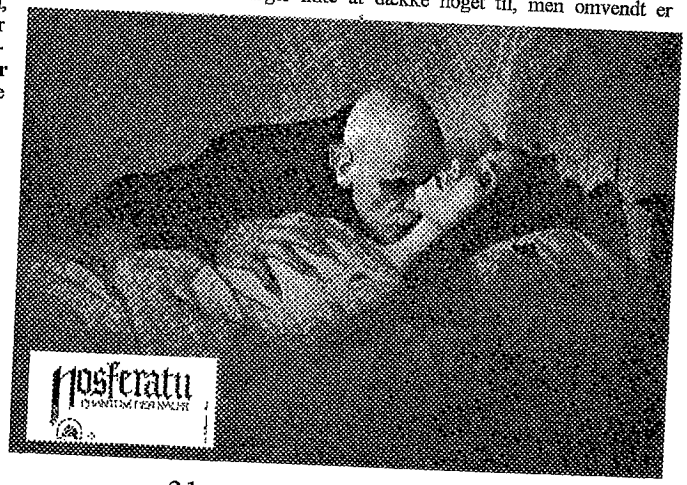

målet heller ikke at svine Kinski til, selvom denne var årsag til mangen en kval fra Herzogs side. Faktisk kalder Werner Herzog sine grå hår for "Klaus Kinski"!! Faktisk så skulle filmen måske i stedet hellere ha heddet: "Mein Liebster Fiend" (fiend = djævel)?? Det er absolut en anbefalelsesværdig dokumentar, og de 95 min. er ovre på ingen tid. Der er ingen, der får flasker i hovedet, ingen 18 årige, der siger *"jeg gør det for at prøve grænser af"* og ingen bare patter, så hvis denne doku en dag skulle gå hen og blive vist på dansk tv, så bliver det med garanti hverken på Tv-Danmark eller TV3!! En stor tak til svensk tv. Interessant nok er der en anmeldelse af Herzogs **Nosferatu** i **Psychotronic Encyclopaedia of Film**, hvori anmelderen (ikke Weldon) skriver, at ingen af de medvirkende på filmholdet kunne tale engelsk, men at de alligevel lavede en engelsksproget version af filmen samtidig med den tyske, og at denne film skulle være totalt grinagtig pga. deres ikkeeksisterende engelskkundskaber. Sjovt nok har anmelderen aldrig *set* denne engelske version (der ikke må forvexles med den dubbede). Det *er* muligt, at deres sprog er grinagtigt i nævnte version, *ah ve' a' it', ah haw itte se 'en,* som jeg ville sige, hvis jeg var fra Aalborg, men i doku'en er der gamle interviewoptagelser med både Kinski og Herzog fra amerikansk tv - på engelsk, og selvom de begge har pølseaccenter, så er det ikke så gebrokkent et sprog, som **Psychotronic**-anmelderen vil ha os til at tro. Engang imellem skal man måske lige klappe hesten og ikke tro på *alle* de rygter, man hører. (Jack J)

The Blues Bros

Har lige købt den genudgivelse af **The Blues Brothers**, der kom for et par år siden, og jeg ville lige nævne, at hvis man er til disse *original Men in Black* og har den gamle videoudgave eller har optaget den fra tv, så er det altså faktisk en rigtig go' idè at få fat på genudgivelsen: For det første er den udsendt i letterbox, og for det andet indeholder båndet både en **The Making of The Blues Brothers 2000**, en **The Making of The Blues Brothers** og endelig en **The Blues Brothers 2000**-trailer. Og oven i købet ka man nu få den til 50 kr. i T & P Musik, men vær på vagt, når du køber den, at det er den nye udgave, du får; Da jeg købte min, stod den gamle i samme række som den nye og til samme pris, og da jeg nævnte for ekspedienten, at jeg sku ha 'box-udgaven, var denne ikke engang klar over, at butikken solgte begge versioner! Den rigtige har "Widescreen Edition" påskrevet nederst på frontcoveret.

spaghettiwestern el. **spagettiwestern**
ORDKLASSE: subst.
BØJNING: en spaghettiwestern, plur. spaghettiwestern, spaghettiwesternene
BETYDNING: en italienskproduceret western, ofte med en meget enkel handling og udpenslede voldsscener

(citat: Politikens Store Nye Nudansk Ordbog)

Ästed Aalborg

For et par indt. siden bekendtgjorde LVF for mig, at det rutlbøvis ville komme en lokal-tv-udgave af **Bloody Darlings**, der sku ink. visnmeer af alle de ovvsærfilm, der i hdens lab. ikke mindst i beg. af '90erne, er blevet lavet af entusiastiske fank, der senere hen blev til instruktører, tnj-folk, boulevardskribenter, reklamefolk og nobody'er! *Way to go, Lars!* Desværre tror jeg ikke, Stofa vil transmittere til Slagelse Skodbyll!

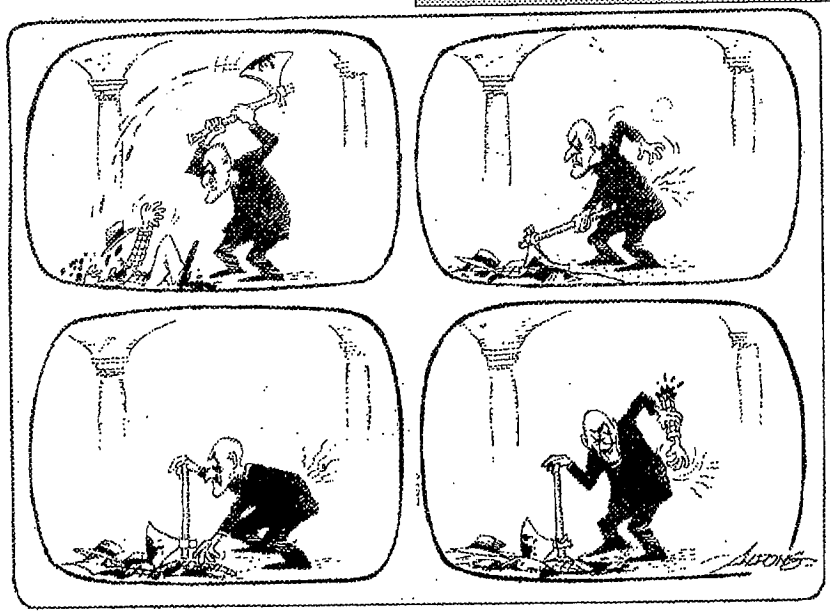

PHOENIX THE RAIDER

DK-titel: Dynamitpigen

dir: Ulysses Au-Yeung (aka Chu Yen Ping)
DK-video info: TV-format, eng. dub.
distro: Film Lab A/S
længde: 83 min. (kassetten siger 84 min.)
cast: Lin Ching Hsia (aka Brigette Lin, og her på båndet: Venus Lin), Elsa Yeung, Kent Cheung.

Dejlige Lin Ching Hsia (udtales: 'sjah', med 'a' som i *armod*) spiller en tough strømer, der ska finde den, der myrdede hendes gamle politiskoleprofessors søn. Ét af de forbryderiske elementer, hun kommer i kontakt med, er sin gamle skolekammerat Jenny (Elsa Yeung). Og så sker der en hel masse spændende! Bl.a. ser vi Hsia som under-cover cop på et diskotek, og vi ser Hsia se cute ud i politiuniform, og så er der osse en enkelt scene, hvor hun skyder nogen motorcykelbøller. *Duh!!!* Jeg ka huske, at Simon N. haglede filmen ned i et af de sidste numre, der kom af **Inferno**, og da jeg sku se filmen, håbede jeg, at den ville være fed, og, at det bare var Simon, der ik' ku forstå Hongkong-film, men desværre må jeg nok gi' ham ret, **Phoenix the Raider** er så enormt kedelig, at selv Roger Corman ville ha været faldet i søvn!! Jeg er ked af det, men jeg ka faktisk ikke referere plottet i flere detaljer, end jeg allerede hår gjort, historien snegler sig nemlig så laaannggsomt af sted, at det simpelthen er *for langsomt* til at ku følge med!!! På et tidspunkt, da det føltes som om, at *nu* måtte filmen da snart være ved vejs ende, kikkede jeg på uret, og der var gået 44 minutter - *Firefyrre skide minutter!!!* Heldigvis varer pinslerne kun 83 min. i det hele, men det er osse ca. 80 min. for meget. Den resterende tid er de tre min., hvor Lin Ching Hsia går rundt og ser cute ud! *Meeen* det er desværre ikke nok, hvis der så endda bare havde været noget go' splatter eller no'en store bryster, men alt det blir vi forskånet for, ja, dvs. bortset fra et par meget hurtigt eksekveret blodige skudsår, så er det hele en mega-tam omgang. Hvis du vil se en *ornlig* film med frk. Lin, så ta hellere og se **Peking Opera Blues**, se dèt er en motherfucker af en go' film! Hun var osse med i **Police Story** og ca. ti tusinde andre film. Du ka gøre meget værre end at checke dèm ud, før du gir dig i kast med **Dynamitpigen**, som Film Lab kaldte filmen på dansk. De skrev osse på kassetten:"[ ]...årets karate-action-succes-film. - sprængfyldt med mord, biljagter og karate af bedste slags." hm, enten var de på hårde stoffer inde på Film

Lab, eller osse var det en anden film, de så, end den, der var i *min* kassette! Og hvis ikke filmen var en fuldstændig dødssejler i forvejen, så banker Film Lab det sidste søm i kisten ved at udsende hele herligheden (eller hva vi nu ska kalde det, når der nu ikke rigtigt er noget *herligt* over den!) med elendig engelsk synkronisering, elendigt tv-format og elendig oversættelse. Hvis du absolut *skal* se hver en Hongkong-film, der er udsendt på dansk kassette, så foreslår jeg, at du, når du ser den, underholder dig med at spotte oversætterbrølere, og underholdt, det blir du, der er nemlig mange!! **Phoenix the Raider** er absolut kun anbefalelsesværdig for totalt fanatiske Lin Ching Hsia fans... eller ekstreme masochister! Mere livløs end en strandvasker juleaften i Tronhjem havn! (Jack J.)

MY LUCKY STARS

DK-titel: Strømer mod Strømer

dir: Samo Hung
længde: 84 min. (kassetten si'r 90 min.)
DK-video info: full-screen format, eng.-dub.
distro: Constantin Video
cast: Jackie Chan, Samo Hung, Eric Tsang, Richard Ng, Sibelle Hu, Yuen Biao.

To strømere, Muscles (Jackie Chan) og Ricky (Yuen Biao) fra Hongkong, er taget til Tokio, for at fange en korrupt HK-panser Blackhead [hvorvidt, at de kinesiske oversættere var klar over, at dette navn betyder "hudorm" er jeg ikke klar over, men sikkert ikke!!] (spillet af Eric Tsang), der har hugget nogen penge. De første 5-10 min. er een lang forfølgelsesscene, hvori Muscles og Ricky forsøger at fange Hudorm, *øhh*, Blackhead, først i et tivoli og derefter i bil. Det er ret hæsblæsende, og vi får det absolut vildeste bilstunt, jeg ka mindes at ha set: Jackie og Yuen springer kørende i bil over en lastbil og en anden bil, mens de er i fart (altså de *andre*!)! Det skal ses! Så blir Ricky fanget, og Muscles ringer hjem til sin overordnede i Hongkong og be'r om at få sendt noget hjælp, men det ska ik' være HK-pansere, da de vil bli' genkendt med det samme. Så i stedet får man fat på Muscles gamle bande, The Lucky Stars, fra børnehjemmet, hvor han voxede op. Banden udgøres af en stjernerække af HK skuespillere; Samo Hung, Richard Ng + nogen andre, og senere kommer osse Sibelle Hu til. De heldige stjerner har egentligt ik' lyst til at ta af sted, for de har alle, modsat Muscles, valgt en forbrydertilværelse, men efter, at strømerne har fået det til at se ud som om, de har begået et røveri, så tar de af sted, ikke mindst, fordi de alle håber på at komme i bukserne på Sibelle Hu (hvilket man ikke ka fortænke dem i!). Desværre, efter den kompakte action i beg., skiftes der til ren slap-stick humor med børnehjemsbanden, og det fortsætter halvdelen af filmen igennem, i øvrigt uden, at vi ser mere til Jackie Chan i første halvdel! Det er faktisk noget af en prøvelse at komme igennem de første 45 min., og jeg skvattede da osse selv i søvn midt inde! Først var jeg overbevist om, at det var, fordi "handlingen" var så røvkedelig, at det næsten lå på højde med raffineret japansk vandtortur, men ved nærmere eftertanke (i løbet af de efterfølgende to dage, hvor jeg gik og kviede mig ved at sku sætte filmen i gang igen), så slog det mig, at grunden til den pludselige komalignende tilstand måske mere skyldtes, at undertegnede kun havde sovet 1½ time natten forinden. Et liv med *hurtige biler, løse kvinder* og *rockabilly* sætter sine spor. Da jeg endelig fik sparket gang i rullen igen et par dage senere ved midnatstide (*wearing sunglasses, of*

course), så *kom* der faktisk mere gang i anden halvdel; pludselig var der mere action og Jackie kom osse tilbage. Det ble' faktisk helt underholdende! Den bedste scene er netop Jackie, som på det nærmeste ska gå spidsrod gennem et spøgelseshus tilbage i føromtalte tivoli. Som sagt, det ble' faktisk helt godt, og hvis du er til HK og Jackie Chan film, så ska du naturligvis se **My Lucky Stars**, men gør dig selv en tjeneste og ha fjernbetjeningen inden for rækkevidde, og gør endelig brug af fast-forward knappen - det gjorde jeg *aplenty!!* **My Lucky Stars** foregår mest i Tokio, men det meste er i virkeligheden filmet i Hongkong. Filmen er i øvrigt Golden Harvest's modspil til Karl Maka's Cinema City's store sukcesserie **Aces go Places** (aka **Mad Mission**). Der kom faktisk en hel række af **Lucky Stars** film; nemlig

Twinkle, Twinkle Lucky Stars (aka **My Lucky Stars 2**) og den sidste var **Lucky Stars go Places** (hvor Karl Maka fra **Aces**-filmene var med). **My Lucky Stars** var for i øvrigt en efterfølger til Samo Hung's **Winners and Sinners**. **Asian Trash Cinema: The Book** nævner i øvrigt, at Andy Lau var en af Lucky-Star'erne i filmen, men det ska du ik' tro på, han kom først med i **Twinkle**... Det er forresten interessant, at i virkeligheden, så er Jackie, Samo og Yuen Biao en slags "Lucky Stars", de voksede nemlig op sammen på den samme teater/martial-arts skole i Hongkong, selvom det altså ikke var et børnehjem som sån. Den historie ka du se i **Painted Faces**, som blev bragt på DK-tv for et par år siden. Den danske udgave af **My Lucky Stars** er (suk) dubbet til eng. og i tv-format, og så løber den kun 84 min. og altså ikke 90, som der ellers loves på kassetten. Langt fra Chan's bedste, men jævnt ok alligevel! (Jack J)

Diamond Fight

DK-titel: Diamant Kuppet

dir: Lee Tso Nan
længde: 91 min. (kassetten si'r 94 min.)
DK-video info: full-screen, eng.-dub.
distro: Film Lab A/S

En halvgammel stodder sidder på sit hotelværelse. Så kommer tjeneren ind, men i stedet for at servere den medbragte mad, begynder han at kværke det gamle vrag. Han vil nemlig ha og vide, hvor nogen diamanter, som manden tilsyneladende lige har bragt med sig fra Belgien, er henne. Det vil den gamle gut ikke ud med, så i stedet planter tjeneren en brødkniv i maven på ham. Så kommer oldsagens datter ind og begynder at skrige i vildensky. Tjeneren løber a' sted, og når lie og hakke et par andre fyre ned i forbifarten - og sån begynder **Diamond Fight**. Resten af filmen handler så om, at alle mulige vil ha fat i de dersens diamanter: en politimand og hans partner, flere forskellige grupper usle forbrydere og en skidt privatdetektiv. Det hele er ret forvirrende (eller osse er det mig, der er gammel og træt), men dog såre underholdende. Jeg har ikke ku finde nogen oplysninger om **D.F.** i nogen af de forskellige Hongkong-fanzines, og den danske kassette gir heller ikke nogen hjælp, hmm, og det faktum at filmens initialer, **D.F.**, osse er initialerne på Damon Foster, redaktøren af **Oriental Cinema**, det bedste Asian-flick fanzine, der har fantes, er sikkert bare en tilfældighed, men dog no'et man ska ta i betragtning, hvis man er en sand paranoid! Anyway, filmen ser ud til at være lavet i mid-70erne: ham der spiller politimanden var med i en del film fra dengang, men selv om jeg ka genkende ham, aner jeg ikke hva han hedder! Der er godt nok rulletekster, men der står kun de medvirkendes rigtige navne, og ikke hvem der spiller hvem i filmen - sån no'et lort! Nå, men kort sagt er filmen en HK-version af exploitation-filmene; der er blod, bare patter og de er alle sammen nogen usle typer, som man ikke ka stole på - ink. strømeren. Som alle andre HK-film fra før den nye bølge af HK-film med John Woo i spidsen, så er **Diamond Force** dubbet til engelsk af hongkongere, hvilket gir rullen det sædvanlige camp-præg; fx taler politiinspektøren amk- engelsk, af den sædvanlige type vi kender fra Italo-flicks, og som der ikke er en kæft, der tror på er ægte, og så inspektørens assistent der sgu taler cockny-engelsk *("ther're 'not 'ere")*. Underteksterne er nogle steder så dårlige, at man skriger af grin, fx blir "I'm going to kill him myself" til "Jeg dræber mig selv" !!!??? Båndet er naturligvis ikke i letterbox, så ofte taler to næser med hinanden, eller en næse taler med en albue, eller vi hører stemmer fra folk, vi ikke ka se. En af mine favoritscener er, da den usle privatdetektiv har bundet den døde gamle stodders pæne datter op af en pæl: han lader sin kniv kører hen over hendes hals; *"heh heh heh heh - don't worry, I'm not gonna kill you just now"*, og konstant si'r hun: *"ah ah ah"*, så skærer han langsomt knapperne af hendes skjorte, for så til sidst at udbryde: *"argh"* og rive hele skjorten af hende: *"heh heh heh heh - I didn't realise you Japanese had such good tits"*, åhh tro mig, du overvægtige læser, det er en herlig scene!!! Anywoy, på kassetten står, at båndet

ikke må udlejes/sælges efter 1. jan.'89, og der er vist ik' nogen chancer for, at den blir genudsendt, så du må ud og se, om du ka finde den brugt eller finde en tape-trader, der har den. Det' ikke **A Better Tomorrow** det her, men ganske underholdende alligevel. Efter filmen er der en reklame for et video-postordresalg fra dengang i slut80erne, hvor der bl.a. blir vist

en kort sekvens fra Fulcis **Don't Torture A Duckling.** *Sayonara folks!* (Jack J.)

Asian flick rev sektion

EVIL DEAD TRAP 2

Org.-titel: Shiryo No Wana 2

dir: Isou Hashimoto
Japan
længde: 1 t. 37 min.
video info: letterbox, jap. m/eng. subs.
distro: Video Search of Miami

Første gang jeg stødte på **Evil Dead Trap 2** var i '93. Jeg abonnerede på **Asian Trash Cinema**, og i nr. 4 skrev Thomas Weisser en længere anmeldelse af filmen. *Hm*, "anmeldelse" er måske at udtrykke det en smule fladt; *en endeløs deliriumsagtig strøm af ord, alle næsten panisk forsøgende at bibringe for læseren den umådelige og pludselige begejstring, der, som en teenager der får sit første knald, en klatretyv der bryder sit første pengeskab op eller en kannibal der sætter tænderne i sin første europæer, netop var overgået mr. Weisser,* ville måske være mere rammende. Anmeldelsen, eller hva det nu var, fik mig til med det samme at ville se filmen, jeg mener, hvad andet kunne jeg gøre efter at ha læst et rev, hvor der bl.a. stod: "*...what's this?! the heroine is reaching inside the gaping wound of a freshly slaughtered body. She's pulling out intestines and assorted entrails!*" Jeg *måtte* se den, og nu da jeg sku i gang med dette rev. til SS!, så så jeg den lige endnu en gang; 5. eller 6. gang er det vel nu, at jeg ser den - og den virker *hver* gang! Aki er en ret overvægtig pige, der arbejder som filmoperatør. Da filmen starter er Aki på arbejde. På et tidspunkt, da hun kikker ud gennem den lille luge ved siden af filmfremviseren, ser hun en underlig lille dreng, der sidder nede i salen og kikker lige på hende. Hun blir forfærdet over synet og farer ind i salen, men drengen er væk - eller han var der måske slet ikke? De første fem minutter angir, at **Evil Dead Trap 2** måske er en horrorfilm, som så mange andre, men lisså snart Aki er kommet ud på gaden og er på vej hjem, så er vi ovre i Argentoland! Slowmotion-gåturen, den Goblin-agtige musik og butiksvinduerne, der synes helt surrealistiske! *Joo*, instruktør Isou Hashimoto kan sin Argento!! Som afveksling til sit kedelige job om dagen går Aki i byen om aftenen og dræber ludere! Og vi taler ikke om at hun går hen til dem og stikker en kniv i dem og derefter skynder sig af sted, *næhh*, hun udvælger sig steder såsom parkeringspladser, så hun har fred og ro og gir sig selv så god tid til at gøre arbejdet ordentligt!! Hun sprætter ofrene op og trækker deres indvolde ud og sidder så bagefter på fortorvet og ryger en cigerat, som om hun lige havde haft sex. En enkelt gang er det ved at gå galt, en prostitueret er ikke helt død og forsøger så at flygte, med indvoldene hængende ud mellem benene!! *Fuck*, jeg ku sgu bli' ved, ja, man ku sgu skrive en hel doktordisputats om **Evil Dead Trap 2**, men det må vente til en anden gang; det er torsdag nat, og jeg sku gerne ha det her makværk færdigt til trykning til i morgen, så la mig bare slutte med at sige, at hvis du er til Dario Argento-film, så bør du ikke snyde dig selv for **Evil Dead Trap 2**, *men* det er en film, der godt kan være svær at se, hvis man ikke har ro til det, så hiv tlf.-stikket ud, lås konen/mor & far uden for døren, og sæt hunden ud på lokummet: **Evil Dead Trap 2** kræver opmærksomhed! Og 3-4 gennemseninger før du får det hele med!! Fik jeg sagt, at den er wildt blodig? Catch this action: i en scene brækker Aki armen på en anden pige, så benstumpen stikker ud af armen, men det gider pigen ikke rende rundt med, så hun hiver en hobbykniv frem og skærer underarmen af!!! Hvis du har den mindste interesse i horror-film, så *BØR* du se **Evil Dead Trap 2**!!!

NB: Og så ku man forresten læse i **Absurd**, at filmen for nyligt er blevet udsendt på (dyr) DVD fra Holland. Well, på **Stay Sick!** har vi da haft den liggende på lager de sidste 6-7 år - på bootleg fra US of A!!
(Jack J.)

Fed Hong Kong Flick på DK-tv!!!

Det er jo desværre kun yderst sjældent, at dansk tv gider vise kinesiske film, vel at mærke kinesiske film fra Hongkong og ikke kedelige, triste laaangtrukne film fra Kina om sørgelige risplukkere, der har problemer med *øhh* et eller andet kedeligt!! Så når endelig, der kommer noget, bør man naturligvis råbe vagt i gevær, og det gør vi så; for, *hvis ellers du får fat på det her nummer i rimelig kort tid efter udgivelsen*, så har du nemlig om kort tid chancen for at se en gevaldig fed Hongkong-film på dansk tv; nemlig Wong Kar-Wai's **Fallen Angels** fra '95. Wong er osse ham, der lavede **Chung King Express**, der blev vist på TV2 for et par år siden og senest for et par mdr. siden på SVT1. **Fallen Angels** er som sagt rigtig god, men forvent ikke en ren shoot 'em up-film, den kommer (så vidt jeg husker; det' en 3-4 år siden jeg så den, så erindringen står lidt uklart) vist mest ind under genren weirdo. Så ha et videobånd klar, og tun' ind på:

DR1 torsdag d. 29 juni!!

Historien om Inferno

- the unauthorised version

Hvis du har set horror-film og andre film udi de fantastiske genre i længere tid, så spring bare over følgende omtale af Inferno. Der er intet nyt at hente, og gamle garvede fanzine-læsere vil sikkert klandre mig for overhovedet allerede at fortælle historien om bladet *but see if I care!!*

Det var tilbage i 1989. Nogle horror- og fantasyfilmfans udgav et lille filmfanzine med titlen **Two-Zone**. Bladet var gratis, og den slags udgivelsesform kan selvklart ikke holde i længden, så de medvirkende besluttede at lukke bladet og starte et nyt, der så skulle sælges i stedet for at gives væk. Bladet blev **Inferno**. De to redaktører dengang var Peder "Pedro" Pedersen og Jens Sørensen. Bladet var i A5 størrelse og blandt de andre skribenter i nr.1 kan nævnes Nicolas Barbano, Søren H. Jacobsen, Henrik Rytter og Steen Schapiro, der alle forblev i **Infernos** stab i mange numre fremefter, nogle lige til bladets død med nr. 11 i 1994. I nr. 1 af **Mondo Franko**, der kom præcis 10 år senere, medvirkede i øvrigt en skribent, Christian Bjergmose, om hvem Frank Brahe skriver: "*...er ny på den danske fanzine scene*". Sjovt nok er der også en Christian Bjergmose, der medvirkede i **Inferno** nr. 1! Den samme? Eller en tilfældig tilfældighed med ens navne? Et fanzine-mysterium af de helt store, som vi sikkert aldrig får løst! I **Inferno** nr. 2 kom så en vis Jesper Mørk til, som medvirkede i samtlige **Inferno** derefter, dog under navnet Jesper *Moerch*, og som i dag stadig kan opleves, nemlig i **Absurd** og efter sigende også senere på året i **Ultimo Mondo Franko**!! Endvidere kom også Thomas Rostock og Jesper Ørsted med, som også begge skulle komme til at være standhaftige **Inferno**-skribenter. Ved nr. 2 fik bladet osse "konkurrence", nemlig fra det i 1990 opstartede **Bloody Darlings**, hvorom **Infernos** anmeldelse lød: "*...Hvad angår lay-out har editor Lars Hegnet fortalt, at denne udtrykker den glæde, han følte, da han lavede bladet. Er det tilfældet, må Lars' liv være tem'lig rodet*"! Med nr. 5 kom der så farve på coveret og Miquel G. Wrisberg, en ekspert udi de spanske produktioner, kom til. Endvidere var der et surt læserbrev fra Nicolas Barbano, der sagde; "*...ad Helvede til med **Inferno**!*". I nr. 5 kom Peter Johansen med, og hans færden kan man stadig følge i et vist andet filmzine, hvor redaktøren med jævne mellemrum (hvert nr.!) belærer læserne om, hvad Johansen nu har fundet på af filmprojekter. I nr. 6 kom Torben Simonsen med, og han er så een af dem, som får sit gamle materiale fra nr. 12 bragt her i **Stay Sick!** nr. 1, og sjovt nok var der osse et fantastisk læserbrev fra redaktøren af netop det bladt, du læser lige nu! Dette var også sidste nr., hvor Søren Jacobsen, der tidligere også havde været redaktør af **Evil Mail** og **Phenomena**, var med. Nr. 7 hed ikke nr. 7, men derimod "92/1-forår" (jeg *hader* bare den slags nummereringer!!) og var skiftet til A4 størrelse, og endnu en gang var der et læserbrev fra ham, der senere sku bli' **Stay Sick!s** redaktør, der på daværende tidspunkt nu var blevet pissed off og brokkede sig gevaldigt; tonen var dermed lagt for mange års fanzine-skrivning! Dette blev sidste nr. for medredaktør og udgiver Jens Sørensen. Den slags gennemgribende omvæltninger plejer ellers at medføre forklaringer og general information til læserne, men underligt nok blev læserne ladt i det uvisse. I nr. 92/2-vinter (dvs. nr. 8) kom så **Moshable**-redaktør Simon Nielsen med, og bladet indførte den for genrefans vigtige sektion "Infernos Orient Express". Med nr. 93/1-2 - forår gik **Inferno** ind i *moppedrengsformatet* med en forøgelse på

20 sider fra 40 til 60 sider! Nummeret var et vampyr-specialnr. - *and a mighty grand one indeed!* Nr. 93/3-4 - efterår havde kæmpe dino-artikel og kæmpe Lucio Fulci-artikel (der, forlyder det, ikke blev bragt i *helt* den ordlyd, som den blev skrevet!). Ifm. det næste nr. havde Pedro heldigvis valgt at gå tilbage og bruge ligefrem nummerering igen, og bladet hed derfor nr. 11, der i øvrigt var en fejlnummerering, da de to numre i '93 begge var dobbeltnumre (Nr. 93/1-2 og Nr. 93/3-4), og "nr. 11" var således i virkeligheden nr. 13!! Dette nr. blev det sidste nummer, der udkom, men osse samtidig det største med hele 76 sider. Udover de elleve nr. af bladet, udsendte **Inferno** også et videobånd med nogle af de små film lavet af horror-filmfans, primært dem centreret i miljøet omkring **Inferno** og **Bloody Darlings**. Båndet hed **Fantavision**, og udkom i '91. Der var film af Thomas Rostock, Michael Katz Krefeld, Miguel Gasull Wrisberg, Peter Nielsen, LvH (3 stk.), Martin Schmidt og Peter Nielsen og Pedro. Et par minutter efter at båndet egentlig er slut (efter filmen **Slut**!!), er der også to trailere for filmene **Snakeeyes** og Rostock's **Oblivion**. Førstnævnte har ingen lyd, så jeg tvivler på, at det var meningen de skulle ha været med. Peter Johansen og Steen Schapiro lavede i øvrigt også en rigtig god lille film, **Splatterdrenge**, om insider-fansne i kredsen omkring **Inferno** og **BD**. Nr. 11 blev som sagt sidste nr. og denne gang kom undertegnede øvrigt selv med *(well,* kom med en *lille* smule i hvert fald!) ,hvilket kom i stand på denne måde: Jeg var hjemme at besøge de gamle, da telefonen ringede, jeg stod nærmest, tog den og hørte en stemme, der uden at presenter sig, spurgte efter Jack. Det var en nærmest surrealistisk oplevelse: Jeg havde aldrig talt med Peder Pedersen, men jeg vidste alligevel bare med det samme, at det var ham! Sagen var nemlig den, at nogen tid forinden havde jeg set ham i et eller andet ungdomsprogram, hvor han havde vist nogle af de effekter, han havde brugt til nogle af de undergrundsfilm, han havde lavet, og jeg havde derved hørt hans stemme. Weird indeed!! Anyway, han forklarede, at Henrik Rytter var ved at skrive en artikel om John woo, og de havde hørt (hvor??), at jeg kendte en del til Hongkong-film (fik set min første John Woo film, **A Better Tomorrow**, ved Melbourne Film festival i '91!) og om ikk' lige jeg ville checke deres artikel! *Men naturligvis vil jeg da det,* svarede jeg cool, men var ærlig talt ret så stolt! Det var nu minimalt, hvad jeg kunne hjælpe hr. Rytter med; han havde styr på det meste. Men stoltheden holdt - ikke mindst, fordi jeg osse lige fik et par (fem!) anmeldelser med i "Orient Expressen"! Anyway, bable enough about me. Endvidere var Lars von Hegnet også kommet med i nr. 11 og man havde endda fået fat på **European Trash Cinema**, **Asian Trash Cinema** og meget andet-skribenten Erik Sulev, med bopæl i Kanada. Mellem nr. 10 og 11 gik der et helt år, bl.a. pga. de deadline-problemer, som jeg omtalte i lederen. I næste-nummerrubrikken kunne man så læse, at næste nr. gerne skulle komme inden *årtusindskiftet,* og at det ville være et seriemorder-specialnummer under titlen: "Serial-killers - The Ultimate Portrait", sådan skulle det have været, men som bekendt gik det ikke sådan. Nr. 12 udkom aldrig! Mit første blad, **Banned in Britain** - dette blads forgænger, var blevet anmeldt i nr. 11, og nogen tid senere sendte Pedro mig det materiale, der lå klar til serial-killer nummeret. Jeg kunne bare trykke det, hvis jeg ville, jeg sku bare lige ringe og spørge skribenterne. Og det er altså det materiale der her bliver trykt i **Stay Sick! magazine**, 5-6 år efter, at det oprindelig skulle have været trykt i **Inferno** nr. 12! Det materiale jeg fik tilsendt fra Pedro er skrevet af Torben Simonsen, Henrik Rytter, Jesper Moerch og Sverre H. Kristensen. Torben Simonsen havde allerede givet Pedro lov til, at jeg kunne trykke Marins-artiklen, så ham har jeg ikke behøvet at spørge. Henrik Rytter spurgte jeg allerede dengang for længe siden, og han gav grønt lys. Jesper Moerch spurgte jeg også, den ene gang jeg har talt med ham, for en 4-5 år siden, og han gav også lov, men jeg vælger altså ikke at trykke det alligevel, da der kun foreligger meget lidt af en artikel om Ed Gein, som langtfra er færdig, og en enkelt anmeldelse af filmen **Torso**, men nu skriver hr. Moerch jo for **Absurd**, så det kan jo være materialet dukker op der engang. Sverre H. Kristensen fik jeg aldrig spurgt, og nu er det jo for sent. Sverre døde for et par år siden af sygdom. Så vidt jeg ved, boede Sverre det meste af sin barndom i Norge, og han havde vist sprogmæssigt mest hjemme i det norske sprog (men det er muligt, at jeg tar helt fejl!) Sverre var med sine ekstreme tegneserier en ener på den dansk/norske tegneseriescene. Hvis man vil vide mere om ham, så var der en ret omfattende omtale af ham i et af de første numre, der kom, af tegneserie-tidsskriftet **Strip** for et par år siden. Jeg kan ikke huske præcist hvilket nr. det var og kan som sædvanelig ikke finde mine blade i det infernalske rod, der gør det ud for mit hjem! Men det var vist nok nr. 1. Endvidere var der også en lang artikel om ham med titlen "Min Vej eller Motorvejen" i **Nørd Nyt** Nr. 5 fra dec. '97 (som de havde hugget fra **Information**). Begge blade kan sikket stadig fås i Fantask. Anyway, her på de følgende sider er så endelig...med 5-6 års forsinkelse...materialet fra det nummer, der aldrig udkom, af Danmarks bedste filmblad. Da jeg skulle i gang med at skrive denne indledning, tænkte jeg på, at det kunne være interessant at finde ud af, hvad der egentligt er blevet af **Inferno**-skribenterne; Når man laver alternative blade, er det jo den letteste sag af verden at forsvinde som dug for solen: Når et blad er væk, er dets skabere det også! Det er ikke ligesom med *rigtige,* kendte folk, hvor man for det meste kan finde ud af, hvad der blev af dem. Desværre! Gamle **Inferno**-skribenter skal være velkomne til at skrive til **Stay Sick!** og berette, hvilke infernalskheder, de bedriver i dag. Jeg må ærligt indrømme, at det stadig ærgrer mig grusomt, at **Inferno** ikke udkommer mere; *jah, joh,* nu har vi da godt nok andre blade, men **Inferno** var ligesom centeret for fans af film udi de fantastiske genre, måske netop, fordi det favnede så vidt, uden at være mainstream overhovedet. Til slut vil jeg lige endnu en gang rette en tak til Henrik Rytter og Torben Simonsen, der gav lov til at jeg kunne bruge deres materiale. Jeg sender også en tak til Sverre H. Kristensen. Og sidst, men ikke mindst, mange tak til Peder Pedersen. *Hey Pedro, whereever you are out there:* Hvad med at genoplive dit infernalske blodsbarn? Det ku vi ærlig talt godt trænge til!! (En fan)

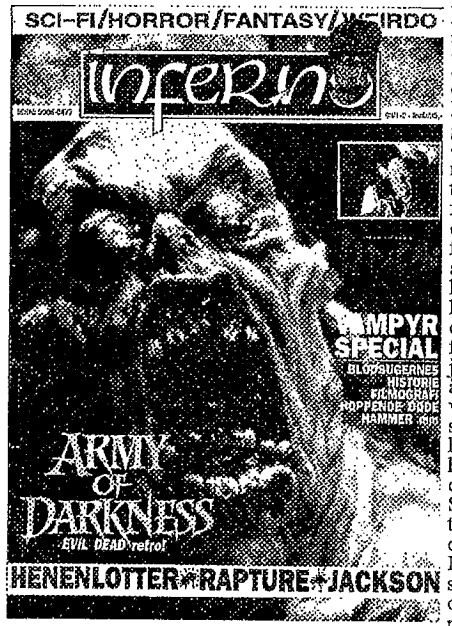

JOSÉ MOJICA MARINS

Han er en af verdens mest ekstreme filmin struktører, samtidig er han de brasilianske børns svar på bussemanden. Han har lavet teater, radio, fotonoveller, reklamefilm, tegnefilm, telefonhorror, tegneserier, neglelak og øl. Han har været politiker for socialistpartiet. Hans film er blevet lyst i ban af såvel den katolske kirk som af militærdiktaturet i Brasilien. Han har stået bag e pornobølge, hvor alle de medvirkende var grimme og ulækre. Han e altid iklædt høj hat, kappe, fuldskæg og lange negle, og han viser s sjældent offentligt uden sin yndlings ligkiste. INFERNO præsentere her (via Stay Sick! magazine - ed.) horrorgenrens underligste weird JoseMojica Marins - også kaldet Coffin Joe.

at Torben Simonse

Indtil for få år siden var det kun ganske få steder, at man kunne få færten af, at der lever en i særklasse uhæmmet og grotesk gyser-instruktør i Brasilien. Et par enkelte anmeldelser i Phil Hardys horrorleksikon fortalte om voldsomme gyserfilm spækkede med ultra-vold, mondo-scener, blasfemi og veludviklet amoralitet. Senere kunne man læse en mindre præsentation i det essentielle blad for kultfilm, Psychotronic (i #5 i 1990). Men 1993 og 1994 blev årene, hvor José Mojica Marins endeligt fandt et publikum i "civiliserede" lande. Det amerikanske videoselskab Something Weird opsøgte José Mojica Marins og købte rettighederne til hans film, som nu er ved at blive udsendt med engelske undertekster på video. Den fulde historie om manden blev første gang præsenteret i en banebrydende og detaljeret artikel i bladet Monster International #3. Og de fleste af denne artikels oplysninger stammer fra dette blad, som varmt kan anbefales fans af bizarre film.

José Mojica Marins blev født den 13. marts 1929 i Sao Paolo. Hans mor var tango-sangerinde, og hun opkaldte sin søn efter en kendt brasiliansk sanger og filmstjerne, som pludseligt forlod sit syndefulde entertainment-liv og blev præst. Marins spanskfødte far forsøgte at gøre tyrefægtning til et hit i Brasilien, men denne spanske tradition for dyrplageri blev forbudt af dyreværnsforeninger, hvorefter Marins far blev bestyrer af en biograf.

I stedet for at ofre penge på en babysitter tog faderen Marins med på arbejde, og her så Marins samtlige film. Det var især gyserfilmene med Lon Chaney, Bela Lugosi og Boris Karloff (med brasiliansk synkronisering), som gav Marins sin interesse for film.

Marins blev smidt ud af sin katolske skole efter at have forsøgt at lave et blasfemisk teaterstykke, og herefter brugte Marins al sin tid på at filme med et 8-mm kamera, som han fik af sin far. Som

12-årig fik han et 16-mm kamera, og sammen med andre skoleløse børn lavede han en stribe film, som de senere rejste rundt med og viste i et telt. Entré-indtægterne gik til nye film.

Som ung havde Marins en oplevelse, som han selv siger blev afgørende for hans livssyn og kunst. I Marins barndomsby levede en livsglad kartoffelhandler, som altid fortalte byens børn historier. En dag døde denne mand pludseligt, og der var stor sorg i byen. Under begravelsen græd folk og ønskede, at den afdøde ville vende tilbage til Dem. Og faktisk blev ønsket opfyldt, for under begravelsesceremonien kom der pludseligt liv i den døde igen. Alle folk flygtede i rædsel, og den lokale præst troede det var djævelens værk. Det viste sig efterfølgende, at den døde i var virkeligheden blevet ramt af midlertidigt lammende katalepsi. Efter begravelses-panikken forsøgte manden at genåbne kartoffelforetningen, men der kom ingen kunder. Senere forlod mandens kone ham også. Denne hændelse overbeviste Marins om, at verden var fuld af hykleri og ufrugtbar overtro. Samtidig lagde hændelsen kimen til Marins hang til gys og hans afsky for religion.

Marins første film af spillefilmslængde, **A Sina Do Aventureiro ("An Adventurers Fate")** blev færdigindspillet i 1959. Filmen var den første brasilianske western. Samtidig var det det første forsøg med widescreen. Og endnu vigtigere, det var den første brasilianske film med nøgenscener. Filmen skabte panik hos kritikere, og en af de mest fremtrædende anmeldere udtalte, at Marins egenhændigt havde myrdet brasiliansk filmkunst. Den katolske kirkes ledere var oprørte over filmens nøgne skuespillere og voldsscener. Under optagelserne af den første blodige scene i filmen havde Marins været tæt på at blive overfaldet af filmholdet, som aldrig før havde set special effects i form af falsk blod - filmholdet troede ganske enkelt, at Marins af hensyn til filmen havde slået en skuespillerinde til blods.

På grund af den megen kirkelige kritik måtte Marins følge filmen op med en spillefilm, **Meu Destino Em Tuas Maos ("My Destiny In your Hands")**, hvor heltene var præster, som frelste unge kriminelle. Filmen blev økonomisk støttet af en katolsk organisation, men resultatet skuffede kirken, og filmkritikere kaldte Marins for pervers.

Efter disse filmforsøg, som ikke indspillede noget overskud til instruktøren, gik Marins hellhjertet ind i fotonovelle-branchen. Dette forretningsforsøg gik galt, og Marins måtte sælge alt, hvad han ejede, og han og hans hustru måtte flytte ind hos hustruens forældre.

En nat havde Marins et mareridt (og hvem ville ikke få det, hvis man skulle bo hos sine svigerforældre), hvor han blev slæbt til en gravsten med hans eget navn indgraveret på. I mareridtet viser det sig, at det er ham selv, som trækker sig i graven. Mareridtet inspirerede Marins til hans (og Brasiliens) første gyserfilm, **A Meia-Noite Levarei Sua Alma ("At Midnight I'll Take Your Soul Away")** fra 1963.

Det skulle vise sig særdeles vanskeligt at få finansieret en horrorfilm, og Marins tidligere økonomiske støtter turde ikke skyde penge i filmen. I stedet valgte Marins at finansiere filmen med anparter. Han solgte således anparter i filmens overskud til private investorer. For pengene samlede han en håndfuld amatørskuespillere og teknikere i en gammel synagoge.

Ingen af skuespillerne ønskede at spille filmens altdominerede skurk kaldet Zé do Caixáo af frygt for karrieren. Marins valgte derfor selv at være skurken. Marins havde allerede et kraftigt skæg. Et skæg, som han havde lovet aldrig at fjerne i forbindelse med en sygdom (i Brasilien har man tradition for at gøre små personlige ofre i forbindelse med sygdom som tak for, at man bliver rask igen). Den onde Zé elsker naturen, så han klipper aldrig sit skæg, og Marins lod sine negle gro ekstremt lange. Han lånte en høj hat af en ven, og han fandt en kappe i et filmstudie - og hermed var

den centrale figur Zé do Caixáo skabt. En figur, som i dag er blevet Brasiliens svar på et klassisk monster som Dracula eller Frankensteins monster.

Filmen blev indspillet på under to uger, og der blev kæmpet med det minimale budget. Manglen på filmruller gjorde, at der sjældent blev tale om flere skud af hver scene. Og problemerne hobede sig op. To af filmholdet døde under indspilningen. Og pengene slap op allerede efter den første uge, så Marins måtte igen skille sig af med sit nyerhvervede hus, sin bil og sin store værdifulde tegneseriesamling. En af de sidste dage strejkede filmholdet, idet de var bange for, at de ikke skulle få deres løn. Marins gik amok og truede hvert enkelt medlem af filmholdet på livet med en attrappistol, og fremkom med alskens personlige trusler for at få genoptaget indspilningen. Resultatet blev en gyser, som skabte filmhistorie.

Filmen er spækket med voldsscener, som var ganske usete hidtil (man havde naturligvis endnu ikke set Herschell Gordon Lewis' samtidige, banebrydende gore-film fra USA). Og filmens voldsscener er bestemt af in-your-face typen, bl.a. presses øjne ud, fingre kappes af og en kvinde gennembankes i ansigtet i close-up. Samtidig har filmen et pseudo-filosofiskt manuskript, som er særdeles latterliggørende overfor religion. Marins var heller ikke selv i tvivl om, at der var tale om en sprængfarlig og uhørt provokerende blanding.

På daværende tidspunkt fandtes der ingen overordnet censurinstans i Brasilien. Derimod var der regionale, selvforanstaltede censurmyndigheder, således, at film kunne vises uhindret i visse regioner, men måtte undergå censur i andre dele af landet. Militærkuppet i 1964 ændrede på dette, og der blev lavet en centraliseret, statsstyret censurmyndighed. Som følge af dette skridt gik der mere end et år før filmen blev frigivet til forevisning.

Men at få filmen forevist i biograferne gik heller ikke af sig selv, idet det viste sig vanskeligt overhovedet at få en filmdistributør til at se filmen. Det blev en lille distributør fra Sao Paulo, som til sidst så filmen og gav den en chance i en lokal biograf. Filmen blev med det samme et hit hos det brede publikum, som for første gang så en ægte horrorfilm. Kritikerne (som tilsyneladende er ligeså visionære som kritikere i vores "civiliserede" del af verden) var afvisende og begræd, at brasiliansk film begav sig ud på et så vulgært skråplan. Men filmen vandt alligevel efterhånden anseelse hos den brasilianske intelligensia - højkulturelle skribenter fra velrenommerede magasiner begyndte at sammenligne Marins med Luis Bunuel og kaldte ham verdens mest lovende instruktør.

Marins tidligere finansieringskilder begyndte pany at tro på ham, og efter en enkelt vellykket western, som gav Marins mulighed for at indfri al gæld og få sit hus, sin bil og det meste af sin tegneseriesamling tilbage, så kastede Marins sig over idéen om en 6 film lang Zé do Caixáo-saga.

På et betydeligt større budget startede Marins den anden film om Zé do Caixáo, **Esta Noite Encarnarei No Teu Cadáver ("Tonight I'll Be Incarnated In Your Corpse")**. Marins fik på denne film mulighed for at ansætte mere professionelle skuespillere. Bl.a. ansatte han en stribe skuespillerinder, som under ansættelsessamtalen proklamerede, at de ville medvirke til hvad som helst. Men da Marins fik bragt 300 taranteller og en masse slanger til studiet nægtede skuespillerinderne at fortsætte, og Marins måtte caste filmen igen. Hermed startede de casting-sessions, som Marins senere er blevet frygtet af skuespillere for. Han lod de håbefulde skuespillere gennemgå alskens tests med slanger, edderkopper, rotter og tudser. Enkelte gange har han krævet, at skuespillerne skulle spise levende regnorme i grenadine. I det hele taget opfatter Marins skuespillere, som folk han har ansat til at finde sig i alt. Der er flere beretninger om, at såfremt en scene kræver, at skuespilleren skal være i smerte, så er Marins ikke bleg for (udenfor kameraet) at mase f.eks. en af skuespillerens tæer i en bidetang. Marins har også smag for at ansætte fakirer o.lign. i filmene til realistiske tortur-sekvenser.

Da filmen får premiere i 1966 bliver den en endnu større succes end den første film. Filmen vækker især opsigt for en utrolig sekvens, som udspiller sig i Helvede. Denne del af filmen var

sensationelt i farver, så filmen blev promoveret med linien "Se helvede i Eastmancolor"!.

Igen var det de højkulturelle kommentatorer, som roste Marins for sit Dante-agtige inferno og den vellykkede fusion imellem horror og surrealisme.

Men på trods af succesen var det stadigvæk vanskeligt for Marins at få finansieret næste film i sagaen, som krævede et endnu større budget. Producenterne var bange for Marins uortodokse brug af skuespillere, og der var frygt for, at censuren skulle stoppe de fremtidige film. En frygt som senere skulle vise sig at være velbegrundet. På daværende tidspunkt havde film kun ret til at blive forevist i 5 år før de skulle revurderes af censurinstansen. Og i starten af 70'erne sendtes **A Meia-Noite...** til recensurering og den blev totalt forbudt.

For at skaffe midler valgte Marins at kaste sig over et par mindre filmprojekter, heriblandt film i samarbejde med andre filmskabere. Han laver dog selv trilogi-filmen **O Estrano Mundo De Zé do Caixáo** ("**The Strange World Of Zé do Caixáo**"). Filmen fokuserer ikke på Zé do Caixáo-figuren, men Marins var efterhånden blevet ét med Zé do Caixáo i offentligheden, idet han altid viste sig i dennes klæder. Filmen var igen en horrorfilm, som blev en træffer hos publikum. Filmen fortsatte Marins dyrkelse af ethvert tænkeligt tabu som f.eks. nekrofili, sadomasochisme og kannibalisme, og den sidste fortælling i filmen er nok Marins karrieres højdepunkt i modbydelighed, og igen var de fleste kritikere voldsomt forargede og kirken var vel nærmest i koma.

Sideløbende med filmprojekterne udgav Marins nu også tegneserier og fotonoveller med Zé do Caixáo. Han lavede masser af gysernovellefilm til tv og havde sin egen tv-serie. I 1969 lavede han en hitsingle med sange om Zé do Caixáo. Overalt rasede Zé-feberen og der kom massevis af produkter med Zé-navnet f.eks. neglelak, creme, shampoo, parfumer, kostumer og øl. Utroligst af alt var nok Zé do Caixáos begravelses-abonnement. En service, som man kunne tegne kontrakt på, så man var sikret en festlig begravelse.

Folk begyndte at opfatte Marins, som værende Zé, og efterhånden som flere og flere skuespillere kunne fortælle om Marins sadisme som instruktør, så blev hans ry cementeret. Desværre betød denne kommercialisering af figuren, at den mistede en stor del af den kraft, som var tilstede i de første film. Og det er aldrig lykkedes for Marins at få lavet yderligere dele af Zé-sagaen.

På trods af den store opmærksomhed omkring Zé do Caixao kunne Marins fortsat i 1969 ikke få finansieret sin stort budgetterede tredje Zé film p.g.a. angsten for censuren, så i stedet kastede han sig over, hvad der er blevet en af filmhistoriens mest absurde auteur-film, **Ritual Dos Sádicos** ("**Ritual Of The Maniacs**"). En film som bl.a. indeholder klip fra en debatudsendelse fra tv, hvor Marins udleveres som pervers og afskyelig. TV-klippene klippes sammen med nye sekvenser og udtalelser fra andre kritikere, således at Marins til sidst fremstår som et geni. Herudover har filmen en række LSD-sekvenser og underlige eksperiment-sekvenser, hvori bl.a. Zé indgår. Filmen har en scene, hvor en Moses-lignende person voldtager en pige med sin hyrdestav, og denne scene var medvirkende til, at filmen blev totalt forbudt i Brasilien. Filmen blev først frigivet i 1986!

Det var et hårdt slag for Marins, som i de efterfølgende år lavede en række mere afdæmpede film (dog under hårdtpumpede titler som f.eks. "**Sex And Blood In The Trail Of The Treasure**"). Marins opfandt endvidere en ny figur, Finis Hominis. Denne figur skulle oprindeligt have været en slags antikrists, men p.g.a. censuren blev figuren i stedet en udvandet Kristus-figur, og filmene blev rensede for tabu-brydende elementer.

Censuren var i perioden stærkt fordømmende overfor vold, politiske budskaber og stofmisbrug. Det eneste eksploitation-element, som kunne slippe forbi censuren var soft-core sex i komedier, en genre med det flotte navn pornochanchadas, og som Marins levede af i en periode.

I 1974 startede Marins en karriere som teaterforfatter. I samme år opnåede Marins efter et interview i det franske genreblad **L'Ecran Fantastique** en vis interesse fra udlandet. Marins deltog i en genrefestival i Paris, hvor han havde medbragt to af sine film, og han vandt en pris for bedste udenlandske film.

Efter denne kortlivede succes i udlandet vendte han tilbage til Brasilien, hvor en stor filmproducent ønskede at få Marins til at instruere en cash-in på **The Exorcist** (1973). Resultatet blev **Exorcismo Negro** ("**The Black Exorcism**"), og det var Marins højest budgetterede film, som bød på professionelle folk både foran og bagved kameraet. Filmen var et kæmpehit, og er den mest sete af Marins film. Desværre er filmen alt for konventionel og den indeholder ingen af fortidens provokationer. Zé do Caixáo, som producenten forlangte skulle være skurk, er nu en "almindelig" reinkarnation af djævelen selv. Interessant nok spiller Marins også sig selv i filmen, og han uddriver Zé ved hjælp af kristendommen i filmens klimaks, hvor soundtracket er hugget fra **The Scars Of Dracula**!

Filmen blev finansieret på anparter, og Marins solgte sine egne inden filmens premiere for at skaffe penge til nye projekter. Dette betød også, at Marins slet ikke fik del i filmens rekordomsætning, hvad der naturligvis har pint Marins lige siden.

I de følgende år lavede Marins en stribe film i forskellige genrer: Pornochanchadas, science fiction sex komedier og EC-agtige horrorfilm. Samtidig spillede han som skuespiller i en række film, hvor han bl.a. i en film med den engelske titel "**The Marble Goddess - The Devils Slave**" spillede djævelen som homoseksuel, hvilket betød filmen var fyldt med letpåklædte mænd - Resultat: En indlysende publikums fiasko. I samme periode opførte Marins en stribe Grand Guignol-agtige teaterstykker, samt holdt foredrag om filmkunst.

I 1982 stillede Marins op for arbejderpartiet som kandidat til kongressen. Marins holdt masser af succesfulde, politiske møder, hvor han altid fik flettet et par horror-optrin ind med masser af blodige, afhuggede lemmer. Marins var altid iklædt sit Zé kostume, og han medbragte altid sin yndlingsmascot - en ægte kiste, som blev indkøbt under indspilningen af den første Zé film, i forbindelse med dødsfald blandt filmholdet. Under de politiske møder kunne børn blive fotograferet i kisten. Marins blev dog snydt for en politisk karriere, idet det viste sig, at langt de fleste vælgere skrev Zé do Caixáo på stemmesedlerne (som man selv skal udfylde med navne i Brasilien). I valgkommissionen var der, på trods af Marins protester, flertal for at erklære disse stemmer for ugyldige.

Marins måtte derfor fortsætte sin filmkarriere, som blev stadigt underligere. I 1983 spillede han med i børnefilm, som ond iklædt høj hat og kappe. Samme år lavede han en romantisk voldsfilm for homoseksuelle, **A Quita Dimensáo Do Sexo** ("**The Fifth Dimension Of Sex**") om et par fyre, som opfinder en drik, der gør dem til liderlige voldtægtsforbrydere. Men efter at have voldtaget kvinder på stribe finder de ud af, at de opnår større glæde sammen, og de forelsker sig derfor i hinanden (og så får de hinanden i enden - Tsk).

I 1984 fik Marins lovning på, at en producent ville producere den tredje Zé do Caixao film for ham, hvis han ville instruere en hard-core pornofilm, **24 Horas De Sexo Ardente** ("**24 Hours Of Blazing Sex**"). I 80érne var hård porno blevet tilladt og høstede kæmpe succeser i biografene. Marins brød sig ikke om hard-core porno, så han ville lave en usædvanlig film i genren. Han ansatte de mest ulækre og grimme skuespillere, som han kunne finde. Og som filmens klimaks lod han en kvindelig skuespiller gennemhygge af en hund. Marins har udtalt, at han fandt indspilningen så modbydelig, at han ikke havde sex i et halvt års tid derefter. Men Marins forsøg på at underminere pornogenren blev en utrolig filmsucces. Filmen spillede i flere måneder og blev bl.a. vist i Sao Paulos mest respektable biograf, hvor det ellers normalt var de store Hollywood film, som blev vist. Filmen blev startskuddet til en helt ny genre af film med alle mulige (og umulige) kombinationer mellem grimme skuespillere og dyreverdenens frodige fauna.

I de følgende år lavede Marins flere film i de underligste genrer. Zé var også stadigvæk en populær figur i medierne, og da Marins fik bud på af sin læge, at nu måtte han klippe sine negle, så skete dette under en direkte tv-transmission. Marins blev i slutningen af 80'erne ramt af en øjensygdom, som til sidst måtte opereres. Også her kom showmanden op i ham, og han fik optaget operationen på film, og han har planlagt at benytte disse optagelser, som en grusom "special effect"-scene i en kommende horrorfilm.

I de seneste år har Marins ikke fået fuldført ret mange spillefilm, og han lever derfor primært af Zé do Caixaos popularitet. Bl.a. har han oprettet en De Ringer Vi Spiller-telefonlinie, hvor man

hver dag kan få oplæst en ny horror-historie. Senest har Marins været involveret i 2 nye tv-serier. Marins fortsatte drøm er dog at kunne fuldføre Zé do Caixao-sagaen, eventuelt med udenlandsk finansiering (læser du det her, Bent Fabricius-Bjerre?).

Marins er blevet lidt af et "hot" navn iblandt horrorfans, som er godt og grundigt trætte af de sørgelige tilstande for amerikanske og europæiske horrorfilm, og som samtidig tørster efter lidt mere tabubrydende underholdning end østens kulørte eskapisme. Dog tiltrækker filmene på grund af deres alder mere kultfilmspublikummet end moderne gorehounds. Det glimrende amerikanske blad **Cult Movies** var en af initiativtagerne til, at José Marins fik mulighed for at deltage i horrorkongressen The Chiller Theatre Convention i 1994, hvor han for første gang besøgte USA. Kongressen blev en glædelig overraskelse for den nu 66-årige mand, som nød at være i fokus blandt masser af nye tilhængere.

Selvom Marins ikke måtte få finansieret nye film, så er der vitterligt hundredevis af Marins' produktioner, som venter på at blive opdaget. Something Weird Video har allerede udsendt 10 af mandens spillefilm, og selskabet har annonceret masser af flere udgivelser (bl.a. har selskabet netop erhvervet de amerikanske rettigheder til mandens mere end 100 tv-produktioner). Og hvis Marins film skulle give en smag for flere af Brasiliens ekstreme film, så har selskabet udsendt en række af Ivan Cardosos film. Ivan Cardoso er tydeligt inspireret af Marins, og Marins selv gæsteoptræder i flere af filmene. Cardosos film har masser af sex- og splattersekvenser, men mangler den skræmmende dybde, som findes i Marins bedste film. Fra selskabet Film Genre Video kan man finde to film af brasilianeren Fauzi Mansur, som ligeledes er stærkt inspireret af Marins. Han mangler ligeledes Marins intelligens, men kompenserer med passende mængder perversiteter, som f.eks. en Marins lignende forfatter, som har sex med et gedehovede! Jo, man må sige at Brasilien nu for alvor har tegnet sig ind på horror-genrens verdensatlas.

"Watching his work is distinctly disturbing, not simply because of the activities depicted, but because his films convey an overwhelming sense of looking at a genuine psychopath's private fantasies, pathetically proffered as a plea for help to which viewers are unable to respond"
- fra anmeldelse af O Estranho Mundo de Zé do Caixao i Phil Hardys Horror - The Aurum Encyclopedia, 1993.

Marins hovedværker:

A Meia-Noite Levarei Sua Alma

aka At Midnight I'll Take your Soul Away

Brasilien 1963.
Dist: Something Weird Video.
Instr/manus: JoséMojica Marins.
Prod: Geraldo & Ilidio Martins Simões & Arildo Iruam.
Foto: Giorgio Attili.
Spfx: Producões Cinematográficas Indrikis.
Medv: JoséMojica Marins, Magda Mei, Nivaldo de Lima, Eucaris de Morais, Valéria Vasquez, Ilidio Martins Simões m.fl.
Længde: 90 minutter (ntsc).

At Brasiliens første horrorfilm er skabt af en mand, som har stor fornemmelse for påvirkning af sit publikum, afsløres allerede i filmens indledende scener. Filmen indledes med en teatralsk recitation af Zé do Caixao, hvor denne starter traditionen med at lade horrorfilmene indlede med lidt filosofi og dialektisk tale:

"What is LIFE? ... It is the beginning of death.
What is DEATH? ... It is the end of life!

What is EXISTENCE? ... It is the continuity of blood.
What is BLOOD? ... It is the reason to exist!

Således cementeres Zé do Caixaos verdenssyn - en anti-religiøs og naturfikseret nihilisme. Efter denne indledning for den mere intellektuelt søgende del af publikummet, så kastes seeren ind i en ægte sigøjnerheks' usle kammer. Og denne heks sørger for at folk grundigt rådes til allerede nu at forlade salen p.g.a. de kommende rædslers intensitet.

At der er tale om en horrorfilm bliver klart allerede under filmens forteksler, idet alle de medvirkende præsenteres med udvalgte klip fra deres dødsscene i filmen! Første scene er en brutal, close-up sekvens af en kvinde, som får knytnæveslag i ansigtet (mon de intellektuelle kunne indplacere denne sekvens i eksistentialismen?).

Filmen følger Zé do Caixao, som er en tyranniserende bedemand i en mindre landsby. Han finder stor nydelse i at demonstrere sin overlegenhed bl.a. hakker han for et godt ord fingre af folk og en skaldet mand piskes uhæmmet på issen.

Zé ønsker sig en søn, som kan videreføre slægtens gode navn. Idet hans hustru viser sig ufrugtbar, må hun naturligvis bides ihjel af en tarantel. I stedet kaster Zé sig over byens skønhed Terenzinha - men hun svarer igen ved at bide Zé, da han forsøger at tiltvinge sig et kys. Straks afliver Zé Terenzinhas religiøse kæreste - hans hoved smadres, hvorefter Zé lakonisk spørger, hvad religionen egentlig gjorde af godt for ham. Herefter banker Zé Terenzinhas hoved til en blodig masse, som han derefter med stor nydelse slubre-kysser, for til sidst at voldtage hende. Men i stedet for at bære Zé en søn, så hænger hun sig (og mon ikke den sidste intellektuelle seer på nuværende tidspunkt er løbet skrigende ud af biografen?).

Herefter går Zé amok i en blodrus, som ender med Zé's hån af de almindelige borgers underlegenhed, idet de higer om en indholdsløs moral og religion. Samtidig opfordrer han eventuelle guder til at demonstrere deres styrke.

På trods af filmens gennemførte asociale holdning, så ender filmen som en moralsk fortælling, idet det overnaturlige rent faktisk får sin hævn over Zé (en slags hybris-nemesis, som dog ikke er religiøst baseret).

Med sit ikke-eksisterende budget, amatørskuespillere og korte indspilningstid imponerer filmen, som et seværdigt og anderledes bud på en horrorklassiker. Filmens lag afsløres først efter flere gennemsyn, og filmen har enkelte flotte kameraturе. Kulisserne er ligeledes særdeles specielle og blandt andet er Zé hjem fyldt med keramik-hænder, som er placeret de besynderligste steder. En film som ikke ligner noget andet, og hvis potentielle, vestlige publikum må være filosofi-studerende gore-hounds?!.

TS * * *

Esta Noite Encarnarei No Teu Cadaver

aka At Midnight I'll Be Reincarnated In Your Corpse

Brasilien 1966.
Dist: Something Weird Video.
Instr/manus: JoséMojica Marins.
Prod: Augusto Pereira.
Foto: Giorgio Attili.
Spfx: Salatiel Coelho & Alfonso Barros.
Medv: JoséMojica Marins, Nádia Freitas, Tina Wohlers, Nivaldo de Lima, Wilson Gomez de Araújo, Tánia Mendonca m.fl.
Længde: 110 minutter (ntsc).

Fortsættelsen af sagaen om Zé koncentrerer sig fortsat om dennes jagt på den perfekte kvinde, som kan bære ham en værdig søn. Og Zé har jo sine særegne metoder. Bl.a. kidnapper han seks kvinder, som har et ry for at være ikke-religiøse, og lader dem sove i et rum, som fyldes med tarantelter. Kun en af kvinderne er upåvirket af tarantelangrebet, så hun går videre til næste test: Imens Zé elsker med hende, tvinges hun til at se på, at de resterende fem kvinder kastes i et slangehul! Men kvinden dumper - hun kan ikke udholde synet, så Zé kan naturligvis ikke acceptere hende.

Men så møder Zé en magtfuld obersts datter, og hun deler Zé's afsky for almindelige menneskers svaghed. Selv efter at Zé brutalt har kvast hendes brors hoved, så forlader hun broderens begravelse for at dyrke sex med Zé (What a woman!).

Lykken er dog kortvarig, idet Zé finder ud af, at en af de kvinder han myrdede i starten af filmen var gravid med hans barn. Dette driver Zé til vanvid, og i en imponerende drømmesekvens hives han på en kirkegård af masser af hænder ned til helvede. Og hvilket Dantesk inferno! Helvede er i farver, og helvedes vægge er fyldt af hele og

halve, levende menneskedele - ja, der er endda rigtige djævle med gaffelforke!

Denne film overgår langt første del af sagaen i smagløsheder - og der er langt imellem godbidderne for de intellektuelle. Marins udvikler i filmen Zé til at være en interessant og sammensat ondskab, som man nyder at følge.

En skam at Marins fortsat ikke har haft mulighed for at fortsætte serien, som er planlagt til at være på i alt 6 film. Den 3. film i serien skulle være den dyreste special effects film i Brasilien, idet Zé i jagten på den perfekte kvinde bl.a. i en LSD-febervision møder Jesus, som præsenterer ham for at gult hav. Dette gule hav er i et gigantisk væsens blære (!), og efter en tur igennem væsenets urinvej ender de i testiklerne (!!), hvor Jesus smider masken og viser Zé sine horn (!?). Efter kæmpevæsenets samleje ender Zé i en kvindes livmoder, og her indser Zé noget om hans muligheder for at lade livet fortsætte. I 4. film bliver Zé så rent faktisk far, men til en datter. Da Zé ikke kunne få en søn, som ville ændre verden, forsøger Zé derfor at ændre verden for sin datter i 5. film (hør, det lyder jo helt socialt-realistisk - Whatever will he think of next?). I 6. film får Zé endeligt en søn, men denne søn gør oprør og ender med at myrde Zé.

TS * * *

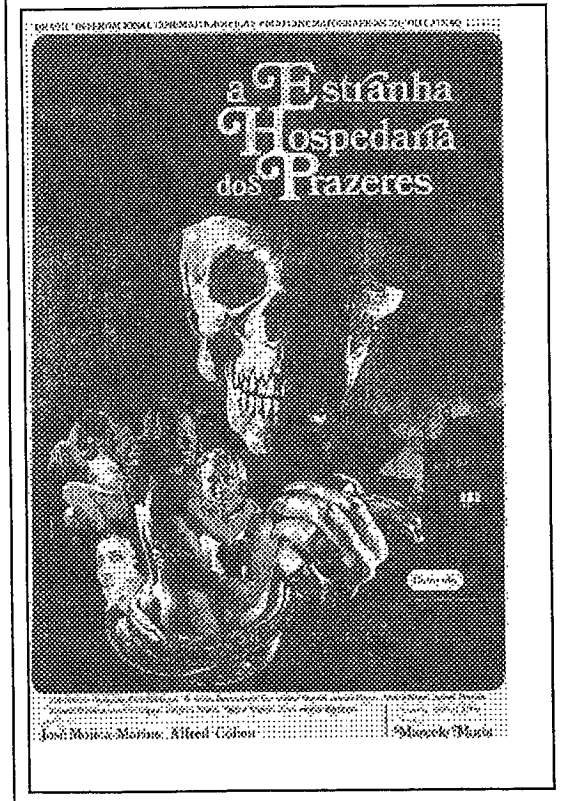

O Estranho Mundo de Zé do Caixao

aka The Strange World Of Zédo Caixao

Brasilien 1966.
Dist: Something Weird Video.
Instr/sangtekst: JoséMojica Marins.
Prod: JoséMojica Marins & Jorge Michel Serkeis.
Manus: Rubens Francisco Lucchetti.
Foto: Girgio Attili.
Spfx: Darci Silva & Pisaninho.
Medv: JoséMojica Marins, Jayme Cortez, Iris Bruzzi, Jorge Michel Serkeis, Osvaldo de Souza, Nidi Reis m.fl.
Længde: 81 minutter.

Denne yderst seværdige trilogi starter med Marins længste filosofiske rableri-anfald - De første 5 minutter går med retoriske spørgsmål og monologer om liv, død, horror og mod.

"**The dollmaker**" er den engelske titel på første sekvens, som er en EC-tegneserieagtig skæbnefortælling, om 4 beat-glade unge mænd, som er træt af det pigernes sædvanlige små-petteri. De bryder ind hos en gammel dukkemager, der er kendt for de livagtige øjne i sine dukker, men de hippe unge er ude efter mandens 4 smukke døtre. De unge forvolder mandens død, og derefter voldtages pigerne, som opfører sig meget dukke-agtige. Historien ender dog "lykkeligt" ved at pigerne plukker mændenes øjne ud til brug i dukkeproduktionen.

"**Obsession**" er en eksperimenterende kortfilm, hvor Marins uden brug af et eneste ord forsøger at beskrive nekrofil kærlighed imellem en ussel pukkelrygget mand, og en smuk kvinde, som myrdes af en jaloux veninde under sit bryllup.

"**Theory**" er et højdepunkt i Marins karriere, og samtidig nok det mest ekstreme han endnu har præsteret. Marins spiller selv den Zé do Caixao-agtige professor, Oaxiac Odez, som provokerer en journalist voldsomt under et tv-debatprogram, idet professoren insisterer på at de menneskelige instinkter altid vil vinde over fornuften. Professoren inviterer journalisten og dennes hustru på middag for at fortsætte diskussionen. Men professoren har planer om på voldsomste vis at overbevise parret om sin teori. Parret placeres indledningsvis foran en scene, hvorpå udspilles grusomme tortur-sekvenser. Mennesker pierces, ætses, strækkes og spises i småbidder. Herefter placeres parret i to særskilte bure, hvor de udsættes for syv dages pinsler. På sidstedagen er hustruen så tørstig, at hun villigt drikker af sin mands blod, hvorefter Marins kan konkludere, at han har bevist sin teori. Marins parterer herefter parret og tilbereder kropsdelene til et lækkert måltid!

TS * *

Ritual Dos Sádicos

aka Ritual Of The Maniacs/The Awakening Of The Beast

Brasilien 1969.
Dist: Something Weird Video.
Instr: JoséMojica Marins.
Prod: JoséMojica Marins, Giorgi Attili & Jorge Michel.
Manus: JoséMojica Marins & Rubens Francisco Lucchetti
Foto: Giorgio Attili.
Spfx: Nilcemar Leyart.
Medv: JoséMojica Marins, Sárgio Hingst, Andréa Bryan, Mario Lima, Ozualdo Candeias, Lurdes Vanucchi Ribas m.fl.
Længde: 91 minutter (ntsc).

Dette er alle auteur-films moder. En film, som ene og alene er skabt for at forklare tilskuerne, at José Mojica Marins er et geni!

Marins var netop blevet hængt ud som pervers i et underlødigt Brasiliansk talk-show, **Peoples Court Of The Truth** (landets svar på de "journalistiske" interviews i **Eleva2ren**). Scener fra dette show klippede Marins sammen med nye optagelser, så han til sidst fremstår som et overlegent geni.

Sammen med dette image-byggeri handler filmen om en professors teori om, at alle kendte perversitetstyper findes i alle mennesker, men af

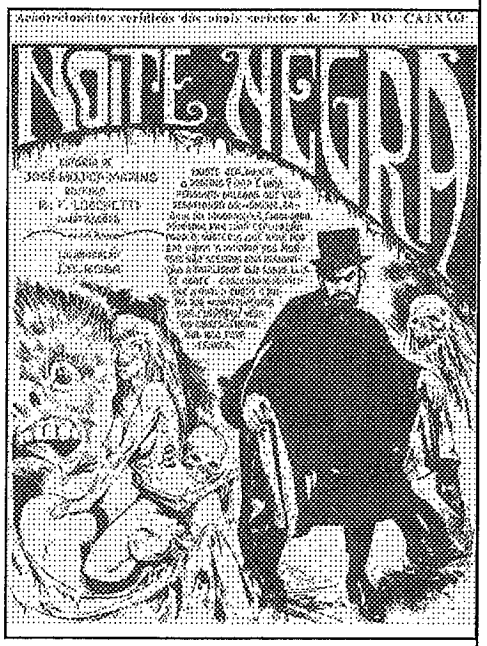

varierende styrke. Disse perversioner kan stimuleres frem af stoffer. Han viser filmede real-case eksempler herpå.

I første sekvens stripper en dame foran fem herrer og showet kulminerer med, at hun får en pakke, hvori der er en potte, som hun tisser i. I en anden sekvens studeres beat-unges moral, hvor en gruppe mandlige musikere giver en kvinde en omgang cunnilingus imens hun synger "My world is all in colors"! Det er denne sekvens, som kulminerer med en Moses-figurs voldtægt af kvinden med sin hyrdestav, hvilket medførte, at filmen var totalt forbudt i 17 år. Marins humor er lidt tydeligere i en sekvens, hvor en jobsamtale ender med, at den kvindelige jobsøger må ofre sin mødom for at få jobbet (mødommen mistes i et rum, hvori der hænger en religiøs tavle med ordene "You Only Know What Is Good, Once You Lose It").

Professoren fortsætter sine studier med 4 forsøgspersoner fra forskellige samfundslag. Forsøgspersonerne tages med på diskotek, i teatret

og i biografen, hvor de ser Marins **Esta Noite Encarnarei No Teu Cadáver**. Den sidste oplevelse påvirker personerne mest, hvorfor professoren giver personerne LSD under en Marins-plakat. Under påvirkning heraf oplever de alle forskellige perversioner sammen med Ze do Caixao.

Filmen slutter med professorens afsløring af, at han ikke brugte LSD men vand, hvorfor han har bevist, at narkotika blot er en undskyldning for at dyrke de menneskelige instinkter. En teori, som selvfølgelig er i tråd med Marins livsindstilling, hvorfor filmen slutter med, at Marins præsenterer et filmmanuskript baseret på eksperimenterne.
TS * *

Udover ovennævnte 4 hovedværker er følgende film udsendt af Something Weird Video på amerikansk video:

Finis Hominis - O Fim Do Honem (1971)
(The End Of Man)
En jesus-parabel om en omvandrende nøgen mand, som bl.a. kurerer folk fra sygdomme og forkaster unge hippiers festmentalitet.

Quando Os Deuces Adormecem (1972)
(When The Gods Fall Asleep)
Fortsættelsen af den kedelige Finis Hominis saga, hvor Jesus-figuren igen udøver gode gerninger. I William Castle-stil afbrydes filmen for at advare om en chokerende scene, hvor en kylling spises levende under Macumba-dans.

Exorcismo Negro (1974)
(Black Exorcism)
Marins kendteste film, hvor Marins i rollen som sig selv må bekæmpe sin filmiske kreation Zé do Caixao. Stort budget, velfotograferet, smukke skuespillerinder, masser af special effects, men få provokationer.

A Estranha Hospedaria Dos Prazeres (1975)
(The Strange Hotel Of Naked Pleasures)
På et mystisk hotel kan gæsterne få lov til at svælge i deres inderste, perverse lyster forinden hotellets ejer, døden i egen høje person, tager sig af dem.

Delírios De Un Anormal (1977)
(Hallucinations Of A Deranged Mind)
En psykiater hjemsøges af drømme om Zé do Caixao, hvorfor han opsøger Marins selv. Denne forklarer, at Zé ikke eksisterer og viser manuskriptet til sin næste film. Men Zé spøger fortsat - mest i de 60% af filmen, som består af klip fra tidligere film.

Perversão (1978)
(Perversion)
En playboy-millionær nyder at torturere sine sengepartnere og bl.a. bider han en kvindes bryst-vorte af, hvilken gemmes som trofæ. En af ofrenes søstre hævner sig ved at kastrere millionæren, som spilles vellystent af Marins selv.

Coffin Joes Visions Of Terror (1963-1986)
Et opsamlingsbånd med 14 trailers for Marins film, samt Marins afsnit af en trilogi film fra 1968, Trilogia De Terror, som skildrer hvorledes det psykisk vil påvirke én at blive begravet levende.

Ivan Cardoso's Shocking Shorts
Et opsamlingsbånd med kortfilm og trailers af Marins protegé Ivan Cardoso. På båndet findes dennes portrætfilm The Universe Of Coffin Joe, som indeholder interview med både Marins og hans mor!

Filmene er udsendt i flotte kopier fra videoselskabet Something Weird Video, P.O.Box 33664, Seattle, WA 98133, USA. Filmene koster $20.00 pr. stk. hvortil kommer $7.00 i porto til Danmark. Filmene sælges alene i NTSC.

Litteratur:

Cult Movies #10, 11
Monster International #3
Splatting Image #18
Psychotronic Video #5
Diverse newsletters fra Something Weird Video
Horror - The Aurum Encyclopedia

WANTED

3 Dick Tracy-film, der i maj blev vist på SVT1: **Dick Tracy vs. Cueball, Dick Tracy's Dilemma** og **Dick Tracy Meets Gruesome** (med Boris Karloff). Kontakt Jack J. (adresse på side 4).

Den Sidste Orient Express

Orientalske psykopater og seriemordere

af Henrik Rytter

Hong Kong har aldrig været kendt for sine film om syge og depraverede eksistenser. Tværtimod har heltebilledet nærmest været altdominerende, uanset, hvilken genre vi befandt os i. Vi lærte at elske kriminelle gangstere og sværdbærende mordmaskiner. Vi accepterede volden som et glamouriseret og romantisk udtryk - en understregning af heltens potentiale og følsomhed. Volden var smuk og poetisk og tjente en æstetisk affektion. Der fandtes spredte undtagelser fx i Ringo Lams og Tsui Harks tidlige film (bedst eksemplificeret ved henholdsvis **School on Fire** fra 1987 og **Don't Play with Fire** 1980). Volden var her langt mere realistisk og med tydelige samfundskritiske tendenser. Uheldigvis for filmene, blev de lavet i en periode, hvor volden som politisk argumentation, ikke var noget, der faldt i publikums smag.

Men de seneste år er der sket en markant drejning i forholdet til virkeligheden. Den snarligt kommende magtovertagelse har medført en udtalt pessimisme og angst i filmsproget, og specielt volden har fået en drejning, så det er svært at forholde sig til den som udelukkende æstetisk effekt. Drejningen betød en ny censurkategori (kategori III: kun adgang for personer over 18 år), og modsat herhjemme, gælder kategorien også på video. Ikke helt efter hensigten kom den nye kategori-betegnelse til at fungere som en genre-betegnelse, og siden 1992 er markedet nærmest eksploderet i kategori-III-film, der også har møvet sig ind på kronkoloniens hitlister. De skrappeste kategori-III-film, må stadig under censursaksen (de findes dog ofte komplet i Taiwan), men generelt er brutaliteten intakt. Kategori III-markatet bruges også til de talrige softcore-sex-film, der nok vil vække mere latter end ophidselse hos et vestligt publikum.

Psycho Cop

Filmenes temaer er ofte centreret omkring faktiske begivenheder - som regel kun de mest vederstyggelige af slagsen - og dermed er det fascinationen af samfundets mørke sider, der bliver trukket frem i lyset. Man har bevæget sig fra *reel crime* (fiktive kriminalfortællinger, jvf. *reel* = en filmspole) til *real crime* (kriminalfortællinger baseret på virkelige begivenheder). Og i denne type fortællinger kan man vel næppe forestille sig bedre repræsentanter end psykopaten og massemorderen, der er blevet de seneste par års hotteste navne. Filmene viser eksplicit et sort og dystert samfund befindende sig på sammenbruddets rand, personerne ligeså, og det er vel meget betegnende, at Hong Kong-filmanmelderen i **Fatal Visions** #15 udnævnte 1993, som værende *year of the bonesaw*

Hvis vi et øjeblik skal kaste blikket tilbage på antydninger til 90'ernes fascination af massemorderen i kategori III-film, er der kun få film, der tiltrækker sig større opmærksomhed. Po Chih Leongs **He Lives by Night** (1982) er sammen med Sun Chungs **Human Skin Lanterns** (1982) to af de første film, man kan betegne som ægte massemorderfilm. **He Lives by Night** er en giallo-inspireret historie, om en gal slasher, der ikke kan styre sin kniv, når han ser silke-

strømper. Og selvfølgelig er der et forklarende flashback. **Human Skin Lanterns** er en periodefilm fra Shaw Brothers om en lanternemagers sindrige hævn, der bl.a. inkluderer afpilning af ofrenes hud til brug i sine kulørte lamper. Den historiske setting er kun sjældent brugt og iøvrigt blev filmen genindspillet som kategori III-film i 1993 under titlen **All New Human Skin Lanterns** med Tony Leung Kar Fai i hovedrollen.

Red Panther (1982, instruktør ukendt, læge slår syge folk ihjel), Jeff Laus **Hong Kong Butcher** (1985, politi forsøger at fange galning), Feng Tsui Fans **Phantom Killer** (1985, politi forsøger at fange morder, som efterlader kronblade hos sine ofre), Chen Ching Los **Raining Nights Killer** (1986, seriemorder der kun slår ihjel...you guessed it...på regnvejrsaftener), Lau Shinghons **Headhunter** (1986, soldat går amok i storbyen), Philip Chans **Night Caller** (1987, transvestitmorder terroriserer), Kent Cheus **Heartbeat 100** (1989, teenagere bliver slået ihjel) samt Dennis Yus **Sketch of a Psycho** (1990, morder løs... whodunit?... who cares!), var alle lavet af samme forudsigelige skuffe med inspiration fra både italienske giallos og amerikanske slasherfilm. En galning er løs, og filmene er ofte lavet uden den sædvanlige Hong Kongske galskab og eksperimenteren, men af og til med virkningsfulde grafiske effekter.

I 1992 kom så det definitive gennembrud for den psykotiske masse- eller seriemorder, og specielt var det nok den meget populære film **Dr. Lam**, som kan takkes for at få genren i omdrejninger. Filmen er baseret på den virkelige massemorder Lam Gar Yu og Simon Yam spiller rollen med bravour og iskold kynisme. Instruktørerne Danny Lee og Billy Tang har dog droppet virkelighedens kannibalistiske aspekter, men ikke holdt sig tilbage i andre afdelinger for asocial adfærd. Simon Yam er også at finde i en tv-serie baseret på samme person og hændelsesforløb. Danny Lee fortsatte den nyfundne stil i **The Untold Story** (1992), som igen haserede sig på en virkelig hændelse. **The Untold Story** blev samtidig også et gennembrud for den øvrige filmindustris accept af den nye genre, da Anthony Wongs overbevisende spil som dødbringende psykopat, indbragte ham en Hong Kong-Oscar. I rap fulgte Fok Yiu Leungs

The Final Judgement

Naked Killer (1992) og **Remains of a Woman** (1993), **Ladies Killer** (1992), tv-serien **Psycho Killer** (1993), Otto Chans **The Final Judgment** (1993), Lai Chi **Mings Psycho Cop** (1993), Billy Tangs **Run and Kill** (1993). Chun Sin Hungs **Love to Kill** (1993), Herman Yaus **Taxi Hunter** og i hobevis af andre, alle bærende det berygtede kategori III-mærkat. Som man kan sikkert kan ane er genren på få år blevet ret omfattende men langtfra udtømt, og vi vil i **Inferno** (som jo altså så alligevel ikke blev til noget, *snøft*! Ed.) løbende følge denne udvikling, I Orientexpressen har vi mere detaljeret anmeldt de bedste og mest interessante af den nye bølge af kategori III-film.

Dr. Lam

Den kære Danny Lee, som de fleste sikkert husker som politimanden i **The Killer**, men som kompletister vil erindre som martial artsstjerne i Shaw Brothers-film (under navnet Li Hsiu Hsien), har lavet en ægte sleaze-film, der slet ikke harmonerer med hans *good guy-image*. **Dr. Lamb** (1992) er en rå og beskidt massemorderfl Im, og selv om det langt fra er voldige og blodige sekvenser, der dominerer filmen, sidder man alligevel tilbage med en grim eftersmag. Blod og vold ser man masser af i den normale Hong Kong-film men det, der gør filmen sleazet i denne sammenhæng, er dens sexploiterende vinkel, der absolut ikke er hverdagskost i Hong Kong-hiografterne. Simon Yam, der efterhånden har været med i så mange low-budget-stinkere (fx. den meget pinlige The Devil's Box), at man seriøst kunne gå hen og tro, at han havde mistet al den karisina, han var fyldt med i genistreger som Full Contact og Bullet in the Head. Gudskelov leverer Yam en fin præstation, som massemorderen Lam Gør Yu, men han har også haft rig lejlighed til at øve sig på rollen, da han spillede rollen i en tv-serie, der ligeledes var baseret på den samme autentiske galning.

Filmen åbner horribelt nok med en af disse psykologiske forklaringsmodeller, der altid har domineret massemorderfi lmene, men som efter min mening er kvalmende reduktionistisk ved altid at give en fornærmende enkel løsning. De freudianske traumer, der denne gang omformer det skrøbelige barn til en frådende massemorder, er den forbudte voyeurisme og manglen af en moder. Men inden disse forklaringer tager overhånd, og inden filmen når at udvikle sig til en Hong Kong-version af Børnene i Bulderby, bevæger vi os ind i den rigtige historie. Lam er en stille og rolig taxichauffør, der

hare har den lille uvane, at han engang imellem slår kvinder ihjel. Derhjemme lever han i et trangt bofællesskab med 5 familiemedlemmer, men hans fritidshobby kan sagtens forenes med arbejdet, da han har fri, når resten af familien drager afsted om morgenen. Familien aner ikke uråd om ugerningerne, og det er først Ja en fotohandler kontakter politiet med nogle lettere kompromitterende billeder af døde kvinder, at Lam bliver arresteret og bragt ind til forhør af vores allesammens Danny Lee. Den virkelige skurk er selvfølgelig fotohandleren, der sikkert har lavet masser af kopier af billederne til sig selv, og sætter hele fotostandens ry i dårligt lys, Ja han overskrider en del uskrevne etiske regler. Men Ja det nu ikke kan være anderledes, er det Lam, der bliver slæbt ind, idet pigerne på billederne faktisk på en plet ligner en række sporløst forsvundne ditto. Lam bortforklarer først det hele med, at det er en vens billeder, men ændrer det hurtigt til, at han ikke vil afgive nogen forklaring. Politiet er imidlertid ikke i tvivl om, at de har fanget morderen og begynder derfor at afhøre ham med hammer, teletènhog og knippelsuppe. Familien forsvarer Lam med, at han altid har optrådt normalt, men da politiet udleverer nøgenbilleder Lam har taget af sin lille niece, ændrer de holdning og en efterfølgende konfrontation mellem Lam og familien resulterer i, at Lam vil aflægge fuld tilståelse, hvilket jeg skal love for, at vi får. Lam udstråler under hele fbrhørsprocessen en utrolig ro. Intet røber hans maniske dybder, og netop denne fremtræden, hvor man sidder og venter på at den indestængte farlighed skal bryde ud i fuldt flor, er Simon Yams fortjeneste. Men effekten bliver også underbygget af Danny Lee's enkle, nøgterne og meget vellykkede instruktørstil.

Dr. Lamb tangerer ikke dokudraina, men forstår alligevel at fremkomme med en farlighed, der vækker tanker ud over filmens univers, specielt imod den real-life psycho det hele er baseret på. Tankevækkende er også, at man på et tidspunkt opnår en smule sympati for Lam, der efter politivolden udbryder, at han vil blive straffet for hans gerninger, men at han ikke har fortjent at blive molesteret af politiet. Beviserne vil fælde ham, ikke politiet.

Med Lam's tilståelse, rolig og samarbejdsvillig, begynder en uhyggelig gennemgang af mordene på de forsvundne kvinder. Det første mord, som er et glimrende eksempel på Lam's fremgangsmåde, starter Ja en luder overbrækker hans taxi. Lam kværker hende, slæber hende med hjem og får hende gemt væk i familiesofaen. Senere fotograferer han hende og behandler hende som en ledeløs marionetdukke. Langsomt tager de dyriske drifter mere og mere over, og snart begynder han at hyle som en ulv. Brysterne æltes og snart prøver han på at fjerne hendes arm. Hans køkkenremedier er imidlertid ikke så effektive, så istedet for går han kynisk ned og køber en rundsav, der er særdeles velegnet til finpartering. Blod og kødstykker sprøjter mod væggen, hvilket meget naturligt leder hen imod et omfattende rengøringsjoh, som Lam udfører uden at fortrække en mine. Idéen med at placere liget direkte under intetanende familiemedlemmer og omdanne det daglige trange hjem til et slagtehus, er krybende godt tænkt. En anden god detalje er Lam's modsigelsesfyldte ideologi, der for ham retfærdiggør de bestialske mord. Som seere er vi blevet præsenteret for de freudianske flashbacks, men Lam hævder selv, at (let er regnvejret der påvirker ham. På et andet tidspunkt gælder en mere religiøs intonation, Ja han hævder det er Guds vilje, og at han kun slår slemme kvinder og ludere ihjel. Kortslutningen sker imidlertid, Ja han slår en naiv skolepige ihjel, for senere at videxptage sig selv, mens han hygger sig med det kolde lig. Nekrofili-forbindelsen skulle efter sigende være stærkt nedtonet af respekt og hensyn til de virkelige ofres familie, hvilket givetvis vil skuffe bunkevis af nekromantikere (ikke sandt Lars von Hegnet). Til gengæld er der lidt slapstick med de *løsdele*, der bliver fundet i hjemmet, bl.a. et afskåret bryst, hvis levnedshistorie vi også får serveret. Lam dømmes til døden og underskriver sin egen bekendelse, og først i filmens absolut sidste sekvens, viser han en smule af de indestængte dyriske drifter. Dr. Lamb. er visuelt ikke det værste man har set, og vader ikke rundt i tonsvis af gøre, selvom den opnåede den hårde *kategori* 3-censur i Hong Kong (18 år og derover), men er et vigtigt appendiks i den stadigt stigende strøm af massemorderfilm. HR

The Untold Story

The Untold Story er sammen med bl.a. **Dr. Lam** en af de mest berygtede af alle de kategori III-film, som er kommet fra Hong Kong de seneste to år. Det er ikke svært at forstå hvorfor; sygere film skal man lede længe efter. Eftersom den som film betragtet er meget vellavet og engagerende er det desuden svært at værge sig mod den rå, nøgne vold, som man i lange udtrukne scener bliver udsat for.

The Untold Story er baseret på en virkelig hændelse i Macau for nogle år siden, hvor en restaurentejer myrdede et stort antal mennesker og lavede dem om til kødboller. Men nogen rigtig *serial killerfilm* er det ikke, da mordene ikke skete på grund af en syg indre trang, men

fordi, at restaurentejeren ikke kunne beherske sit temperament og til tider mistede besindelsen. Fotograferingen er relativ rå og upoleret, og filmen minder ganske meget om **Henry Portrait of a Serial Killer** med dens usentimentale og karrige tone.

Denne type film er ofte lavet efter en standardformular: Vi følger morderen de sidste dage inden han bliver pågrebet og derefter skal han igennem avanceret polititortur, som får vristet en tilståelse ud af ham. Under tilståelsen følger vi så mordene i flashback. Selv **The Untold Story** følger denne formular, men varierer den noget ved at skifte genre til brutal fængsels-action den sidste halve time. Blandt de mange mord og enkeltscener kan bl.a. nævnes en udpenslet og fornedrende voldtægt, der til sidst kammer over i mord, og modbydeligst af alle en scene, hvor en hel familie inklusive 6-7 børn brutalt slagtes og parteres. Værd at nævne er også, at hovedrolleskuespilleren Anthony Wong fik en Hong

Kong-Oscar for bedste mandlige hovedrolle sidste år. Hvad bliver det næste? En nominering af Jörg Buttgereits **Schramm** for bedste udenlandske film? *** (3 splats) PL

Taxi Hunter

Mystisk nok er dette en kategori III-film og selvom der er en del voldsomme sekvenser, skal disse ses i lyset af, at det er en sort-humoristisk samfundssatire, vi her har fat i. Og forstået på denne måde synes voldssekvenserne måske knap så voldsomme.
Instruktøren Herman Yau har taget Anthony Wongs bebrillede figur fra **The Untold Story** og placeret ham i en **Falling Down**-inspireret kontekst. Ah Kin (Anthony Wong) er en stille og rolig forsikringsmand, der altid foretrækker den udglattende og undvigende udvej. Når der lægges op til konflikt er han hurtigt fremme med tegnebogen, men der kommer en dag, hvor alle hans frustrationer har hobet sig op, og hvor han forvandles til en dræbermaskine, der kæmper for opretholdelsen af anstændig moral i et samfund, hvor alle synes at snylte på alle. Metaforen for storbyens griskhed bliver taxaerne, der er et gennemgående træk filmen igennem. I starten er de hare svære at få fat i, men snart bliver det klart, at der bag rattene sidder gemt hensynsløse profitmaskiner. Taxachaufførerne selekterer blandt deres kunder og vælger kun at tage de ture, der kan betale sig, og hvis man så endelig er kommet ind i en taxa, må man stå model til deres evindelige brokkeri og skælden ud og desuden finde sig i, at de lægger et anseeligt beløb oveni den reelle takst. På et tidspunkt kører en taxa ind foran Ah Kin, hvilket resulterer i, at han hurtigt må bremse op og efterfølgende tildeles skylden og regningen. Dråben der får bægeret til at flyde over er en aften, hvor han desperat prøver at kapre en taxa til sin fødende kone. En taxa selekterer dem først ud, men da det går op for taxachaufføren, hvad der skal ske, afviser ham dem. Uheldigvis sætter konens kjole sig fast i taxadøren og chaufføren opfatter først hændelsen for sent. Her er grunden lagt til Ah Kins private vendetta mod de lede taxachauffører. Det første mord går let, men da han anden gang støder ind i uventede problemer anskaffer han sig en pistol og påbegynder vægttræning, og nu kan ingen taxachauffører vide sig sikker!!!
Ah Kin er stadig i besiddelse af sin moralske skelnen mellem, hvad der er rigtigt og forkert og de få gode taxachauffører, der rent faktisk findes, bliver da også skånet. Men ikke dem, der har misforstået servicebegrebet og er mere interesserede i at voldtage deres kunder end i at transportere dem hjem. Politiet kommer på sporet af den mystiske taxamorder og forklæder flere af deres agenter som svinske chauffører for at lokke selvtægtsmanden i en fælde. Det hele er udført med et herligt glimt i øjet og **Taxi Hunter** er en lille genistreg om storbyparanoia og moralsk indignation. Anthony Wong spiller sin figur helt i filmens ånd og det eneste skridt væk fra den kulsorte humor er Ng Man Tats platte spil, som en af politibetjentene. Ingen tvivl om, at filmen havde været meget bedre med bibevarelsen af en ironisk distance på alle planer. **Taxi Hunter** er lidt usædvanlig for en Hong Kong-film, idet den er klippet og fortalt i et langsommere og mere behageligt tempo end ellers, hvilket passer perfekt til filmen. Dens styrke ligger netop i at give seeren spillerum fremfor blot ensidigt at overvælde denne med ekstreme billeddannelser. Fotograferingen er flot, musikken behagelig og ideen tankevækkende.
Anthony Wong har siden medvirket i en lignende kategori III-film, **Underground Banker**, hvor en bebrillet Anthony Wong på identisk sort-humoristisk vis, lader sine frustrationer gå ud over de private lånehajer. Denne gang ved hjælp af kirurgisk udstyr og hans nabo, som er ingen ringere end *Dr. Lam;* nyligt udskrevet fra et psykiatrisk fængsel! HR

Vendetta

Trods det, at Hong Kong er en af verdens største producenter af kommercielle underholdningsfilm, så er der forbavsende få ægte horrorfilm at finde. De vampyr- og horrorfilm der produceres, er ofte tilpasset børn og minder mest om slapstick-versioner af **Ghostbusters** end de horrorfilm, vi har vænnet os til i Vesten.
Denne lille low budget-sag viser sig at være en lille perle. Et forsøg på at skabe en mere seriøs indgang til horroruniverset.
Tre immigranter ankommer til Hong Kong. En bil stoppes, en mand *får* en kniv i munden, hans barn kastes mod jorden, mens moderen bliver skudt. Hermed har vi nogenlunde fået introduceret de tre immigranters position i plottet. De fortsætter deres grafiske myrderi ved et røveri, men stoppes da politimand David Chan (Ray Lui) slår to af dem ihjel i et grufuldt, men meget veludført set-piece, hvor Chan selv er ved at lade livet. Den overlevende immigrant Hung Long (Tommy Wong fra **The Killer**) føres til fængslet, hvor han idømmes dødsstraf, mens David Chan returnerer til sin gravide kone (Veronica Yip), der snart efter nedkommer med tvillinger. Der er dog det besynderlige ved tvillingerne, at de begge har et underligt mærke i ansigtet og snart efter begynder Chan at se de to døde forbrydere istedet for sine babyer. Selvfølgelig er børnene blevet besat af de to forbrydere ånder, og mens småbørnene i hjemmet finder på ondskabsfuldheder og leger gemene lege med deres fader, begynder Hung Long på sin *Hannibal the cannibal*-rutine i fængslet, hvilket betyder at betjente får brækket arme, prikket øjne ud og bidt fingre af. Hung Long undslipper, så *exorcist*-plottet kan mødes med *massemorder*-plottet, og det hele ender forudsigeligt nok. Plottet er en rutinepræget omgang og gemmer absolut ingen overraskelser. Men Leung Siu Hung formår alligevel at levere den stereotype historie i en velklippet og velfbrtalt montage, der med sin seriøse tone også får de blodige bidder til at fremstå med mere punch i. Ray Lui er sober som den plagede politimand, mens Tommy Wong er rasende god som den blodtørstige psykopat. Hans karakter udstråler en farlighed og uberegnelighed, man ikke umiddelbart vil tillægge Tommy Wong. Filmen havde måske været bedre tjent med at koncentrere sig om denne plotudvikling istedet for at forfalde til de åh så kedelige besættelsesgys.
** HR & PL

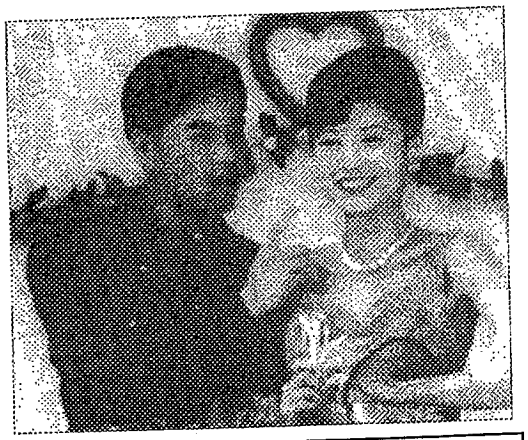

Ray Lui (aka Lui Leung Wai) og Veronica Yip i **Vendetta**

Run and Kill

En af forgængerne i Hong Kongs meget populære kategori III-genre og en film noir i ordets bogstaveligste forstand. Hovedpersonen, en buttet lille mand spillet af Kent Cheng (**Crime Story** m.fl.), finder ud af, at hans hustru har en affære bag hans ryg. Deprimeret går han ud for at drikke sine bekymringer væk og på et værtshus kommer han i sin fuldskab til at hyre en lejemorder. Inden han bliver ædru og får rettet misforståelsen er både hans kone og hendes elsker døde. Politiet fatter mistanke til ham og da han efterfølgende ikke kan betale regningen for det veludførte job, har han for alvor problemer. Alt hvad han prøver at foretage sig starter bare nye problemer og inden længe har han helt mistet kontrollen over hændelsesforløbet. Filmen, som er utrolig voldsom og meget blodig, holder en gennemgående mørk og desperat tone. Faktum er, at det ikke er mange Hong Kong-film, der er så befriede fra humor som **Run and Kill**. Selv film som **Dr. Lam** og **The Untold Story** indeholder en del *comic relief*-scener og slapstick-humor (med et afhugget kvindebryst i **Dr. Lam** samt politifolkenes fjollerier i **The Untold Story**). Det tætteste vi kommer på humor i **Run and Kill** er en scene som er så grotesk, at man kun kan bryde ud i latter: Kent Cheng springer svedig og skrigende, med sin fem-årige datters forkullede lig i favnen, igennem en døråbning og kommer uheldigvis til at slå sin datters hoved mod dørkarmen. Et øjeblik efter opdager han, at hovedet er borte og springer brølende tilbage for at lede efter det.
Ligesom i instruktøren Billy Tangs forrige film, **Dr. Lam**, er den farvemættede, stiliserede fotografering meget stemningsfuld, og det hele tiden bevægelige kamera kommer ofte snigende og med vinkler, som mere hører hjemme i skrækfilmens domæne end i actiongenrens. Filmen er hurtigt og effektivt redigeret og soundtracket er uvanligt effektivt.
Danny Lee er som sædvanlig god i rollen som politibetjent og Simon Yam leverer en af sine bedste roller som hævnbesat psykopat. **Run and Kill** er et *must* for alle som har trang til dunkle, desperate og svedige film. **** (4 splats) PL

A Day Without Policemen

Hvis man skal nævne en enkelt skuespiller, der tilsyneladende befinder sig som en fisk i vandet i exploitation-film, må det være Simon Yam, der frit bevæger sig mellem klasseproduktioner som **Full Contact, Bullet in the Head** og en sand strøm af slibrige exploitation-film (bl.a. en stor del af ovennævnte), og Johnny Lees **A Day Without Policemen** er heller ingen undtagelse. Ja rent faktisk er det exploitation i højeste gear. Simon Yam er politimanden Chan Wai, der sammen med en mindre politistab tumler rundt på en lille **ø**, hvor de er udstationeret. Chan har psykiske problemer efter et grafisk blodbad inde i storyen, hvor størstedelen af hans kolleger måtte lade livet og han kun med nød og næppe formåede at redde sit eget. Han stivner overfor våben og må derfor fuldføre sin tjeneste i mere harmoniske omgivelser. Oveni dette befinder han sig midt i en skilsmisse, der ikke er med til at bedre hans psykiske profil. Chan bruger sin tjenestetid på at ryge stoffer, drikke samt udspionere kvinder, og når han endelig griber ind i kriminalitet, er det fordi han ikke kan undgå det (altså sådan som **Strisser på Samsø** *burde* ha været!! Ed.). Sådan kører det lille ø-samfund indtil en dag, hvor byens rødder går over stregen. Et kinesisk par terroriseres af den lokale bande og tingene udarter sig til, at konen voldtages og får knækket halsen, mens manden bankes grundigt igennem for siden at blive begravet. Han er dog ikke så let at holde under jorden og efter sin "genopstandelse" kontakter han sine Vietnam-buddies, der er et sandt psycho-team af dræbende galskab. Her ekkoer plottet **Run and Kill**, hvor det var Simon Yam der var anfører for de tilkaldte psykopater, men situationen er en del mere interessant eftersom, at folkene på øen er isolerede imod de skarpt bevæbnede galninge. På dette tidspunkt bringer plottet en del klichéer sammen, der hver for sig synes ualmindelige tåbelige, men sammen synes som en herlig exploiterende cocktail. En flok strandcampister bliver involveret (hvoraf en er søsteren til Chans ex-kone, der også dukker op ... suk!), der leges **Assault om Precinct 13** på politistationen, og senere bliver Chan taget til fange, hvilket munder ud i en gang **Crying Game**. Sig ikke, at der ikke bliver lånt med både arme og ben! Politistyrken udraderes og Vietnam-kammeraterne iføre sig politiuniformerne og starter deres destruktion af landsbyen og dens beboere. Sporadisk findes der nogle overlevende plotdeltagere,

som tager kampen op imod dræber-teamet og dets automatvåben, og gad vide om de kyniske dræbere ikke har sammenhæng med Chans storbytraume????
Det hele er udført med store blodfyldte penselstrøg garneret med masser af ekstrem vold, ækel tortur, voldtægter og diverse bollerier. Filmen ændrer flere gange genre og hastighed, men er stilsikkert holdt sammen i et flydende filmsprog. Man skal ikke spørge efter handlingens rationelle aspekter, ej heller efter filmens raison d'être andet end som uovertruffen sleaze. Anbefales til folk, der er bekendt med Hong Kong-filmens udtryksmidler og bizarre genreblandinge, samt til alle smudsige voyeurer.

Burning Paradise

Ligesom Wong Fei Hung, som **Once Upon a Time in China**-filmene omhandlede, er Fong Sai Yuk en af Kinas mest kendte historiske helte. Hobevis af film er lavet om ham (de mest kendte og populære er Jet Li's **Fong Sai Yuk** 1 og 2) og nu har selv Ringo Lam kastet sig over legenden i hans første periodefilm. Mens Jet Li's film er en usædvanlig vellykket blanding af farce og slapstick krydret med nogle af de bedst koreograferede Kung Fu-kampe, der nogensinde er blevet foreviget på film, så er Ringo Lams version som film betragtet mere robust og helstøbt. Iøvrigt er alle martial arts-scener på det nærmeste helt befriet fra de i genren så hyppigt forekommende wire-effekter.
I filmens begyndelse bliver Shaolin-munken Fong og hans læremester taget til fange af den rivaliserende Røde Lotus Sekt. Fongs læremester henrettes og han selv føres til sektens tempel. I det af kranier og gamle lig udsmykkede tempel hersker sektens leder med jernhånd. Han har tilfangetaget stort set hele Shaolin-sekten og anvender dem som slaver og forsøgskaniner i bizarre eksperimenter. På et tidspunkt lykkedes det Shaolin-munkene, ledet af Fong, at gøre oprør, og filmens sidste halvdel handler om deres forsøg på at bryde ud af det lukkede tempel. Bagved hver dør gemmer der sig mængder af djævelskhed og sindrige fælder og munkene dør som fluer, spiddede på pæle eller anden raffineret vis.
En af filmens mange højdepunkter indfinder sig, da Fong og hans ven Hong (.....= ? er det Wong???) udkæmper det afgørende opgør mod den ondskabsfulde sektleder i det på det tidspunkt brændende og vaklende tempel. Hvad som følger er en ren opvisning i vel-koreograferet vold. Ved hjælp af pensel, farve og nogle papirark udføres kunster som trodser alle naturlove. Denne scene ,som er den eneste der grænser mod fantasy-genren, er antageligt udført som en indrømmelse til filmens producent Tsui Hark, da filmen ellers er i tradition med Ringo Lams tidligere film, der er betydeligt mere realistiske end der er tradition for. Også et par påklistrede forsøg på humor i start og slutning kan skyldes samme anledning.
Filmen, som er utrolig vellavet, er en given klassiker i genren. Den lidt gult tonede fotografering er utrolig flot og manuset lige så godt. Scenografien i det skrækindjagende tempel med groteske malerier og en stemningsfyldt lyssætning er væsentlige plusser og selv splattervennerne kan få stillet deres tørst, da **Burning Paradise** er ganske blodig sine steder. *** (3 splats) PL

Det var så slut på Henrik Rytters og Infernos "Orient Expressen". Hvad der siden hen blev af "Sensei" Rytter er der ingen der rigtig ved, men i egnen omkring Kowloon går der rygter om en *Hopping Gwailo Ghost*, og ovenstående billede blev taget en tidlig og tåget morgen af en gruppe skræmte taoistmunke, *sånå...*

Pernilles Univers (TV3 16/1/2000)

At Pernille Aalunds selvglade talkshow vel næppe normalt ka ha nogen interesse what so ever for fans af coole film er vel unødvendigt at nævne, men d.16 januar var temaet på programmet; om døden ka være fascinerende? En del af tiden blev brugt på horror-film, men desværre var vægten lagt mere på de udklædte publikummer, end på filmene, og der blev brugt tid på sangerinden fra **Peanut Pumpgun** og sangeren fra **Nekoromantix**, der osse spillede (mimede) et nummer, der desværre var mere gunge-heavymetal, end det var den rockabilly, som de ellers har taget deres inspiration fra - men at bassen, der var lavet af en barnekiste, så cool ud, skal indrømmes! Endvidere blev der vist noget fra "Cranium Club", hvor medlemmerne havde det tilfælles, at de ku li at klæde sig i s/m-tøj og kraniummer. Til at snakke om gyysseeerfilm og deres virkning på børn, havde man inviteret Lars von der H., der tilsyneladende følte sig afslappet nok i frk. Aalunds selskab til at udspy ord som "orgasmatisk" lige i ansigtet på TV3's vogterske af den gode moral *(yeah right!)* Og om det i øvrigt var pga. programmets horrorindhold skal jeg ikke ku sige, men hele programmet så ud, som om det var blevet redigeret med en hæksaks! Senere kom en ung horrorfan, der vist osse skulle forestille at være en slagt ekspert udi horror-film, ind; først fremviste han den billige **Friday the 13th** købekassette og excellerede derefter i at postulere, at i dag er en *rigtig god* horror-film en film som **Scream**, og at ingen i dag kan synes at **Friday**... er skræmmende!!! På dette tidspunkt begyndte undertegnede at græde pga. programmets og de inviteredes (Hegnet undtaget) stupiditet, og det var da et rent held at jeg optog "herlighederne". På et tidspunkt fik vi osse et klip fra en af LvH's film at se, men desværre var der ikke nogen der gad at nævne filmens titel. Udsendelsen var i øvrigt en genudsendelse fra 28/3/99, og dengang kontaktede jeg herr Hegnet og forespurgte om nævnte films titel, men fik aldrig noget svar. De fleste instruktører er ellers villige til at ævle løs om deres egne værker *endlessly*, men sån gør man måske ikk' i Aalborg?? Der var osse den obligatoriske folkeskolelærer, der mente, horror-film er skadelige for børn, og der var osse nogen andre fjolser og alt muligt. Bagefter ku man på tekst-tv slå Von H's adresse op, og **BD** var osse nævnt, men om Von H. har fået flere læsere pga. programmet ka jeg heller ik' sige, det fik jeg heller aldrig svar på. Et ok program, men langt fra så underholdende, som den udgave af "Synnøves", der blev vist 12/10/92 på TV3, og som var udelukkende om horror/splatter-film. Desværre fik yours truly slette båndet (som fætter Ronny ellers havde taped for mig) tilbage lige efter, at jeg havde fået det. Men jeg husker det, som værende noget bedre end frk. Aalunds plat-show. Sorry Lars, but dat's the truth! (Jack J)

MANSON MOVIES

"IF I STARTED KILLING THERE'D BE NONE OF YOU LEFT!"
Den lille fyr med de maniske øjne flaprer vildt med armene i en absurd Kung Fu-Elvis imitation foran kameraet. Det er *show-time* i amerikansk tv og Joe Normal og hans famile er samlet foran kassen for at kunne gyse over endnu et *exclusive jail-house interview* med tidernes mest prominente *serial killer:* **Charles Manson**.
Altimens de propper pop-corn i hovedet og ånder lettet op over at det værste samfundet har at byde på er i spjældet. Vold og ondskab er altid fascinerende. Og Manson-sagen har virkelig alle de ingredienser der skal til for at opnå maksimal *underholdningsværdi.* Det eksplosive mix af sex, drugs og døde Hollywood-stjerner plus hans egen mildest talt extravagante opførsel, har gjort Charlie til en af de mest profilerede og berygtede mordere nogensinde.
Da Manson, sammen med 4 andre, blev dømt til døden i 1971 for mordene på Sharon Tate (Roman Polanski's højgravide kone) og hendes venner, efterlod han sig en *case-story* der var så totalt langt ude og syret at enhver Z-grade 70'er exploitation instruktør formentlig savlede efter at filmatisere den...
Den små-kriminelle Manson havde allerede tilbragt halvdelen af sit liv bag tremmer da han slap ud af spjældet i 1967. De venlige fængselsbetjente lukkede ham lige ud i San Francisco's *Summer of Love.* Manson, en tidligere alfons, hyggede sig gevaldigt blandt de naive hippier, og ved hjælp af manipulationsteknikker lært i fængselet, havde han sig snart et følge af flower power piger. Disse fik navnet 'The Family". Manson spillede velvilligt Gud for de dumme hippier, og med en blanding af hjernevask, LSD, sex-experimenter og guitar-spil fik han flokken overbevist om at verdens undergang var nær. "Helter Skelter" kaldte Charlie det, et udtryk han havde lånt fra en Beatles-sang. Manson mente også at Beatles havde indspillet hemmelige beskeder specielt til ham på deres "The White Album" som bekræftede hans teorier om at en race-krig mellem de sorte og hvide var nært forestående i USA. Men de sorte var lidt for langsomme i aftrækket til at starte den berømte krig, så for at få lidt mere gang i sagerne, mente Manson at nogle hvide mænd burde "vise dem vejen". Og en del af Charlie's tilbedere tog den opfordring ret bogstaveligt. Først gik det ud over en drug-dealer som begik den fatale fejl at sælge dem noget "bummer" acid. Manson skulle angiveligt ha' hugget hans ene øre af med en manchete inden et andet Family-medlem slog ham ihjel. Senere, d. 9. august 1969, besøgte 4 af Charlie's venner Sharon Tate's hus og slagtede hende og 4 andre personer der var tilstede (Roman Polanski var på

det tidspunkt i London for at filme). Næste aften gik det ud over et ægtepar ved navn La Biancha. Mordene var et studie i *over-kill:* tilsammen 169 knivstik, bizarre budskaber skrevet på væggene i ofrenes blod og en af de døde blev fundet med en gaffel stukket i maven. Hollywood gik i chock. Salget af vagthunde, tyveri-alarmer og håndvåben steg til astronomiske højder. Politiet fik ikke fat i Manson før oktober '69, på det tidspunkt havde Charlie og hans Family søgt tilflugt ude i ørken-området Death Valley, der de samlede på dune-buggies og våben mens de ventede på

armageddon. Da det gik op for pressen hvilke weirdos politiet havde fået fat i, ryddede Manson-klanen avisforsiderne og folk verdenen over måbede over de mærkværdige *killer-hippies*. Retsagen udviklede sig til et skuespil af dimentioner. Charlie forsøgte at slå dommeren ihjel med en blyant, og pigerne som protesterede for hans løsladelse udenfor retsbygningen klippede alt håret af i sympati med deres helt. Manson blev skiftevis beskyldt for at være den største hippie nogensinde, og for at være en led stodder der havde korrupteret de uskyldige flower power-børn. Medierne elskede sagen. Og Manson, på trods af at han ikke selv havde slået nogen ihjel, befandt sig udmærket i rollen som "The Mad Dog Killer Hippie". Ofrene skulle vist heller ikke ha haft rent rent mel i posen; en uge før mordene fandt sted skulle der ha foregået en seance i Tate-huset hvor en uheldig drug-dealer blev pisket og røvpulet foran et publikum mens de filmede det. Iøvrigt skulle man også ha fundet en bunke pornofilm med Sharon Tate og diverse berømtheder (b.la. Steve Mcqueen) i Tate-huset. Politiet skulle senere ha solgt disse film for en kvart million dollars på det sorte marked. Dette, og lignende historier florerede i pressen da Manson-sagen var på sit højeste. Hvor meget af alt dette som har hold i virkeligheden kan man jo diskutere, men som oplæg til exploitation-film var det *optimalt*. Og det varede da heller ikke lange før de første Manson-rip-off's kom på banen. Et godt eksempel på dette er Al Adamson's talentløse biker-film ***Satan's Sadists*** (1969), der førte sig frem med en trailer som heftigt proklamerede: *"The REAL story of California's sadistic Tate murder hippie cult!"*. Dette viste sig dog kun at være tomt pr-snak, for filmen har absolut intet med Manson-sagen at gøre. Hvilket ikke er så underligt, da den havde premiere flere uger før mordene overhovedet fandt sted.

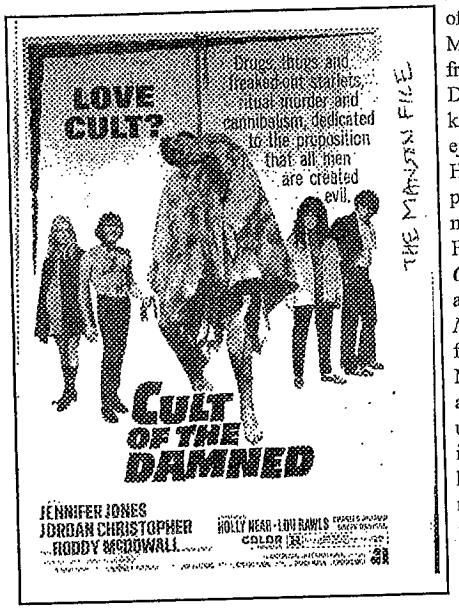

Et lignende forsøg på at score kassen på datidens media hype er Robert Thorn's ***Cult of the Damned*** (1969). Filmen hed egentlig *Angel, Angel, Down We Go,* men den tittel blev skrottet i sidste sekund til fordel for noget mere profitabelt og Manson-klingende. Den har, som man kunne forvente, minimalt med Manson at gøre, men handler mere om en fed psykotisk piges oplevelser i en dilletantisk hippie-kult.
En anden hippie pot-boiler er Robert Emery's ***Love Commune*** (1970). I et forsøg på at skildre 60'ernes ungdomskultur følger filmen en stupid gruppe subsistensløse røvhuller med langt hår mens de gør grin med politiet, snyder for at betale på bussen og dyrker "free love" (komplet med psykedeliske kamera-effekter).
Manson-inspirationerne er få, og giver sig stort set kun til udtryk i de extravagante hippie-orgier orkestreret af kult-lederen.
Filmen forveksles iøvrigt ofte med en anden Manson/Hippie Cult-flick fra 1970; ***The Commune.*** Det eneste eksemplar man kender til af denne film ejes af instrukøren selv. Han beskriver den som "a piece of garbage" og nægter at udgive den.
Frank Howard's ***The Other Side of Madness*** aka ***The Helter Skelter Murders*** (1970) er et af de første rendyrkede Manson-epics. På trods af at filmen, med sin usædvanlige klipning og ikke-eksisterende handling, unægtelig er en noget speciel oplevelse, indeholder den alligevel den til dato mest autentiske skildring af mordene. Med udgangspunkt i retsalen får man i flash-backs se Charlie og vennerne ta' piller, dyrke nøgen-badning og gå til en freak-out hippie koncert hvor en fed nøgen hippie chick svinger hendes enorme ølmave i takt til beat-musikken. Charlie holder sig dog mest i baggrunden, mens hans stemme dundrer over soundtracket. "I am Charlie. You are Charlie. We are all one." messer han. Filmens lydspor indeholder iøvrigt også sangen "Mechanical Man", skrevet og sunget af den "rigtige" Manson. I et forstøg på at forklare Charlie's teorier om racekrig har filmen en mærkværdig sekvens der en gruppe sorte, iført baretter og med maskingevær, begår indbrud i en

butik for at stjæle plæneklippere og børnecykler. Bagefter slår de en gammel dame ned og bortfører hendes kanariefugl. Huh?! Tilbage i retsalen får vi høre flere *sob-stories* om at de troede Manson var Gud. Derefter lidt mere beat-musik og freak-out dans. Alt dette kan naturligvis kun lede et sted hen, nemlig op til Sharon Tate's hus. Her får vi så en minutiøs beskrivelse af mordene komplet med knivstikken, weirdo-kamera-vinkler og flash-backs til ofrenes glamouriøse Hollywood-liv. Filmen slutter abrupt efter mordet på Sharon Tate. ***The Manson Massacre*** (1971) er igen en af disse film der, på trods af dens promotion-materiale, ikke har specielt meget med Manson at gøre. Man skulle ellers ikke tro at man kunne gå forkert i byen med sådan en tittel. Men ***The Manson Massacre*** er dessværre ikke andet end en soft-core "adult" flick hvor det eneste der forhindrer en i at falde

totalt i søvn er de halvnøgne hippie-chicks. Obskur sleaze-porn er der også i Bob Robert's ***Sweet Saviour*** aka ***The Love-Thrill Murders*** (1971). Filmen er mest interessant pga. den tidligere børne-stjerne Troy Donahue's absurde og underligt karismatiske opførsel i rollen som Manson-klonen Moon. I starten af filmen får han to af sine kvindelige disciple til at voldtage en pølsemand mens han spiser en kringle. Bagefter slikker han på brysterne af en kvinde mens han citerer fra bibelen. Senere fræser hippierne op til Sharon Tate i deres psykedelisk malede bus ("Jesus is cool" står der på den). Og her udvikler filmen så sin helt egen twist på Manson-myten; et sex-orgie mellem Sharon Tate og hendes mordere! Hot daim! Efter lidt bump and grind husker hippieme hvad de kom for, og filmen udvikler sig til et orgie af blod og mord. Selv om filmen lider under dens no-budget style, så scorer den points for en, omend ikke historisk korrekt, så ihvertfald underholdende story.
En anden film der tar sig friheder med historiske fakta er Bruce Kessler's ***Simon, King of the Witches*** (1971). Her holder en Manson-agtig guru til nede i en kloak (!). Ham og hans flok af tilhængere (der tilsammen har en IQ på størrelse med en mursten) underholder hinanden med magiske fiksfakserier (b.la. menneske-ofring) inden den lille fyr med strit-håret fører dem op til overfladen for at slå nogle Hollywood folk ihjel.
Lee Madden's ***The Night God Screamed*** (1971) starter ellers godt; en gruppe hippies anført af en Manson-dobbelgænger holder dåbs-ritualer ude i en flod, og selvfølgelig ender Charlie med at drukne en af pigerne. Efter dette går filmen beklageligvis hen og bliver en kedelig who-dunnit krimi. Manson-inspirationen er lettere at få øje på i David Durston's ***I Drink Your Blood*** (1971). Filmen er en cheapo gore-flick om en satanisk hippie-cult ledet af "Horace Bones" der ankommer til en næsten-forladt hillbilly by. De hygger sig lidt med at mishandle en ung pige, men får problemer da pigens bror, en lille fed møgunge, tar hævn ved at forgifte deres meat-pies med rabies. Med fråde om munden slår hippierne så hinanden, sig selv og tilfældigt forbipasserende ihjel. Senere bliver en lejr med bygningsarbejdere (som alle har bakkenbarter, blå skjorter og gule plastic-hjelme) også smittet, og så er der lagt op til det helt store opgør: Mad Dog Hippies vs. Working Joes med Hillbillies fanget i midten. Afhuggede hoveder, arme og ben flyver gennem luften mens Fat Boy og hans søster forsvarer sig mod de frådende, sindsforvirrede mennesker. Heldigvis er politiet på pletten og pløkker alle de onde ned i et stort blodbad. Filmen slutter med en ambulance-mand som siger til den fede dreng: "we put the bastards out of their misery".
Heller ikke vampyr-genren kunne si sig fri for et enkelt Manson-inspireret epos. Men Ray Danton's ***The Deathmaster*** (1972) har desværre alle de elementer som kendetegner en run-of-the-mill Manson-movie: talentløst skuespil, intetsigende plot, stupid dialog, og værst af alt, en flad og kedelig portrættering af Manson. Robert Quarry som vage og vat-nissede kult-leder Khorda er en slem skuffelse. På trods (eller i kraft) af dette formår han dog at overfalde en hippie-koloni og tvinge dem til at danse freak-out dans til bongo-musik. Pico (Bill Ewing), et forvirret medlem af kulten, som bortset fra at være dum som et brædt også har problemer med at finde ud af "where it's at", får

mistanke om at noget er galt da resten af kultens medlemmer pludselig får hug-tænder (clever boy). Og efter en lang og kedelig magtkamp hvor Pico mister sin pige og ved et uheld kommer til at slå sin egen far ihjel, kommer det endelig til et face-off mellem Khorda the Death master og Pico. Khorda dør da han får en stage gennem hjertet (what else is new), men det er alligevel for sent. Pico's pige er allerede blevet til en vampyr, og bliver til en blanding af grød og mug da solen står op. End of story. Den eneste fornuftige person i filmen er en fordrukken biker der brokker sig over de lede hippier ("You're all a bunch of friggin' freaks! Up yours!"), men han dør selvfølgelig helt i starten. Tv-movies er som regel altid noget lort. Og i rækken af lorte er Tom Gries ***Helter Skelter*** (1976) nok den største. Filmen er baseret på statsadvokaten Vincent Bugliosi 's bog af samme navn, men den kunne ligså godt ha heddet *Play It Safe*. Face it: at skulle lefle for et tv-publikum der ikke kan tåle sex, gore eller four-letter-words er ikke de bedste betingelser for at skabe en film. I mean, what's left? ***Helter Skelter*** formår da heller ikke andet end at være en kedelig gang propaganda for statsadvokaten's sag. Filmen starter med Tate-husets care-taker som går rundt og identificerer ligene for politiet. På trods af at der næsten ikke er noget blod at se bliver den stakkels mand så dårlig han han må løbe ud og brække sig (de *rigtige* murder-site photos findes iøvrigt i mondo-filmen ***Death Scenes 2***, og de er adskillig mere blodige). Derefter fører Bughiosi (George DiCenzo) os gennem filmen som en anden tour-guide og fortæller os ting vi har hørt til bevidstløshed; Manson er ondskaben selv, han tvang de stakkels små hippie piger til at begå mord for ham ved hjælp af Beatles-musik, etc. Filmen går også hen og bliver direkte patetisk da Bughiosi's armbåndsur går i stå første gang han møder Manson. Dramatisk musik vil ha os til at forstå at Manson har hypnotiske evner. Eller måske er det bare Bugliosi's ur der er pilråddent?

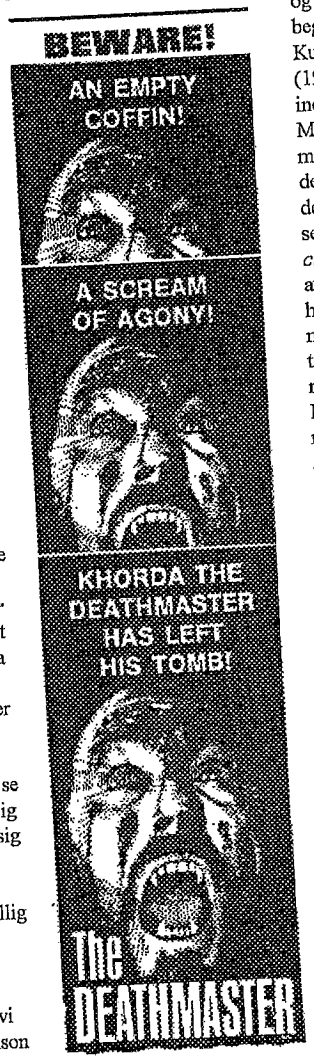

Selvfølgelig er den eneste der tar kegler i filmen Manson (sympatisk spillet af Steve Railsback), selv om det er påfaldende latterligt at han altid stirrer totalt manisk i alle de scener han er med i. Marilyn Burns (fra ***Texas Chainsaw Massacre)*** har også en rolle som distré Manson-girl. Filmen findes i to versioner, en video-udgave på 2 timer og en tv-udgave på 194 minutter, begge lige røvkedelige.

Kult-klassikeren ***Blue Sunshine*** (1978) af Jeff Lieberman indeholder også referancer til Manson-myten. Filmen starter med en bunke universitets-hippier der beklager sig over at det LSD de lige har taget ikke virker. 10 år senere, når de alle er blevet *model citizens*, begynder stoffet pludselig at virke bedre end de nogensinde havde drømt om. Ex-hippierne mister alt deres hår (en hentydning til de skaldede piger udenfor retsbygningen under Manson-sagen) og starter med at myrde sagesløse mennesker.

John Aes-Nihil s 8 mm extravaganza ***Manson Family Movies*** (1984), henter sin inspiration i myteme om at Charlie og vennerne skulle ha filmet deres morderiske aktiviteter. Der har dog aldrig været noget bevis for at disse "snuff-film virkelig eksisterede. Men det forhindrer ikke Aes-Nihil og vennerne (diverse excentrikere og transvetitter) i at forsøge at genskabe de berygtede ***Manson Home Movies.*** Med fokus på de mere blodige sider af sagan skiftes mere eller mindre obskurt udseende personer til at ta plads foran kameraet mens de slår hinanden ihjel. Håndmalte pap-plader forsøger at forklare handlingen ("Sharon is transmuted with fear"). Filmen slutter med en korsfæstet Manson.

Billy Parolini's ***Igor and the Lunatics*** (1985) løber nok afsted med guld-medaljen for den mest idiotiske Manson-flick nogensinde. Den er et krampagtigt forsøg på at skildre en sygelig kult-leder som efter mange år i fængselet bliver genforenet med sine disciple. Dessværre er alt i denne Troma-fflm

under lavmål. Den er latterlig når den forsøger at være uhyggelig og søvndyssende resten af tiden. Den har desuden også det mest røvsyge pling-plong soundtrack *ever*.

Et af de mere underholdende indslag i genren er Josh Becker's ***Thou Shalt Not Kill. .. Except*** (1986). Filmen starter i Vietnam, hvor Sergent Stryker (Brian Schulz) prøver at få det bedste ud

af krigens helvede ("Kill a commie for mommie" star der på et skilt i hans bunker). Der går dog ikke længe før han far sit ben skudt i småstykker i et "gook attack". Hjemme i staterne, med et dårligt ben og ingen penge på lommen, rejser han hjem til sin hytte i skoven (som minder mistænkelig meget om hytten i ***Evil Dead***-filmene) og opsøger sin ex-kæreste. Sød musik opstår. Senere far han besøg af tre soldaterkammerater, og de hygger sig med at drikke sig fulde og skyde med automatgevær ude i skoven ("Let's go shoot the shit out of something"). Idyllen varer dog ikke længe. En weirdo-kult med en retarderet Manson-look-a-like (Sam Raimi) har kidnappet Stryker's dame, skrevet på væggene med blod og slået en masse mennesker ihjel. Resten af filmen udarter sig som en kamp mellem soldaterne og hippierne hvor de sidstnævnte kommer af dage på diverse spektakulære måder. Opfindsomme kameravinkler og en god portion humor redder den ellers lidt lamme historie fra at ødelægge filmen. Den har været ude på dansk video under tittelen ***Sergent Stryker's Krig*** og kan udmærket bruges til at slå en aften ihjel med, mens man venter på det nyeste skud på stammen af Manson-epics, nemlig Jim Van Bebber's meget omtalte ***Charlie's Family.*** På trods af at den har været in-the-making i mere end 6 år, har filmen endnu ikke set dagens lys. Men skal man dømme efter det *work-print* som har cirkuleret i visse kredse, så bliver den en straight filmatisering af Ed Sanders true crime bog **"The Family - The story of Charles Manson's Dune Buggy Attack Battalion"**. Det engelske forlag Nemesis' nyudgivelse af bogen indeholder da også stills fra Van Bebber's film. Han siger i et interview med **Film Threat Video Guide**; "The film is basically a meditation on what the general public doesn't know about the case, and it just tries to be a real entertaining docu-drama". Hvis det viser sig at holde stik (jeg har mine tvivl), så vil det være et friskt pust i genren af Manson-inspirerede film der indtil nu ikke har budt på de store cinematiske oplevelser.

I dag, mere end 25 år siden mordene fandt sted, sidder Charlie og vennerne stadig i fængsel (dødsdommene blev p.ga. en lovændring omstødt til livsvarigt fængsel). Den nu 60-årige Manson er jævnligt kandidat til prøveløsladelse, men de amerikanske myndigheder har foreløbig valgt at beholde ham bag tremmer af frygt for det rama-skrig der sandsynligvis ville lyde fra stort set alle befolkningsgrupper, hvis man slap ham løs. Hans næste mulighed for prøveløsladelse er 1997.

Det er et beklageligt faktum at genren af Manson-exploitation-flicks ikke bringer os særligt meget nærmere en forståelse af hvem manden egentlig er. I den sidste ende bevirker disse films blændende overfladisked at de fortæller os mere om de folk som har lavet dem, end de gør om Manson.

Som Charlie selv siger det i dokumentar-videoen ***Charles Manson Superstar***: "I think the people who are stuck play-acting me, will end up finding out that they got played by themselves".

Sverre H. Kristensen

Bloody Darlings #16/17

(96 A5 sider *uden hefteklammer*) 60 kr.
Fås fra: Lars von Hegnet, Hindbærvej 17, 9000 Aalborg

Der er altid grund til at fejre, at der kommer et nyt **BD**, og det lader til, at der blir mer' og mer' af det: Denne gang er sidetallet helt oppe lige under hundrede sider. Desværre lader det bare osse til, at det bliver mindre og mindre et sammenrend af fælles-mindede kållektors af film udi horror/gore-genrene, men ok, et special-nr. om pasta-westerns er selvfølgelig heller ik' ligefrem mainstream. Men uden at checke efter, så er jeg sikker på, at der var 3 gange så mange skribenter mellem bladets sølle 32 sider i begyndelsen af **BD**'s A5-size-levetid, og var dermed langt mere et forum for forskellige folk, der havde den samme interesse. Anyway, indholdet denne gang er for en stor dels vedkommende spaghetti westerns og hurra for det. Jeg ska ikke påstå, at jeg har set specielt mange af slagsen, men den omfattende gennemgang er absolut welkommen, så man senere ka nærchecke, når man fra tid til anden falder over nogen af filmzne. Dog er det på det nærmeste totalt katastrofalt, at Von Hegnet ikke får nævnt, at **The Big Silence** osse findes med en alternativ "god" slutning!!! Hva' meningen Lars? Men det vidste då måske ikk', hva'ba'??? Dette stk. info ble' nævnt da yours truly så (og optog) filmen (i lbx + eng. dub) i 1990 på UK-tv, og nævnte version sku efter sigende ha været rettet mod det mellemøstlige (??) marked, hvor man ikk' ville ha en "dårlig" slutning!! Endvidere er #16/17 (som nævnt på de yderst aktuelle nyhedssider i dette orgasmatiske debutnr. af **Stay Sick! magazine**) et jubilæumsnr. med hilsener fra nogle af skribenterne, og der er de sædvanlige revs fra Frank, Mads og ham den sidste. Det mest interessante af LvH's indlæg er hans husken tilbage på en sen aften i 1966 og gennemgang af **An Unlocked Window** fra **Hitchcock Præsenterer** serien. Det er jo lige før, man ikke nænner at gøre Lars opmærksom på, at TV4 sendte *hele* serien i de sene nattetimer i 1995!! (og nej, jeg mener ikke den senere udgave af serien, men den originale). Jeg har ikke optaget den, så I ka godt spare jer! Men det sku da være mærkelig, om ik' der sidder een eller anden og har optaget hele serien eet eller andet sted i Skandinavien. Så' det jo bare lige om at finde vedkommende! Resten af #16/17 består af Larses **Set for nyligt**, hvilket har fremprovokeret kommentarer både i **Absurd** #3 og internetfilmbladet **Uncut**. Personligt har jeg normalt ikke noget imod sektionen, når den, som tidligere, er et tillæg til de "rigtige" reviews, men det lader til, at det efterhånden er de almindelige revs. der er tillæg til **Set for nyligt**-sektionen!! Og som sådan har det ærlig talt taget overhånd! Det' altid skæg at læse om, hva Von der H. har set på tv og gjort sig af "livsovervejelser" - *som finurligt tillæg, that is*, men som hovedingrediens blir det for meget!! Måske et af Von H.'s problemer er **Bloody Darlings** manglende kontinuitet. For år tilbage kom bladet rent faktisk *indtil flere gange om året*, og hvad der dengang var et levende filmzine er nu mest af alt blevet en dagbog for LvH! Bladet blir mere og mere en sækbekasse for Von H., hvor han står og fremviser sit snavsede undertøj. Ikke, at det nødvendigvis er dårligt; sleaze-fans har ingenlunde noget imod at lugte til snavset undertøj (*personligt ville jeg dog foretrække Amy Yips*), men selvom sidetallet er sat i vejret, så er procenten af xtreme indlæg/filmz tilsvarende faldet! Måske er sagen den, at Hegnet er blevet blød!! Familie, afkom, familieproblemer, boligspekulationer og det faktum, som Von H. selv omtalte for et par **BD**'er siden, nemlig, at han ikke læser "skod-filmzines" mere og derigennem får inspiration, det er måske medvirkende til, at bladet drypper knap så meget, når man tar det ud af kuverten?? Sluttelig vil jeg osse lige nævne endnu en irriterende uting, nemlig de manglende hefteklammer: *Hey Lars*, hva med at mane dig op og udsende **BD** hele *to* gange om året, så vi ku bli' fri for det rod med de manglende klips??? Du må sgu da for helvede være klar over, at vi *godt ka li* at læse dit infame (og *kærlige*) blad, og 12 måneder er eddermame for længe at gå og vente!! Men hvis det virkelig ikke ka komme på tale, *herr Hegnet*, hva så om du tog og delte materialet i todelte numre, lissom nr. 13 del 1 & 2, der så ku udkomme samtidig, så man ku bli' fri for det hyr med at sku samle løse sider op, når man farer ud af bussen!!

Absurd #1-3

(Nr. 3: 64 A5 sider) 40 kr. ink. porto.
Fås fra: Kenneth Eriksen, Jupitervænget 61, 6710 Esbjerg V.

Da undertegnede læste i et nr. af **BD**, at der var et nyt blad på vej med titlen **Absurd**, så tænkte jeg, at så måtte jeg hellere se at få mit shit gjort klar og få **SS!** lavet færdigt, så jeg kunne være først på banen med et nyt blad, og hva sker der så? Ikke andet, end at grundet min sædvanlige traven frem og tilbage på samme sted, så er **Absurd** nået op på hele tre numre, og jeg hører, at nr. fire er lige om hjørnet, og det er først nu, at jeg får nosset mig sammen og udsendt **SS!** nr. 1!! *Sheeiiiittttt!!!!* Nå, men om ikke andet, så er der i det mindst så hele tre numre at gå i krig med til dette rev.! Nr. 1: Allerede fra første færd er det klart, at herr Eriksen, der tidligere har skrevet for **BD**, er mere til gamle slidte **Inferno**'er stilmæssigt, end til **BD**'s ditto. Og det' skam helt i sin orden, faktisk ville det være kedeligt, hvis alle alternative filmzines i DK så ens ud. Min egen favorit-feature i nr. 1 er absolut

David Warbeck-gennemgangen, *Well done mr. Eriksen!* Det eneste der undrer mig en smule, er, at vi først blir informeret, at Warbeck er fra New Zealand og derefter i samme artikel omtales som englænder. Nok er de mere royale i NZ end i broderlandet OZ, men ligefrem at gøre dem til englændere er nok lidt yderliggående! Den anden mest interessante sektion, og som ikke er blevet nævnt i andre revs af bladet, er den engelske artikel om Ed Wood (og så er det i øvrigt lettere morsomt at læse, ifølge noten til sidst, at artiklen er trykt af en eller anden, der hedder "kind permission"!!). På side 43 er der i øvrigt et afbillede af det danske cover til **The Scorpion With Two Tales**, hvor halvdelen af billedet, den del med manden med kniven, er tyvstjålet fra Panoramas udgave af Fulcis **House by the Cemetery** (aka **Slagtehuset ved Kirkegården**)!! En anden mindre detalje jeg osse lige vil nævne, er, at **Twins of Evil**, som redaktøren nævner sikkert ikke findes på DK-kassette; at den i alt fald findes med danske *undertekster;* den har nemlig været vist på dansk tv for en 4-5 år siden, nemlig på den gamle TV6-kanal, der sjovt nok var en *kvindekanal*, men om bagmændene (m/ki) bag TV6 syntes, **Twins of Evil** specielt kunne underholde quinder, har jeg ingen anelse om. Jeg forstår i øvrigt ikke, at redaktøren har ladet dette debutnr. udgå? Det må da ha krævet et stort arbejde at lave, hva med at få det genoptrykt?? Nr. 2: Flot farveforside med John Saxon. Man kan dog undre sig over, hvorfor en ukendt kvinde, *der tilmed er uskarp*, får tildelt mere billede, end Saxon gør?? Og så var det tomme indercover jo lidt uheldigt! John Saxon interviewet: interessant at erfare, at manden på det nærmeste ser ned på de film, han i mange år har været med i! Han har end ikke set **Tenebrae** og bryder sig ikke om **Cannibal Apocalypse**!!! "Slasher Mania"-artiklen er osse underholdende, dog beheftet med en række fejl, hvoraf de fleste, det med **Halloween 2 + 3**, der alligevel ikke var i lbx, blev rettet i nr. 3 . **Halloween 2** har i øvrigt tidligere været udsendt i lbx på dansk video, desværre er printet bare ultra-mørkt, og man ka ikke se halvdelen af, hva der sker! Endvidere er det osse en (lille) fejl, at det nævnes, at **Scream** er uncut, samtidig med, at det cover af filmen, der vises, er den "korte" udgave, og ikke den Directors Cut-version, der senere er kommet med xtra blod! Directors Cut-udgaven findes osse på DK-kassette med et næsten identisk cover som det andet - bare næsten helt i hvidt. Endvidere nævnes det, at alle **Friday the 13th**-filmene er uncut på DK-video, men så vidt jeg erindrer, skrev en vis herr Brahe da vist engang i **BD**, at nogle af dem er klippet. Men ok, jeg har ikke ku ta mig sammen til at se andet end den første, så de fakta må vente til en anden gang, eller til een eller anden gider gøre arbejdet med at finde ud af the *really* real truth! "The Farina File": Halvanden side med totalt unyttige og intetsigende titler på fortrinsvis dokumentarfilm, hvoraf en hel del er fra 60erne og 70erne, på 8mm film og kun på italiensk, og uden nogen form for forklaring til de enkelte, om hvad de indeholder!! *Virkelig interessant!* "The Giallo Pages" er en sektion jeg holder af, faktisk, jeg ska nemlig ærligt indrømme, at jeg er lisså ubevandret i alskens gialli-er, som en eskimo i Las Vegas. Desværre indeholder nr. 2's Giallo-sektion osse mit hadeindlæg i dette nr., nemlig de to anmeldelser af Troy Howarth! *Fuck*, for en gang navlebeskuende akademisk bull! Og hvis ikke det var fordi, jeg allerede *havde* set **Five Dolls for an August Moon**, så tror jeg nok, jeg var blevet noget knotten; sagen er nemlig den, at **Dolls** indeholder den ene "røde sild", der bliver smidt ind på scenen, efter den anden - dette *er* sådan set hele filmen, og hvad gør mr. Howarth? *Joo*, han gir dem alle sammen vækl! Afslører det hele, selv slutningen!! *Fåååkkk* sir jeg bare!! Ellers et godt nummer bortset fra disse *uheldige* indslag! Nå jo forresten; en enkelt ting, der osse irriterer en smule er fontstørrelsen: At bruge bogstavsstørrelse 6 engang imellem er ok, men, så vidt jeg kan se, er det denne størrelse, som er brugt til næsten al teksten i samtlige tre numre, og det er ærlig talt for meget. Jeg tvivler på, at der er mange over 35 år, der kan læse bladet! Nr. 3: Flot cover!! Pæn omtale af mit indeks, thanx! "Kultur og Kannibaler": Storartet! De forskellige info om nye vids med interesse for genrefolk er osse kærkommen. Når nu mumiefilmene alligevel sku med, ville det så ikke ha været en idé at gi de gamle mumieruller en ordentlig omtale i stedet for nogle få linjer?? "Fra Gotik til Splat"-artiklen af Martin Weinreich er ganske glimrende og passer udemærket...til et blad som **Ud og Se med DSB**, eller et hvilket som helst andet blad henvendt til folk, der intet ved om horror-film, men i et blad, hvor der på forsiden er en mand, der får hjernen boret ud af kraniet og på bagsiden en mand, der, i blodig close-up, får stukket begge øjne ud, i sådan et blad er artiklen altså helt overflødig. **Absurd** er et fagblad for folk med en interesse udi en håndfuld nært beslægtede filmgenre, lad være med at gøre det til et "Horror Movies for Dummies"-begynderheftet!! Hvis den havde været 10 gange så lang, med alle de detaljer, som kun rigtige fans og samlere ville ha været interesseret i, så ok! Men som det er her, så ville det svare til at bringe en artikel om, at der altså er forskel på drenge og piger i **Rapport**!! (og så lavede Corman altså 8 Edgar Allan Poe-film i 60erne, ikke 7. ha!). Som gammel tegneserielæser er det naturligvis herligt at se én af slagsen blive anmeldt, men desværre har man glemt at nævne, hvem skribenten er. Alt i alt tre rigtig gode numre fra **Absurd**, og vi håber naturligvis på flere. Der er flere, der har nævnt, at **Abs** nærmest er en ny udgave af **Inferno**, men den holder nu ikke, syns jeg; ikke at **Abs** er dårligere, men simpelthen fordi **Inferno** favnede over langt mere end **Abs** gør. Alt muligt inden for genrefilm kom med, **Abs** er mest til ruller fra spagettilandet, og som jeg sagde i begyndelsen, så er det helt fint, at vi er forskellige, det er faktisk bedst sådan. *Hmm,* inden jeg slutter så var der altså lige sån en...*øh*...mindre detalje mere: Prøv lige og læs det her: "**Roger Howell og Raymond Tucker er to prisbelønnede neurokirurger, hvis samarbejde er ved at sprænges, idet Howell's eksperimenter bliver mere og mere vanvittige. Da bruddet mellem dem er endeligt, hjernevasker Howell Turker's søn, således at denne tvinges til at dræbe sine forældre på den mest splattede facon og da sønnen har udført henrettelserne, tvangsindlægges han på et psykiatrisk hospital.**"...og læs så det her: "**Roger Howell og Raymond Turker er prisbelønnede neurokirurger, men deres samarbejde er ved at sprænges, fordi Howell's eksperimenter bliver mere og mere vanvittige. Da bruddet mellem dem er endeligt, programmerer Howell Turker's søn til at dræbe sine forældre. Sønnen udfører udåden og indlægges derefter på en psykiatrisk klinik.**" *Hov, hva søren var nu det?? Jamen, var de to stykker ikke næsten identiske???* Jo, det var de såmænd! Sagen er bare den, at det øverste stykke er fra den anmeldelse af **Death Warmed Up**, som man kunne læse i **Absurd** nr. 1, og det andet stykke, der næsten er enslydende med det første, er hentet fra bagsiden af kassetten til netop **Death Warmed Up**!!! Jeg gloede sgu godt nok, da jeg læste det og checkede efter et par gange, men den er god nok! Da Lars von Hegnet opdagede noget lignende i Torben Simonsens blad for længe siden, så skrev han: *"...Jamen...ER det så galt at låne hist og pist..?? NEJ...ikke hvis man gør opmærksom herpå. Men T. nævner sig selv som skribenten og angir ingen (inspirations) kilder...og DET er højst usmageligt, vil jeg mene...[ ]...Slutteligen undlader jeg med vilje at "anmelde" bladet, eftersom det jo er fuldstændig umuligt at konstatere "hvem" der har skrevet hvad."* (**BD** #3). Jeg syns **Absurd** er kodylt fedt, men altså, sån noget hører bare ikke hjemme i filmzines, ikke mindst fordi man nu sidder og tænker: "hvilke andre revs er halv- eller hellånte? Hm, her til sidst så skal jeg måske lige tilføje noget; jeg er nemlig udemærket godt klar over, at der er forskel på mentaliteten på følsomme jyder fra westkysten og så os glatbarberede og kyniske "svenskere" fra Djævleøen, og den herr Eriksen *(any relation to Roky Erikson?)* skal naturligvis ikke ta det her som et Hegnet'sk personangreb, det er det ingenlunde, men jeg syns altså bare det er lettere uheldigt, når nu **Absurd**-Ed godt kan selv i absolut sublim stil. That's all! Så slutkonklusionen må lyde: FEDT BLAD, *UHELDIG EPISODE!!*

Dorte, en teen-ager pige på 16:

"Jeg skulle faktisk i gang med at lave lektier, og mor har bedt mig om at skifte bleen på lillebror, og oven i det hele, så har Åse og Tykke Lene spurgt, om ikke jeg kommer med ned på hjørnet og ser Holgers nye springkniv...men op i røven med det, jeg vil sgu hellere læse Stay Sick! magazine!!"

"Nørd Nyt" lukker og slukker

Desværre ser det ud til, at alle tegneseriesamleres faste holdepunkt i tilværelsen, nemlig fanzinet **Nørd Nyt**, er gået ind. Bladet nåede lige akkurat at runde de 10 numre, da det seneste nummer udkom i Maj sidste år. Bladdød er desværre et velkendt fænomen indenfor danske tegneserieudgivelser, men netop mht. **Nørd Nyt** er det eddermugme noget møg; bladet var nemlig det eneste sted, hvor rigtige fans, nørder og samlere kunne få stillet sulten. Bevares, vi har stadig det meget flotte **Strip**, men deri finder man jo bare den ene velskrevne artikel, anmeldelse og interview efter hinanden, men reportager om hvordan **Århus Tegneserieloge** kæmper indædte kampe for at holde stand mod de andre klubber i Norden, billeder af redaktøren, der *"laver stort i munden på anden logebroder"* eller de yderst vigtige index-lister over fx hvilke numre af **Fart og Tempo**, der har bragt **Allan Falk**, ja, alt det finder man sørme ikke i **Strip**! Og i sidste nummers "Næste nummer"-reklame stod der endda, at det følgende nr. ville indeholde et index over den fantastiske serie **Adèle**, som altså så ikke kommer nu - ærgerligt ud over alle grænser, må man sige!! Som et lille personligt plaster på såret hjælper det dog på humøret, at undertegnede netop ved et yderst heldigt tilfælde har fundet de tre første **Adèle** albums fra 1978 i perfekt stand og i hardcoverindbinding. Men det *er* altså alligevel noget øv! Og endnu mere frustrerende bliver det, at **Nørd Nyt**'s redaktør, Eks-Høvdingen, tilsyneladende ikke alene ikke gider lave blad mere, men end ikke heller gider gøre sig den ulejlighed at svare på forespørgsler mht. bladet! Jeg sendte nemlig et spøjst brev og både spurgte og opfordrede til at lave et nr. 11, men intet svar - og de skylder mig endda stadig et nummer i mit abonnement! *Hvilken skandale!!*

Grov Censur på TV2

Da TV2 bragte David Lynchs **Wild at Heart** sidste år checkede **SS!** redaktionen den lige for at se om der skulle være forskel på TV2's udgave og så den, som DR tidligere har vist; Det var der ingenlunde mht. selve filmen, *men* hvad den yderst opmærksomme og i kvindefavne populære **SS!**-redaktør bemærkede, var, at selvom TV2 gjorde brug af den samme oversættelse som DR, så var der alligevel forskel: Som bekendt er der en del slang og dagligdagstalesprog i **Wild at Heart**, og i oversættelsen på DR havde oversætteren, for at ramme talesprogsniveauet i den danske oversættelse, gjort brug af lignende danske udtryk og forkortet talesprog; fx "ka'" i stedet for "kan", "li'" i stedet for "lide" og så fremdeles. Endvidere blev der også skrevet "all right" i oversættelsen hver gang termen blev brugt i den engelske dialog. I betragtning af, at TV2 gjorde brug af den samme oversætters oversættelse, så skulle man tro, at der ingen forskel ville være, *men* der var ikke bare forskel, der var *stor* forskel: I TV2-versionen var *alle* forkortelser nemlig blevet fjernet og alle ord var nu på mystisk vis stavet helt ud, hvilket gjorde den danske versionering både stiv og skriveagtig modsat den engelske originaludgave, der, som nævnt, var talesprogspræget ad helvede til. Og som om dette ikke var nok, så var alle "all right" blevet helt fjernet! Hvem der står for denne grelle tekstcensur ved **SS!**-redaktionen ikke, men det er nærliggende at tro, at det er TV2, der står bag, og hvis dette er tilfældet, kan man jo så spekulere i hvorfor: Er det fordi TV2 regner deres seere for værende nogle lallende idioter, som de ikke tiltror nok sproglig kompetence til at kunne læse talesprog?? Og hvad ligger bag sletningen af "all right"-udtrykkene? Mener TV2, at dette ikke er et gængs dansk udtryk, og at TV2's hjernedøde sofakartoffelseere derfor nok ikke kan tyde meningen af denne komplicerede term?? Hvis dette er tilfældet, så burde TV2 anskaffe sig en **Nudansk Ordbog** og slå frasen op; Den står nemlig deri, hvilket slet og ret betyder, at "all right" er et accepteret dansk udtryk! Men med alle de stupide quiz-programmer og hjernelamme *gade-klasse-kamp og jeg skal komme efter dig*-programmer, som TV2 smasker i hovedet på seerne, så er det vel ganske naturligt, at *kulturhøjborgen* i Odense regner deres egne seere for værende lallende idioter - en betragtning, der er forståelig nok: det er ikke svært for et normalt fungerende individ at træde ind i *land of the lalling idiots*, hvis man sidder en hel aften foran de af TV2's programmer, der er henvendt til unge og familier!!

Slattent Jubilæum

- Agenten der *ikke* kom ind fra kulden

Agent X9 Nr. 200
(Gutenberghus, 100 sider, s/h) 32,50 kr.

Jeg har læst **Agent X9** i snart mange år. Det hele startede egentligt med **Serie Magasinet**. **SM** var et blad, hvis redaktionelle linje var ret åben: Der var det hele: horror, humor, gangstere, kung Fu, fodboldtbørger og krimiserier. Og dengang, for 3-4 menneskealdre siden, blev **Agent X9** regnet for, og ofte omtalt som, **Serie Magasinet** nummer 2 - men udelukkende med krimiserier, og da **SM** sørgeligt nok gik ind i'84, så var der kun **Agent X9** tilbage, og sådan har det været lige siden.

Jeg har brugt mange lange timer på at forsøge at forstå, hvorfor **Serie Magasinet** ikke kunne overleve, når nu, at **X9** godt kunne. **Serie Magasinet** var **Agent X9** gange 100!!! I mange år har **X9** så udkommet hver 2. måned fra forlaget Interpresse, der midt i 80erne blev opkøbt af svenske Semic, dog uden nogen nævneværdig redaktionel forskel, men da Gutenberghus, der nu opererer under dæknavnet Egmont Serieforlaget, overtog alle IP's gamle titler for en halvandet års tid siden, så var blækket på købskontrakten knap tørt, forend Gutenberghus skar kraftigt ned på udgivelsesfrekvensen fra hver 2. måned (som om det ikke var sjældent nok!) til hver 3. måned! Men på trods af dette horrible indgreb, så er een ting, som undertegnede dog længe har set frem til, det store jubilæumsnummer Nr. 200. Der var ikke eet gran tvivl i mit sind: Den gamle **Agent X9**-redaktør, som fulgte med fra IP-dagene, ville naturligvis sørge for, at der virkelig ville blive gjort noget ud af denne festlige begivenhed, jeg mener, det er trods alt 13 år siden, der sidst var et stort rundt nummer (Nr. 100 i 1986). Sidetallet ville sikkert blive fordoblet, der ville være en ordentlig gennemgang af de gamle numre, gamle redaktører ville give deres besyv med, og man ville indhente hilsener fra nogle af folkene bag de serier, som **X9** trods alt har bragt i ca. 24 år nu. Sådan lidt i stil med **Serie Magasinets** store herlige jubilæumsnummer, da bladet nåede 300 numre!

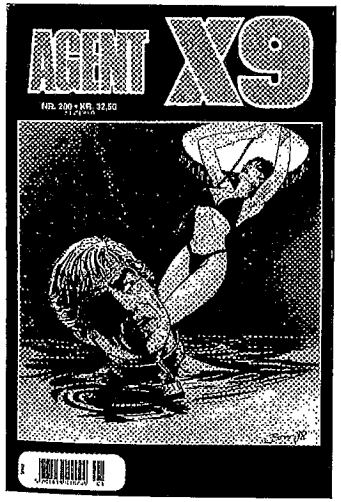

Men nej, sådan skulle det ikke være! Ingen af delene blev gjort, man ønskede *end ikke* at skrive "jubilæumsnummer" på coveret!! Redaktør Michael G. Nielsen har sikkert gjort det ud af det, han nu har kunnet med de begrænsede midler, dvs. de sædvanlige 100 sider, der har været til rådighed. Der er både en kort gennemgang af bladets historie, index over hvornår de forskellige numre udkom, udførlig liste over hvor tit og i hvilke numre bladets hovedserie **Modesty Blaise** har været bragt og en *kort* gennemgang af nogle af de andre serier, men bedst som det hele er i gang, skriver redaktøren, at der ikke er plads til mere. Den gennemgang af bladets historie og serier, der er, er ganske glimrende, men der er altså langtfra nok af det, faktisk er det et ret slattent jubilæum! Hvorvidt herr Nielsen har indflydelse nok på forlaget til, at han kunne ha fået gjort noget mere ud af det, har jeg ingen anelse om, men det er altså ikke godt nok!! Ærlig talt, så synes jeg ikke, forlaget kan være det bekendt!

Det kan godt være, at **Agent X9** ikke er det mest sælgende tegneserieblad i Danmark, jeg har ingen anelse om, hvordan salget går, men hvad jeg ved er, at **X9** efterhånden er det eneste ikke-humoristiske tegneseriehefte, der har overlevet fra 70erne. Alle de andre er lukket. I dag består det danske bladmarked udelukkende af humørblade og superhelte. De dage, hvor forlagene godt kunne finde ud af at udgive noget, der var bare en lille smule anderledes end *"ha ha, hvor morsomt"* og *"nøj, tror du Hulk ka' ordne Superman?"*, ja, de dage er for længst forbi. Dage, hvor man ku læse underlige franske serier, krigsserier, horrorserier, westernserier og, ja, blandet landhandel i **Serie Magasinet**. Men den slags vil de tolvårige måske ikke købe?

Forskellen på Gutenberghus er og

har altid været, at man udgir tegneserier for at tjene penge, modsat Danmarks bedste forlag, nemlig Interpresse i 70erne og 80erne, hvor man ofte udgav blade, der lå lige på kanten af, hvad der kunne lade sig gøre rent økonomisk, simpelthen fordi de selv læste tegneserier og mente, at det *skulle* ud til læserne!

Det er bemærkelsesværdigt, at Gutenberghus' populære blade, såsom Marvel-bladene (som der er mange 12-årige, der køber!!), dem kan der godt gøres noget ud af med mange udvidede numre og ekstra one-shots. Men resten, det gider man sgu ikke ofre penge på, og dèt er ærlig talt synd! Det er tydeligt, at Gutenberghus bekymrer sig om at tjene penge og ikke specielt meget om tegneserier!

Hvor længe vi får lov til at beholde **Agent X9** på det danske tegneseriemarked, har jeg ingen anelse om, men skal vi skyde på et års tid, så bliver det sikket også lukket!

Lige så snart der er nogen, der får fremstillet den tidsmaskine og sendt den ud på markedet, så er undertegnede den, der har indløst en enkeltbillet til 1981 og har sagt farvel og tobak.

Don Martin var ekstremt sky, og billedet her er et af de få, der er taget af ham. Han betegnede det selv som: Den "falske" Don Martin og billedet nederst som: Den "virkelige" Don M.

En mester i galskab

Den amerikanske tegner Don Martin, der døde sidste fredag 68 *år* gammel, har indskrevet sig som en af frontkæmperne for den politisk ukorrekte humor

AF JAKOB STEGELMANN

Sidste fredag forlod Don Martin os. Han fik ikke et pengeskab i hovedet. Han blev ikke kørt over af en damptromle. Han blev heller ikke hakket i stykker af en motorsav. Han døde såmænd af kræft, kun 68 år gammel, på et hospital i Miami. Man havde ellers tiltænkt ham noget spektakulært, ledsaget af endnu en at de bizarre lydeffekter, der altid øgede virkningen af de voldsomheder, han udsatte sine figurer for.

Don Martin var en af det 20. århundredes store tegnende humorister, en af frontkunstnerne i kampen for en politisk ukorrekt humor og et af stjernenavnene i det legendariske MAD Magazine. Her optrådte han fra 1956 til 1987, i hvert eneste nummer, med små, groteske historier om anonyme hverdagsmenneskers brutale møde med en virkelig[hed] så fysisk, så hårdtslående og så ulækker, at enhver kunne genkende den.

Det var Don Martin, man først bladrede hen til: Hans historie tog sjældent mere end et par sekunder at læse, men timer og år at fordøje, vende tilbage til, og nyde igen og igen. Sammen med Don Martin dykkede man ned i bevidsthedens mest veloplagt syge tendenser og udforskede et karikeret voldeligt univers, der tilsidesatte al god moral.

Han havde af gode grunde ingen gennemgående figurer i sine historier: De overlevede jo sjældent Men de var alligevel ens, med store næser, enorme kæbepartier og platfødder, der kunne foldes i alle mulige retninger. Kun en enkelt navngiven Don Martin-figur huskes: Den umulige Captain Klutz, moderne superhelt uden chance for at redde en eneste farlig situation. Men Klutz var kortlivet, og Martin vendte som regel altid tilbage til sit unavngivne galleri af mænd og kvinder på vej mod katastrofe og lemlæstelse.

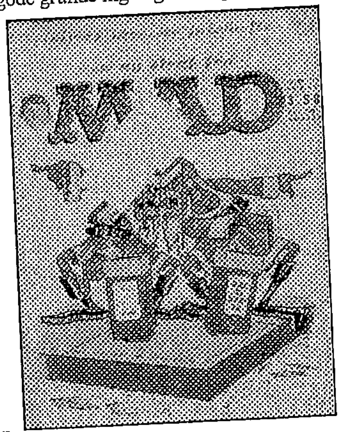

Don Martin tog udgangspunkt i mængder af klassiske vits-miljøer. Hospitalet. Restauranten. Det vilde Vesten. Men han tog udgangspunkt i billede og lyd fremfor dialog og skabte dermed et helt enestående, surrealistisk univers. Ikke sært at kolleger som Robert Crumb, Gary Larson og Bill Plympton har fundet inspiration hos Don Martin til deres egne, bizarre universer.

Som de efterladte kan de nu overveje, hvem der skal være den nye Don - og givetvis nå frem til, at han må stå alene - MADs galeste tegner, den surrealistiske tegneseries mester.

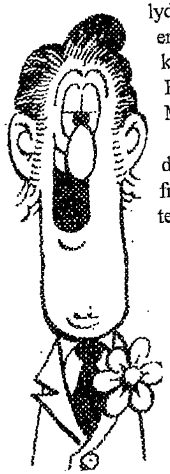

[Ovenstående artikel er fra **Berlingske Tidende** d. 15. januar 2000, og da **Stay Sick! magazine** ikke har spurgt om lov til at bringe den, er det altså en ægte *bootleg-artikel!!* De 2 billeder af Don Martin er også fra artiklen. Don Martin-forsiden dermod er min egen og er fra dansk **MAD** nr. 6 (1965)]

Den Sure Mand i Kloakken

Der findes mainstream og der findes alternativt; Det oppe på overfladen og det nede i undergrunden. At nogle i alternative filmkredse måske vil ytre, at en instruktør som Lucio Fulci ikke er (var) en alternativ filmskaber er måske logisk nok: alle horror-fans kender ham og alle har i alt fald et par af spagettifjæsets film stående i samlingen, men så prøv at snakke med folk, der går ind og ser Julia Roberts-film eller danske komedier, om de kender herr Fulci, eller for den sags skyld nogen andre italienske exploitationinstruktører - eller, hvor ofte blir de nævnt i **Bogart**? Nej, vel! Og med danske bladtitler, der indeholder ord som **Bloody, Absurd, Mondo** og nu **Sick!** så er der ingen tvivl: vi er her dybt nede i kloakken, vi står i plumrevand til knæene, og en rotte rygsvømmer lige forbi! Men engang imellem så kan man jo alligevel godt få lyst til at kravle op ad den rustne jernstige, skubbe risten op og titte op og se, hva der sker oppe i solskindet. Mit kik op i mainstream-solskindet fra tid til anden hedder **Sentura**. Bladet udkommer hver 2. eller 3. måned (*gider virkelig ikke checke efter!*) og omhandler film, tv, bøger og hva man vel kunne kalde mediekultur, og er vel et ok indblik i en middle-of-the-road-kulturverden, når man nu ikke ellers beskæftiger sig så skide meget med denne. Der er dog en del ting, man ska vænne sig til efter mange års fanzinelæsning: fx gøres der sgutte meget ud af info om hvilke versioner af diverse film, der blir omtalt; videoomslag er en by i Rusland; lange dybdeborende artikler, som vi er vandt til fra **Inferno**, finder man *ingen* af, og sproget er, eddermame, lige lovlig fladt, men, *Hell*, det' jo ik' lissom man er tvangsindlagt til og bli' ved med og læse bladet i timevis, og efter endt læsning er det jo osse altid rart at åbne risten til kloakhullet og kravle ned igen. Og lissom undertegnede ikke just gør noget synderligt ud af at følge med i, hva der kommer af store mainstream-film, så er jeg naturligvis osse godt klar over, at dem på den anden side af hegnet heller ikke gir en dyt for psykotroniske film fra **Italien**, Hongkong eller Aalborg! At mainstramfolkene overser alt det spændende, er vi sån set bekendte med, men hvis der er noget, jeg hader, så er det når folk lader som om man ikke eksistere! Og det var netop, hva der skete sidste år i et nr. af **Sentura**, hvor der blev bragt en helsides artikel om, at der ikke findes nogen filmblade i DK, på trods af, at vi på daværende tidspunkt havde både **Bloody Darlings, Absurd** og **Mondo Franko** og da i øvrigt osse det dybt kedelige **Kosmorama**. Artiklen blev bragt på sidste side som "Kommentar", og da bladet tidligere havde bedt læserne om at skrive ind og fortælle om, hva de havde lyst til, så tænkte jeg, at så ville kommentarer fra læserne til sån en "kommentar" da sikkert nok blive bragt i bladet, og fluks greb jeg straks pennen (nå ja, efter en 4-5 mdr.s tid!) og skrev en kommentar til kommentaren. Naturligvis blev mit indlæg *Ikke* bragt! I min naivitet havde jeg glemt den større afstand, der er, mellem skribent og læser i "rigtige" blade; en afstand, der er så godt som ikke-eksisterende i fanzineland (*well, blandt fanzines, der følger de uskrevne kodekser anyway!*). Ros skal **Sentura** dog alligevel have: i det efterfølgende nummer 7 bragte man et lille dementi om, at der altså trods alt *findes* danske filmblade. Dog fejede man en smule ind under gulvtæppet, ved at forklare (*bortforklare?*) at disse blade dog er "temmelig smalle udgivelser", men i artiklen havde forfatterinden tydeligt nævnt, at der ikke findes nogen filmblade *overhovedet*. Man burde fra **Sentura**'s side ha sagt; *"ok, vi gjorde en fejl, der findes blade!"*, men sån sku det altså ikke være. Anyway, på de næste to sider ka du læse både **Senturas** org.-artikel og det indlæg jeg sendte dem. Hvis **Sentura** troede, at mit indlæg ikke ville blive trykt, bare fordi de ikke ville, så tar de fejl, jeg trykker det da bare selv! **Sentura**-artiklen trykkes naturligvis her helt uden at spørge om lov, så *shhh...*

Og sku een eller anden sidde og synes, at det er at gøre lidt meget ud af, at et eller andet blad trykte en eller anden dum artikel, så...har du måske ret - ***men jeg hader altså, når folk fornægter min eksistens!!***

På opdagelse i filmkritikken

AF HELENE HAUCH (fra **Sentura** #5)

Dansk film har aldrig været så populær som nu, men filmkritikken står ikke til mange stjerner — i hvert fald ikke den del af kritikken, som fødes uden for de akademiske og teoretisk funderede miljøer. Vi har ikke længere nogle rendyrkede filmmagasiner, og det er typisk dagbladene, man må kaste sig over, når hungeren efter filmstof melder sig. Dagbladsanmelderens håndtering af filmstoffet var derfor også et springende punkt på dagsordenen, da Filmhuset tidligere på sommeren åbnede dørene for debat om aktuel dansk filmkritik.

Kritikken på briksen

— Filmkritikken i dagbladene er i dag mest synlig i form af forbrugeroplysende dagbladsanmeldelser, der betragter filmen som underholdning. På den måde kommer kritikken til at repræsentere et reaktionært filmsyn, siger Anne Jerslev i et indledende oplæg. Som leder af Institut for Film- og Medievidenskab på Københavns Universitet er hendes egen tilgang til filmen den videnskabelige. Uden at give udtryk for, at denne metode skal være den toneangivende, efterlyser hun en kritik, der borer dybere og tænker bredere. „Den brede filmkultur dækkes slet ikke. Vi bliver ikke oplyste af det filmstof, der står i aviserne" siger hun, og fortæller, hvordan hendes egne bidrag til Politikens filmtillæg har fået det psyko-terapiklingende øgenavn „på briksen", fordi de atypisk går dybere ned i filmene.

Bo Green Jensen, filmanmelder på Weekendavisen, svarer på angrebet. Dagbladene må tage højde for det faktum, at målgruppen er bredere og mere uensartet. Terminologien kan ikke ud-foldes i samme grad som i tidsskrifterne eller de videnskabelige skrifter, hvor man forudsætter en indforstået læser. Bo Green Jensen kalder filmanmelderen „en opdagelsesrej sende, der skal kortlægge nyt land og skitsere det for omverdenen." Men på anmeldermission for et dagblad, vover man sig ikke ud på for dybe områder. „Jeg må ikke for min redaktør" siger anmelderen, der „starter hver arbejdsdag med at se en film og hver dag håber, at netop denne film vil ændre verden." Men hvad betyder det, hvis han ikke kan få lov at *skrive* om det, spørger man sig selv.

Film er for populært

Diskussionen peger på en paradoksal, men nok ganske traditionel, tendens: film er blevet populært stof i aviserne —så populært, at det hæmmer kritikken. Dagbladsanmelderne får ikke lov at udfolde sig kritisk i frygt for, at avisen taber læsere. Det betyder ikke kun, at film-interesserede (for)bliver uoplyste, men også at filmkunsten ikke får nok mod-spil.

— Det kan godt være, at filmanmelderne ikke var så velformulerede for en snes år siden, men til gengæld havde de noget på hjerte, siger Franz Ernst, formand for foreningen af danske filminstruktører og paneldeltager i debatten. Han har ret. Der er blevet længere imellem den provokerende og polemiske filmjournalistik. Det er de sprogligt veldrejede synopser og smarte *catch phrases*, som distributørerne kan citere i premiereannoncer og på plakater, der kendetegner filmstoffet i dagbladene i dag. Og så selvfølgelig det uundværlige stjerne/katte/hatte/ - system, der visuelt placerer filmoplevelsen i kategorier, og har den „fordel", at anmelderen ikke behøver at forklare sig i tilstrækkelig grad. Er en filmanmeldelse overhovedet filmkritik spørger en deltager i Filmhusets sal. Som tendensen tegner sig i dag må svaret være nej.

Det eneste ene

Hvordan får vi kritikken tilbage i den brede filmjournalistik — er et nyt filmmagasin løsningen?

Det var et andet emne på debatnødet, og også her blev der luftet skarpe synspunkter.

Hvordan skulle ét magasin kunne dække filmmediet i dag, spørger en tilhører i salen. Filmen i Danmark har udviklet sig markant de sidste ti år. Der er ikke længere tale om én filmkultur, men flere filmkulturer: Nogen dyrker kultfilm, andre foretrækker smalle franske film, andre igen amerikanske komedier osv. Ét magasin kan derfor ikke dække de behov, der er i dag, fordi filmen bruges på forskellig vis og af forskellige segmenter, lyder det relevante argument imod.

Forslaget om et nyt magasin er ikke en tilfældig idé, men kommer af, at Det Danske Filminstitut overvejer en sådan udgivelse. Det er på sin vis oplagt, at Instituttet skal udgive sit eget blad. Her har man fingeren på pulsen og er tæt på instruktører og producenter. Måske for tæt? Man kunne frygte, at magasinet ville få svært ved at se ud over den del af filmkulturen, som Instituttet selv har fingrene i. Hvorfor ikke i stedet støtte nogle af de eksisterende magasiner, der beskæftiger sig med filmmediet, så vi kan få mangfoldige bud på vores mangfoldige filmkultur.

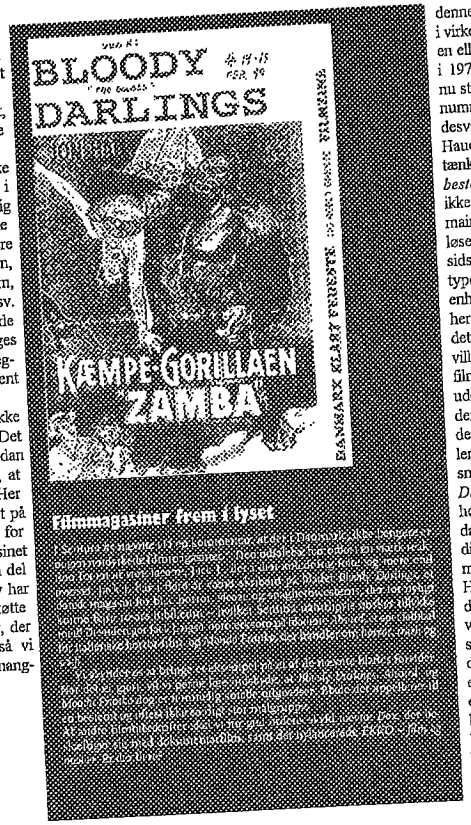

Filmmagasiner fra i lyset

Den Opdagelsesrejsende der ikke Kunne Finde Junglen

af Jack J.

En morgen i August fik undertegnede både krydderen galt i halsen og spildte kaffe ned af den hvide T-shirt. Grunden til den mildest talt mislykkede frokost var, at jeg i bedste stil med manden i **The Incredible Shrinking Man**, der en morgen opdager, at han er krympet, netop havde opdaget, at jeg slet ikke eksisterede! Først var det ikke nogen rar tanke: Panisk forestillede jeg mig straks, at jeg fx ikke længere ville modtage boligstøtte, men, omvendt, vel heller ikke længere var nødt til at tilbagebetale det nederdrægtige SU-lån. Årsagen til denne bizarre opdagelse kom i form af **Sentura** #5, hvori skribenten Helene Hauch i artiklen "På Opdagelse i Filmkritikken" gør mig og mine ligestillede opmærksom på, at vi ikke findes. Nå ja, hun nævner ikke os direkte, men postulere i første afsnit, at: "Vi har ikke længere nogle rendyrkede filmmagasiner..." Og da det nu er således, at undertegnede gennem snart mange år har været (eller, tilsyneladende; *troet*, at han var) skribent på et af disse blade, som fik. Hauch siger ikke eksisterer - ja, så er det altså noget af et chok at få at vide, at det hele tilsyneladende bare var en illusion! Mens jeg skriver dette, er jeg faktisk lidt i tvivl om, hvorvidt jeg skal fortælle mine medskribenter, at al deres arbejde gennem disse mange år har været spildt. Det bliver de sikkert kede af at høre. Bladet jeg troede, at jeg skrev for hedder **Bloody Darlings**, og jeg troede, at det her i år 2000 ville havde kunnet fejre ti års fødselsdag. Faktisk så modtog jeg et par dage efter jul noget, som jeg troede var et stort 96 siders spaghetti western jubilæums dobbeltnummer, hvori både nye og gamle skribenter havde indsendt Top 5 lister over deres yndlingsartikler/anmeldelser, der var blevet bragt i de ti år. Men hvis der ikke findes nogen filmblade i Danmark, så var det måske i virkeligheden et tykt undertøjskatalog, jeg modtog? Da jeg så, hine morgen i August, havde sundet mig lidt, hostet krydderen op og T-shirten var tørret helt stiv, så faldt det mig ind, at der måske var en svag chance for, at artiklens forfatter ikke helt vidste, hvad denne ytrede sig om. Måske drejede det sig i virkeligheden om et læserbrev, indsendt af en eller anden hippie-pædagog, der engang i 1975 havde købt **Levende Billeder**, og nu stod denne, og kunne ikke finde det nye nummer i den lokale DSB-kiosk. Men desværre, ved nærsyn blev det klart, at frk. Hauch tilhører **Sentura**'s faste stab. Nå ja, tænkte jeg, det kan jo være, at det er en *bestemt* type filmblade, hun mener, at vi ikke har her i Danmark; Store og pæne mainstreamblade, ligesom det holdningsløse **Levende Billeder**, der skriver om det sidste nye fra Hollywood. Altså netop dèn type filmmagasiner, som man kan købe i enhver ussel DSB-kiosk. Men heller ikke her var der gevinst. I sidste spalte nævnes det nemlig, at et eventuelt nyt blad også ville være nødt til, at dække kult- og smalle film. Så det er ærlig talt en grel pinlighed uden lige, at hverken frk. Hauch, **Sentura**, der har trykt artiklen, eller de indbudte ved den debat i Filmhuset, som omtales i artiklen, ikke har det ringeste kendskab til de små filmblade *som vi rent faktisk har her i Danmark!!* Problemet er måske, at holdningen hos diverse "kyndige" fra dagbladene og andre "filmlærde" er, at hvis disse ikke kan finde nogen filmblade, mainstream eller alternative, i kiosken på Hovedbanegården, så må det jo være fordi, der ikke *er* nogen! Nu er der jo bare det ved det, at store filmblade, der skriver om store kommercielle film, dem er der jo nok, der vil købe. Og derfor kan disse, når de ellers udkommer, købes dèr, hvor man også køber sit **BT**, **Alt For Damerne** og bladene med letpåklædte damer, men blade, der skriver om gamle italienske horror-film, vampyr-film fra Hongkong eller undergrundsfilm fra Aalborg, de har i sagens natur ikke et ligeså stort publikum.

Det siger sig selv, at man som udgiver af et alternativt filmblad skal være mere end jævnt retarderet for at turde poste penge i en omfattende distribution af sådanne udgivelser, der lige fra starten, vil være dømt til at være mere døde end en strandvasker i december! Det siger naturligvis sig selv, men desværre lader det til, at føromtalte lærde ikke gider gøre sig besværet med at bevæge sig et par lag fra mainstreamoverfladen ned til de alternative magasiner med små oplag. For at få fat i disse er man nemlig for det meste nød til at finde dem i videospecialbutikker, eller ligefrem bestille dem per post direkte fra udgiveren. I Danmark har vi faktisk en pæn håndfuld små alternative blade, der skriver om kult- og smalle film. Udover fømævnte **Bloody Darlings** (der bl.a. omhandler horror, sleaze og spaghetti westerns), findes der **Absurd** (specielt italienske horror-film), der nu er udkommet i hen ved et par år, og for et års tid siden begyndte så endnu et blad at udkomme; nemlig **Mondo Franko** (Horror, trash og sci-fi), der også er en tyk moppedreng på hen ved 100 sider. Så kære frk. Hauch og alle I andre: Vi *har* altså rendyrkede filmblade i Danmark, og modsat den polerede filmkritik i dagbladene, så nøjes de små blade ikke med bare at bringe poleret forbrugeroplysning. Næh, de griber fat og bider til, indtil benet knaser! Men man er altså nødt til selv at gøre noget for at finde dem! (Jack J)

NB: Og sku nogle af **Stay Sick!**'s ærede læsere, fans af psykotroniske film, nu sidde og tro, at det *må* da ha gjort et vist indtryk, det der jeg skrev i artiklen, med at man altså selv er nødt til at opsøge de små blade i undergrunden, i det mindste på **Sentura**, der, trods alt, er et delvist filmblad, og *vel nok* kunne forventes at have en vis interesse i at checke disse kollegiale filmkulturelle, men "smalle", tidsskrifter ud, så tar man altså grueligt fejl: Både fra **BD** og **Mondo Franko** forlyder det, at *ingen* af de to blades redaktører er blevet kontaktet af **Sentura** pga. en interesse i at lure på et par numre selv! Og tro endelig ikke, bladet ligefrem er i besiddelse af det ex af **BD**, der blev vist - det er nemlig en kopi af forsiden, undertegnede sendte dem!!

Bagsiderod

Bestilling af back-issues

Gamle numre?? >dybt suk<, se på forsiden igen, *røvbanan*: det her er nummer 1!! Der *er* ingen gamle numre!! Gamlenumre-bestillingskupon i næste nr., ok?! Men ta lige og køb nogen fler' ex. af nr. 1, prisen er kun 30 kr. og inden længe vil det være et samlerobjekt på højde med **Gru** nr. 1, og prisen inkluderer endda porto-en, så det er skiiide billigt; se bare på ham fritidspædagogen ovre i Aalborg, han ska sgu ha en halv herregård for hvert nr., og så' de ik' engang heftet sammen i ryggen, hva gir du! Og ham Frankoboy sparer tilsyneladende sammen til en ny bil ved salget af sine trykte nederdrægtigheder!! Hm, nu' det strengt taget ikke *helt* rigtigt, at der ikke er nogen gamle numre; der er faktisk et **Stay Sick!** nr. 0, men det' kun en liden sag på 8 sider (editorial + 4 revs, hvoraf eet er et reprint). Prisen er 10 kr., eller du ka spare en krone ved at sende en femmer + et 4 kr. frimærke. Send kun kontanter og betaling forud. Og inden du begynder at spørge: nej, jeg sælger ikke film, og jeg ved ikke hvor man ka få ditten og datten henne, spørg **Uncut**!!

Hellos go out to old Curzon House friends: Michelle G. (in Canberra), Suzanne Edmonds (in Melbourne) and Grazia Piombo (in Heidelberg - and that's Heidelberg Germany, not Heidelberg Australia!). Hope you're all well and happy.

Et brev

Yo Jack!
Jeg heder Torben og er 12 år gammel.
Jeg har lige hørt frå min homeboy Søren at du vil til og lave et nyt blad.
Det er bare cool burger, men jeg ville gerne spørre om om du ikke vil skrive en hel masse om italienske film? Jeg læser også Bloddy darlings, og vil lige høre om du ved om ham dèr Lars van Hegnet er blevet gammel og blød, jeg synes da godtnok at han er begyndt og skrive om nogle mainstreamfilm, eller det er måske bare mig? Jeg håber du vil lave en kasse man kan skrive til.
Chill out.
Torben. downtown Amager.

Hi Torben!
Hva' det for en kasse du vil ha? Ølkasser må du sgu selv købe!! Italienske film - hva tror du, det her er, ***Absurd*** *måske?? Mht. LvH: da jeg spurgte ham om det sidste år, måtte han sgu kravle til korset og indrømme... at han er blevet blød!! Sån er det når kone, villa og afkom kommandere rundt med familiefædrene! Vidste du, at alle de andre blade redigeres af satte familiefædre med alskens vedhæng? Det' sgu kun her i* ***SS!*** *at man ka opleve sand rock'n'roll lifestyle.*

Check-out time

Holy fuck, Batman - allerede side 67 og tid til at checke ud - var det lige så godt for dig, som det var for mig? Hvis ikke, så læs et *rigtigt* filmblad næste gang! *Det her er et fanzine zo what did ya fucken expect!!* Der' 6 billioner tons revs og andet, der ik' kom med, simpelthen fordi der ikke var plads nok - måske næste gang. Hvis jeg skal holde udgivelsesfrekvensen fra **Banned in Britain** #1 (dette blads forgænger), så udkommer **Stay Sick!** #2 i sensommeren 2005! *Meeen* la' os nu se, om ik' os', at jeg ka få mig taget sammen lidt tidligere, måske allerede i 2002-3 stykker!! Anyway, jeg ka høre en >plåk< kalde henne fra køleskabet, månen er kommet frem og jeg ka næsten føle, at det endnu engang er blevet tid til at lade Romeros levende døde sjoske op mod huset på højen, så I'm outta here, bye motherfucker.

...oh yeah, by the way baby, hvis du sku finde en springkniv på gulvet, såh det min!

(fortsat fra side 27)
...zombien stikke fingrene i øjnene på den usle starut men ansigtsskrællningen er væk. Hele den efterfølgende fingreafbidningsscene er osse væk.

1 time 30 min. inde: I den danske udgave er der en lang scene med zombier, der lystigt gnasker i indvolde. Denne scene er stærkt trimmet i den amk. udgave.

DK-videolængde: ca. 1 time 36 min. 41 sek.
US-ditto: ca. 1 time 36 min. 16 sek.
(give or take a couple sec.)

Altså mildest talt gevaldigt overraskende at finde ud af, at den amk. udgave sku være klippet. Jeg har haft mit amk. bånd i en 8-9 år og altid troet, det var uncut, ikke mindst fordi gutten jeg fik båndet af *(som stadig er derude i fanzineland!!!)* fortalte mig, at det drejede sig om den amerikanske uklippede udgave! Ud over censurklip er der osse andre forskelle på de to versioner: Det første man bemærker, er, at masteren, der er brugt til det nye danske bånd er ret slidt i første scene. Heldigvis er det kun i første scene og resten af filmen er ikke alt for slidt. Begge versioner er i full-screen, men den amk. har betydeligt mere billede, og ved sammenligning virker det, som om de medvirkende i DK-udgaven får smasket kameraet helt op i sylten. Endvidere er DK-video'en meget mørk, og flere scener lider betydeligt under dette; visse steder er det faktisk næsten umuligt at se, hva det er der går for sig. Den danske oversættelse er ok, de fleste steder er der oversat korrekt nok, men også ret kedeligt! En enkelt grel oversætterbrøler blir det dog til: En fyr, der tydeligvis er af latinamerikansk oprindelse, blir kaldt for en "spic". Den nærmeste term vi har på dansk er "spaghettieæder", men i undertekstene blir det til "den skæveøjede"!! At oversætteren kan klare at forveksle et nedsættende udtryk for latinamerikanere med et nedsættende udtryk for asiater er sørme godt klaret! Hvis der er noget, jeg hader, så er det oversættere, der føler, at de er en slags *moralens vogtere* og derfor skal sørge for, at folk taler ordentligt, hvilket udmønter sig i, at hver gang der blir sagt *fuck, shit, hell* eller *asshole* ti gange, så bliver det kun oversat 1-2 gange, og det er eddermame ærlig talt noget skide lort. Og oversætteren de har sat til at fordanske **Day...** har lissåmegen flair for fantasifuld tekst som **Trauma**!! Efter filmen tør vedkommende da heller ikke skrive sit navn i sidste undertekstlinje, som det ellers er kutymel! Kassetten til det danske bånd er i øvrigt osse ret mærkværdig: Normalt ville et videoselskab tage og sætte omslaget til den film, de skal til at udsende på kassetten, men tilsyneladende har man ikke hørt om den slags banebrydende og revolutionerende form for markedsføring hos Salut Video, så man har i stedet smækket coveret til Lucio Fulcis **City of the Living Dead** på omslaget til **Day of the Dead**??? *Haalllooooooo*, man sku jo nærmest tro, at man hos Salut Video forsøger at efterleve hjemeaktiviteten hos zombierne i **Day of the Dead** - så det er måske alligevel et velovervejet forsøg på cutting-edge reklame??? At kikke på et ur er de tilsyneladende heller ikke så gode til hos Salut Video:

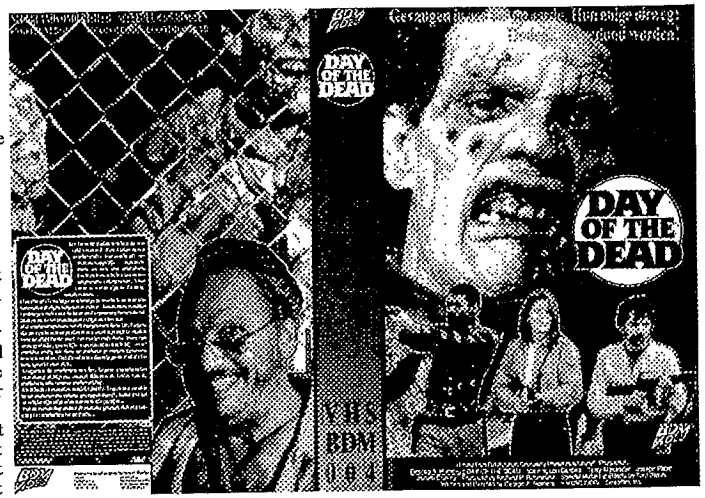

De vil ha os til at tro på, at filmen varer 1 time 50 min.!! Den er kun ca. 1 time 36 min!! Og så præstere Salut Video at stave instruktørens navn forkert på kassetten: nemlig "Georg" uden "e"! Slendrianisme og ligegyldighed råder tilsyneladende hos Salut Video!!

But enough of that; Efter at ha sundet mig lidt over det chok som erkendelsen af, at jeg i små 10 år har siddet og set en klippet **Day of the Dead** gang på gang, så sneg tvivlen sig ind på mig: Kunne der måske her være tale om, at nævnte gut var blevet fuppet; var blevet taget røven på; had been fucked over (ya get the point), helt uden at bemærke det?? Jeg spolede strax tilbage og checkede videolabelen, der havde udsendt "herligheden", og hva står der med store bogstaver: Ltd!!! Ja, netop; motherfucken Ltd dvs. Limited!!! Den britiske betegnelse for et aktieselskab! I Amerika hedder det inc. (incorporated). Med andre ord: et trader-fuck-up af de helt store!! Fedt nok at finde ud af, men osse rævirriterende, for nu var jeg nødt til at sammenligne den danske udgave med en anden uncut version! Så langt ud på det der ikke længere er eftermiddagen, men er blevet silde aftenstide, så ryger den danske version igen i den ene video, og **Day of the Dead** i belgisk version ry'r i den anden VCR. Og heldigvis viser det sig, at den danske og den belgiske version er identiske, hvad angår censurklip, dvs. der er ingen! Med andre ord; den danske udgave er uncut! Den belgiske er lissåmørk som den danske, men udmærker sig dog ved at have lissåmeget billede som den amerikanske. Mit kendskab til hollandsk/flamsk er ret så ikke-eksisterende, så hvorvidt oversættelsen er god eller ej, må du kikke i vejviseren efter. Ik ben ein mann en *ehh* ik ben aut Danemarken en Lars von Hegnet is ein voortrekker! Så konklusionen må blive, at selvom billedet er en smule mørkt, så bør du alligevel købe den. (Jack J)

NB: Hvis du vil se noget om tilblivelsen af de blodige sekvenser i Romeros zombieflicks, så er Tom Savini-doku'en **Scream Greats**, der er ude på DK-video som **Skrappe Skrig**, rigtig god.

Djævleøens eneste psykotroniske filmblad **Nr. 1**

STAY SICK! MAGAZINE

dkr. 30,- / Australia $5

HORROR/WEIRDO/HONG KONG/KOMIX/SPLATTER/*ATTITUDE!!!*

"When there is no more room in Hell the dead will walk the Earth", og efter at have været død i fem lange år, så stavrer **Banned in Britain** endelig tilbage, som en anden zombie fra Lucio Fulcis værste mareridt!!!

Nyt fantastisk blad - vær med fra starten

Er BLOODY DARLINGS for blødt?
Er ABSURD for italiensk?
Er MONDO FRANKO for frank?
og har UNCUT misforstået det hele?
Hvis "ja", så er **STAY SICK!** lige sagen for dig!
- Du vil ikke i 100 år fortryde det!!!

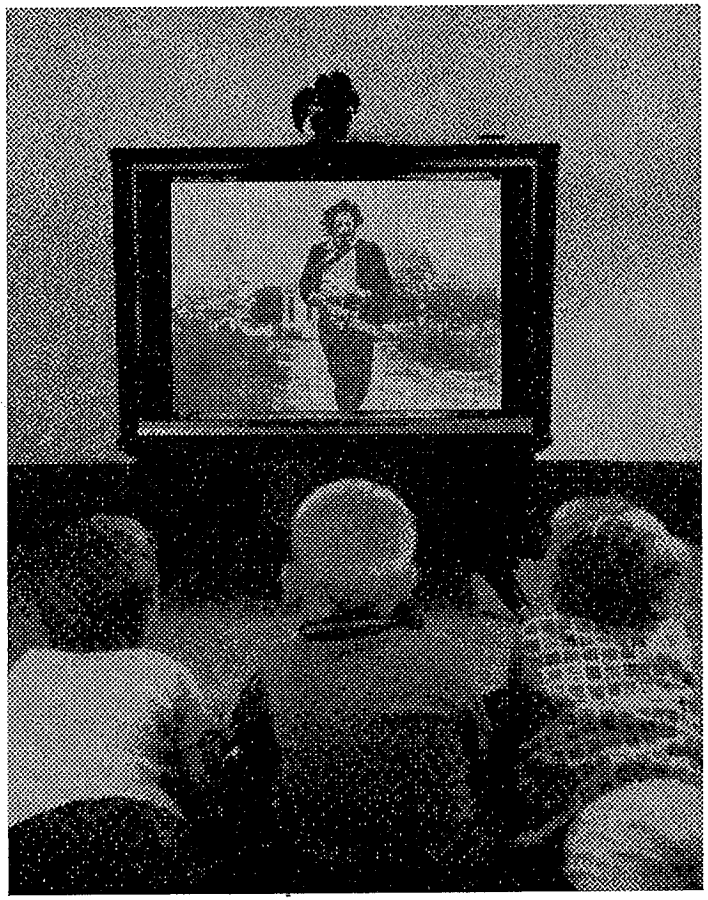

Gamle INFERNO læsere kan fortsætte her!

Dette blad er politisk korrekt

Dejlige Film For Hele Familien